

เลี้ยวเหินหา

การเป็นวิสุทธิชนยุคสุดท้าย
คือการเป็นผู้บุกเบิก,
น. 24, 30, 56, 64

หลักธรรม 6 ประการที่จะช่วยให้เราเป็น
ครูผู้ช่วยจิตวิญญาณให้รอด, น. 8
ค่ายไชอัน: บทเรียนเรื่องการเรียนรู้จากผู้นำ
ฐานะปุโรหิตและการทำตามพวกเขา, น. 14
สิ่งที่ดีฉันเรียนรู้เกี่ยวกับการทดลอง
จากการเป็นบิดามารดา, น. 34

ชายหญิงผู้เข้ามาในหุบเขาซอลท์เลคปี 1847 มารวมตัวกันได้ธง “ผู้บุกเบิกปี 1847”
เพื่อเฉลิมฉลองวันที่ 24 กรกฎาคมในปี 1905

ภาพถ่ายเอื้อเพื่อ โดยหอสมุดประวัติศาสตร์

เลียโฮนา กรกฎาคม 2017

4

ข่าวสาร

- 4 ข่าวสารจากฝ่ายประธานสูงสุด:
รางวัลของการอดทนด้วยดี
โดย ประธานเฮนรี่ บี. อาซิงก์
- 7 ข่าวเยี่ยมสอน: เพื่อพวกเขาจะเป็นอัน
หนึ่งอันเดียวกัน

บทความพิเศษ

- 12 ปาฏิหาริย์ที่แท้จริง
โดย คอน แอล, เซิร์ล
การที่พอลาหายป่วยเป็นปาฏิหาริย์
แต่ปาฏิหาริย์ยิ่งใหญ่กว่านั้นคือวิธีที่
พระเจ้าช่วยให้รอดทรงเปลี่ยนใจสมาชิก
ในครอบครัวของเธอ

- 14 อยู่ฝ่ายพระเจ้า: บทเรียนจากค่ายไซออน
โดย เอ็ดเดอร์ เดวิด เอ. เบคนาร์
บทเรียนล้ำค่าจากคนกลุ่มนี้ที่เดินทาง
1,450 กิโลเมตรไปช่วยเพื่อนวิสุทธิชน
ของพวกเขา

- 24 ผักปัง: สาขาต่างเชื้อชาติสาขาแรกใน
แอฟริกาใต้
โดย แมทท์ แมคไบรด์และเจมส์
โกลด์เบิร์ก
ในช่วงที่มีการแบ่งแยกสีผิว วิสุทธิชน
เหล่านี้เรียนรู้ความรักต่อกันเมื่อพวกเขา
เริ่มฟัง ทำความเข้าใจ และถือว่า
ต่างเป็นส่วนหนึ่ง

- 28 เยียวยาประเทศที่รักยิ่ง:
ศรัทธาของจูเลีย มาวิมเบลลา
โดย แมทธีว เค. เฮสส์
แม้จะเกิดเรื่องเศร้าในชีวิตเธอ
แต่จูเลีย มาวิมเบลลาพบสันติสุขใน
ท้ายที่สุด

- 30 เดลีเดเรีย ยานเซ: ผู้บุกเบิกในหมู่สตรี
โดย กลินตัน ดี. คริสเตนเซ่น
เดลีเดเรีย ยานเซทำตามความฝัน
และความรู้สึกจนพบสมบัติล้ำค่า
ที่สุดของเธอ

- 34 เลี้ยงดูลูกชายของเราพร้อมกับ
พระเจ้าเป็นเจ้า
โดย กามิ กรูกสตัน
การดูแลลูกชายที่เป็นโรคสมาธิสั้นชั้น
รุนแรงดูเหมือนเป็นการทดลองที่ไม่มี
วันสิ้นสุด ดินันต์ต้องเรียนรู้อะไรจากการ
ทดลองนี้

ปกิณกะ

- 8 การสอนในวิธีของพระเจ้าช่วยให้รอด:
ครูผู้ช่วยจิตวิญญาณให้รอด
โดย ไบรอัน ฮันสโบว์
- 38 ภาพแห่งศรัทธา: มูริลล์ วิเซนซี
เลย์ซี อิบรูว์
- 40 เสียงวิสุทธิชนยุคสุดท้าย
- 80 จนกว่าเราจะพบกันอีก:
คนที่อยู่ในเกวียนเล่มสุดท้าย
โดย เจ. รูเบน คลาร์ก จูเนียร์

ภาพปก

ภาพถ่ายครอบครัวผู้บุกเบิกในโบสถ์โดย
เลสลี่ นิลสัน

คนหนุ่มสาว

48

44 สิ่งเดียวที่ช่วยให้ผมรอด

โดย ซูโฮ ทากายะมะ ตามที่เล่าให้
อนา-ลิสตา คลาร์ก มุลเลินฟัง
ผมสิ้นหวังและโดดเดี่ยว ผมจะได้พบ
เพื่อนแท้หรือไม่

48 แสดงบทสำคัญที่สุด

โดย แอนนี่ แมคคอร์มิค บอนเนอร์
ดิฉันตื่นเต้นมากเมื่อได้แสดงนำใน
ละคร—จนดิฉันอ่านบท

ดูว่าท่านจะหา
เลี้ยวไหนที่ซ่อน
อยู่ในฉบับนี้ได้
หรือไม่ คำใบ้:
มองไปที่ต้นไม้

เยาวชน

50 เข้มแข็งตลอดสัปดาห์

ศีลระลึกมีความหมายต่อท่านอย่างไร

54 ข่าวสารจากผู้นำศาสนจักร:

วิธีได้ประจักษ์พยาน
โดย เอ็ดเดอร์ดัลลิน เอช. โอ๊คส์

55 เจาะประเด็น

วิธีตัดสินอย่างชอบธรรมหรือ พุดคุยกับ
อธิการเกี่ยวกับสื่อลามกหรือไม่

56 การเดินทางบุกเบิกของท่าน— จริง ไม่สมมติ

โดย แอรัน แอล. เวสต์
ผู้บุกเบิกยุคปัจจุบันติดตามพระเยซู
คริสต์

60 เพลงสำหรับมานอง

โดย ริชาร์ด เอ็ม. รอมนีย์
มานองป่วยเกินกว่าจะแสดงด้วยได้
แต่เพื่อนๆ ไม่ลืมเธอ

63 โปสเตอร์: ปืนให้สูงขึ้น

เด็ก

76

64 ทางไปโซอัน

โดย เจสซิกา ลาร์เซ็น
แมรี่ต้องพาครอบครัวเดินทางไปหุบ
เขาซอลท์เลคด้วยตัวเธอเอง เธอทำได้
หรือไม่

68 อุดอาหารให้สาสตาพยากรณ์

โดย รีเบกกา เจ. การ์ลสัน
ซลีโอติหิว แต่เธอต้องการอุดอาหารให้
ประธานคิมบัลล์

70 มุมคำถาม: ฉันรู้ได้อย่างไรว่าฉันโต พอจะเริ่มอุดอาหาร

71 ส่องแสงของท่าน

โดย เอ็ดเดอร์แลร์รี่ เอส. เกเซอร์
ท่านสามารถเป็นแบบอย่างของพระ
คริสต์ได้ไม่ว่าท่านอายุเท่าใด

72 กระเป๋าสตางค์พิเศษ

โดย อมันดา วอเทอร์ส
การคืนกระเป๋าสตางค์จะทำให้เกิดการ
เปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ได้หรือไม่

74 คำตอบจากอัครสาวก: สภาครอบครัว คืออะไร

โดย เอ็ดเดอร์เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด

75 บุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ศาสนจักร: เคิร์ทแลนด์และพระคำแห่งปัญญา

76 เรื่องราวของพระเยซู: พระเยซูทรง เลี้ยงอาหารคนจำนวนมาก

โดย คิม เว็บบ์ ริด

79 หน้าระบายสี: ฉันชอบอ่านพระกัมภีร์

56

กรกฎาคม 2017 ปีที่ 23 เล่มที่ 7
เลียวนา 14447 425

นิตยสารนานาชาติของศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุค
สุดท้าย ฉบับพิมพ์ภาษาไทย

ฝ่ายประธานสูงสุด: โรเบิร์ต เอส. มอนสัน, เฮอร์บี บี. อายริงก์,
เดวิด เอ. ลูทคอร์ท

โควรัมอัครสาวกสิบสอง: รัสเซล เอ็ม. เนลสัน, คัลลิส เอช. โอคัส,
เอ็ม. รัสเซล บัลลาร์ด, โรเบิร์ต ดี. เฮลด์, เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์,
เดวิด เอ. เบเนนาร์, เควนติน แอล. คูก, ดี. ทอดด์ คริสตอฟเฟอร์สัน,
นัล แอล. แอนเดอร์สัน, โรนัลด์ เอ. ราสเบนด, แกเร็ธ อี. สตีเวนสัน,
เดวิด จี. เรนสัน

บรรณาธิการ: ริชาร์ด โอ. ฮิดัน

ผู้ช่วยบรรณาธิการ: แรนดัลล์ เค. เบเนนด, แครอล เอฟ. แมคคองกี
ที่ปรึกษา: ไบรอัน เค. แอชตัน, จีน บี. บิงแฮม, เลอเกรนดี อาร์.
เกอร์ดิส ซูนิซ, คริสตอฟเฟอร์ โกลเด็น, คัลลาส ดี. โฮล์มส์, เอริก
คัมเบล, โคพิทซา, แลร์รี่ อาร์. ลอว์เรนซ์, แคโรล เอ็ม. สตีเฟนส์

ผู้อำนวยการบริหาร: ริชาร์ด โอ. ฮิดัน

ผู้อำนวยการฝ่ายนิตยสารศาสนาจักร: อัลเลน อาร์. ลอยบอร์ก

ผู้จัดการฝ่ายธุรกิจ: การ์ฟ แคนนอน

บรรณาธิการบริหาร: อัดัม ซี. โอลสัน

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร: โรอัน คาร์ร

ผู้ช่วยฝ่ายพิมพ์เผยแพร่: เกรมิลลา อมารัล

งานเขียนและงานบรรณาธิการ: เมอร์ริซา เคนนิส, เดวิด คิกสัน, เดวิด เอ.
เอ็ดเวิร์ดส์, เมทธีว ดี. ฟูลเลอร์, ลอว์ ฟูลเลอร์, การ์เรตต์ เอช. การ์ฟ,
ลารีน พอร์เตอร์, ลอนดอน, จอน โรอัน, เจนเซน, ชาร์ลอตต์ ลาร์คาบาล,
ไมเคิล อาร์. มอร์ริส, แซลลี จอห์นสัน, โอติลวีร์, อีริค บี. เมอร์คอกก์,
โจเซฟ เอ. เพอร์รี่, เจน ฟินโบรห์, ริชาร์ด เอ็ม. รอมบ์, มินดี แอนน์
เชล, มาร์เซีย วิลสัน

ผู้อำนวยการบริหารฝ่ายศิลป์: เจ. สก็อตต์ คุกเซน

ผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์: แพตตี อาร์. เพเตอร์สัน

งานออกแบบ: จินเนตต์ แอนดรูว์, เฟย์ พี. แอนดรูว์, ซี. คิมบิลล์
บอดด์, โรเบิร์ต ไซเคิล, เนท ไกลด์, คอลลิน อิงลิช, เอริก บี. จอห์นสัน,
ซูซาน ลอฟเกรน, สก็อตต์ เอ็ม. มอย, มาร์ค คัมเบล, โรบินสัน, เรเชล
สมิธ, แบรด เทียร์, เค. นิโคล วอลเคนฮอร์สต์

ผู้ประสานงานทรัพยากรปัญญา: โกลเดิลล์ เนเมเกอร์ ดูนี

ผู้จัดการฝ่ายผลิต: เจน แอนน์ ปีเตอร์ส

งานผลิต: เกล็น อะแดร์, คอนนี ไบรอร์ฟ, บรีจิด, จูลี เบียร์เคด,
โรเบิร์ต จี. ไครนิน, ไบรอัน คัมเบล, กิกิ, จีน บี. นัลสัน, กายส์ แพท เทรฟ
เฟอร์รี่, เดเรค ริชาร์ดสัน

งานก่อนพิมพ์: โจเซฟ เคนนิส, แอมมอน แลร์ริส

ผู้อำนวยการฝ่ายจัดพิมพ์: สตีเวน ที. ลูวิส

ผู้อำนวยการจัดจำหน่าย: ทอช เค. เวลลิงกา

งานแปล: ศศิธร กฤษณะ โคม

เลียวนา (ISSN 0853-2513) นิตยสารรายเดือน จัดพิมพ์โดยศาสนาจักรของ
พระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย อีคราคาตามาชิกในประเทศไทย 70
บาทต่อปี หรือฉบับละ 10 บาท สมัครสมาชิกผ่านตัวแทนนิตยสารเลียวนา
ของอัครสาวก/สาขา หรือส่งใบสมัครไปที่: ศูนย์หนังสือ 1645/6 ถนนพหลโยธิน
ตัดใหม่ แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ 0-2652-
7722 ต่อ 101 ในกรณีเปลี่ยนแปลงที่อยู่กรุณาแจ้งล่วงหน้าสามสัปดาห์

ส่งฉบับและข้อจำกัด: ทางออนไลน์ที่ liahona.lds.org; ทางอีเมลที่
liahona@ldschurch.org; หรือทางไปรษณีย์ที่ *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA. *เลียวนา*
(คำศัพท์ในพระคัมภีร์มอรมอน หมายถึง “เข็มทิศ” หรือ “เครื่องชี้ทาง”)
จัดพิมพ์ในภาษาออลเบเนีย อารเมเนีย บัลแกเรีย จีน ภาษาเชอเชน จีน
จีนกลาง (คำอธิบายเข้าใจง่าย) โครเอเชีย เช็ก เดนมาร์ก ดัตช์ อังกฤษ เอสโต-
เนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมัน กรีก ฮังการี ไอซ์แลนด์ อินโดนีเซีย
อิตาลี ญี่ปุ่น คีร์กีซสถาน ลิทัวเนีย ลัตเวีย มาลากาลา มาร์แชล มองโกเลีย
นอร์เวย์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย รัสเซีย ซามัว สโลวาเนีย สเปน
สวาฮีลี สวีเดน ตากาล็อก ตาฮีตี ไทย ตุรกี ยูเครน อุรดู และเวียดนาม
(จำนวนฉบับต่อปีต่างกันไปตามภาษาที่จัดพิมพ์)

© 2017 โดย Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. พิมพ์
ในสหรัฐอเมริกา

ข้อมูลลิขสิทธิ์: เว้นแต่ระบุเป็นอย่างอื่น ท่านอาจทำสำเนาข้อความและ
ภาพจาก *เลียวนา* ไว้ใช้ส่วนตัวได้โดยไม่หวังผลในเชิงพาณิชย์ (รวมทั้ง
ใช้ในการเรียกของศาสนาจักร) สิทธินี้อาจถอนคืนได้ทุกเมื่อไม่ว่าโดย
ให้ทำสำเนาภาพที่ระบุข้อห้ามไว้ของของภาพ หากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับ
ลิขสิทธิ์ กรุณาติดต่อที่ Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., FL. 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2017 Vol. 23 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Thai (ISSN
0853-2513) is published monthly by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address must be included.
Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard,
Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

แนวคิดสำหรับการสร้างสรรค์ในครอบครัว

ฉบับนี้มีบทความและกิจกรรมที่สามารถนำไปใช้กับการสร้างสรรค์ในครอบครัวได้
ต่อไปนี่คือตัวอย่างสองเรื่อง

“กระเป๋าสตางค์พิเศษ” น. 72: ท่านอาจ
จะเริ่มการสร้างสรรค์ในครอบครัวโดยร้อง
เพลง “เลือกให้ดี” (เพลงสวด, บทเพลงที่
122) ท่านอาจจะแสดงบทบาทสมมติของ
สถานการณ์การเลือกสิ่งดีกับครอบครัว
ท่าน ตัวอย่างเช่น ท่านจะทำอะไรหากถูก
ล่อลวงให้โกงข้อสอบหรือคัดลอกงานออก
จากกิจกรรม ทำให้สภาวะการณ์เป็นเรื่อง
ใกล้ตัวตรงกับสถานการณ์ครอบครัวของ
ท่าน

“สภาครอบครัวคืออะไร” น. 74: เพื่อ
เตรียมสภาครอบครัวของท่านเอง ท่านอาจ
จะตั้งกฎและเป้าหมายสำหรับสภาครอบครัว
ขอให้ทุกคนในครอบครัวมีส่วนร่วมแสดง
ความคิดเห็น กฎและเป้าหมายอาจจะได้แก่
ปิดอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ฟังกัน พูดถึง
เหตุการณ์ที่จะมาถึง และตั้งเป้าหมายระยะ
ยาวสำหรับครอบครัว ทำให้สภาครอบครัว
เป็นเรื่องใกล้ตัวและสนุกๆเพื่อทุกคนจะ
ตั้งตารางสภาครอบครัวครั้งต่อไป

ออนไลน์เพิ่มเติม

อ่าน แบ่งปัน และค้นคว้าออนไลน์ที่ liahona.lds.org

ส่งคำติชมมาที่ liahona.lds.org

หาข่าวสารที่สร้างแรงบันดาลใจ (เป็นภาษาอังกฤษ โปรตุเกส และสเปน)
ได้ที่ facebook.com/liahona

หัวข้อพระกิตติคุณในเล่ม

ตัวเลขหมายเลขถึงหน้าแรกของบทความ

กลับใจ (การ), 12, 55

กล้าหาญ (ความ), 64, 72

การเป็นบิดามารดา, 34

การเป็นสาวก, 14, 48, 56,
63, 80

การศึกษา, 40

เข้าใจ (ความ), 24, 28

ครอบครัว, 12, 34, 74

ความเป็นหนึ่งเดียวกัน, 7,
24, 60

ความอดทน, 4, 30, 34, 60,
80

ค่ายโซอัน, 14

งานเผยแผ่ศาสนา, 12, 28,
30, 42, 44, 71

เชื่อฟัง (การ), 4, 14

ข้อสัจ (ความ), 72

แต่งงาน (การ), 40

แบบอย่าง, 55, 71

ประจักษ์พยาน, 54

ประวัติครอบครัว, 41

ประวัติศาสตร์, 14, 24,
30, 64, 75

ปาฏิหาริย์, 12

เปลี่ยนใจเลื่อมใส (การ),
12, 44

ผู้บุกเบิก, 14, 24, 28, 30,
56, 64

พรสวรรค์, 48

พระคัมภีร์, 79

พระเยซูคริสต์, 7, 8, 41, 56,
63, 76, 80

มิตรภาพ, 44, 60, 71

ยากลำบาก (ความ), 4, 14,
41, 44

รับใช้ (การ), 4, 43, 60

วันสะบาโต, 38, 50

ศรัทธา, 4, 40, 60, 64, 68

ศีลระลึก, 50, 54

สตรี, 28, 30, 64

สอน (การ), 8

สอนประจำบ้าน (การ), 43

ให้อภัย (การ), 28

อดอาหาร, 68, 79

อ่อนน้อมถ่อมตน (ความ), 14

โดย ประธาน
เฮนรี่ บี. อายริงก์
ที่ปรึกษาที่หนึ่งใน
ฝ่ายประธานสูงสุด

รางวัลของการอดทนด้วยดี

สมัยเป็นเด็กหนุ่ม ข้าพเจ้ารับใช้ในศาสนจักรเป็นที่ปรึกษาของประธานท้องถิ่นที่เฉลี่ยวนลาดท่านหนึ่ง เขาพยายามสอนข้าพเจ้าอยู่เสมอ ข้าพเจ้าจำคำแนะนำที่เขาเคยให้ครั้งหนึ่งได้ “เมื่อคุณพบใครบางคนจงปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนหนึ่งพวกเขากำลังเดือดร้อนมาก และคุณจะถูกมากกว่าครึ่ง” ตอนนั้นข้าพเจ้าคิดว่าเขามองโลกในแง่ร้าย เวลานี้ 50 กว่าปีให้หลัง ข้าพเจ้าเห็นได้ว่าเขาเข้าใจโลกและชีวิตดีมาก

เราต่างมีการทดลองต้องเผชิญ—บางครั้งการทดลองเหล่านั้นยากมาก เรารู้ว่าพระเจ้าทรงยอมให้เราประสบการทดลองในชีวิตเพื่อขัดเกลาเราและทำให้เราดีพร้อมทั้งนี้เพื่อเราจะได้อยู่กับพระองค์ตลอดกาล

พระเจ้าทรงสอนศาสตาวพากรณ์โจเซฟ สมิธในคุณลิขิตว่ารางวัลสำหรับการอดทนต่อการทดลองของท่านด้วยดีจะช่วยให้ท่านมีคุณสมบัติคู่ควรรับชีวิตนิรันดร์

“ลูกเอ๋ย, สันติสุขจะมีแก่จิตวิญญาณเจ้า; ความยากลำบากของเจ้าและความทุกข์ของเจ้าจะอยู่เพียงชั่วคราว;

“และจากนั้น, หากเจ้าอดทนมันด้วยดี, พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยกเจ้าให้สูงส่งสู่เบื้องบน; เจ้าจะมีชัยเหนือศัตรูทั้งปวงของเจ้า” (คพ. 121:7–8)

สารพัดสิ่งขัดขวางหน้าเราในชีวิตจนอาจดูเหมือนยากจะอดทนด้วยดี อาจดูเหมือนเป็นเช่นนั้นกับครอบครัวที่ต้องอาศัยผลกับเกี่ยวทั้งที่ไม่มีฝน พวกเขาอาจสงสัยว่า “เราจะทนได้อีกนานแค่ไหน” อาจดูเหมือนเป็นเช่นนั้นกับเยาวชนที่ต้องต้านกระแสของความสับสนและการล่อลวงที่เพิ่มขึ้น อาจดูเหมือนเป็นเช่นนั้นกับคนหนุ่มที่กำลังขวนขวายให้ได้รับการศึกษาหรือการฝึกอบรมที่จำเป็นต่อการได้งานทำเพื่อจุนเจือภรรยาและครอบครัว อาจดูเหมือนเป็นเช่นนั้นกับคนที่ทำงานทำไม่ได้หรือตกงานครั้ง

แล้วครั้งเล่าเมื่อธุรกิจปิดตัวลง อาจดูเหมือนเป็นเช่นนั้นกับคนที่เผชิญกับความเสื่อมถอยของสุขภาพและกำลังกาย ซึ่งอาจเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็วในชีวิตพวกเขาหรือคนที่พวกเขารัก

แต่พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงรักเรามีได้ทรงกำหนดการทดสอบเช่นนั้นไว้ตรงหน้าเราเพียงเพื่อที่ว่าเราจะอดทนต่อความยากลำบากได้หรือไม่แต่เพื่อที่ว่าเราจะอดทนด้วยดีจนงามหรือไม่

ฝ่ายประธานสูงสุดสอนเอลเดอร์พาร์ลีย์ พี. แพรทท์ (1807–1857) เมื่อเขาได้รับเรียกเป็นสมาชิกโครัมอัครสาวกสิบสองคนใหม่ว่า “คุณได้เข้าร่วมอุดมการณ์ที่เรียกร้องความเอาใจใส่ทั้งหมดของคุณ . . . กลายเป็นลูกศรเงางาม . . . คุณต้องอดทนทำงานที่ตรากตรำมาก งานที่ยากลำบากมาก และความขาดแคลนมากมายเพื่อให้เงางามไว้ที่ตีพระบิดาบนสวรรค์ของคุณเรียกร้องเช่นนั้น ทุ่งเป็นของพระองค์ งานเป็นของพระองค์ และพระองค์จะทรง . . . ให้กำลังใจคุณ . . . และสนับสนุนคุณ”¹

ในหนังสือฮีบรู เปาโลพูดถึงผลของการอดทนด้วยดีว่า “การดีสอนทุกอย่างดูไม่น่ายินดีเลยในเวลานั้น แต่นำเสรีใจ แต่ภายหลังก็ก่อให้เกิดผลคือสันติสุขและความชอบธรรมแก่บรรดาคนที่ถูกฝึกฝนโดยการดีสอนนั้น” (ฮีบรู 12:11)

การทดลองและความยากลำบากของเราเปิดโอกาสให้เราเรียนรู้และเติบโต และแม้ถึงกับเปลี่ยนธรรมชาติวิสัยของเรา หากเราสามารถหันไปหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในยามยากที่สุด จิตวิญญาณเราจะเงางามเมื่อเราอดทน

ด้วยเหตุนี้ข้อแรกที่ยังจดจำคือสวดอ้อนวอนเสมอ (ดู คพ. 10:5; แอลมา 34:19–29)

ข้อสองคือพยายามรักษาพระบัญญัติอยู่เสมอ—ไม่ว่ารอบตัวเราจะมี การต่อต้าน การล่อลวง หรือความวุ่นวายอะไรก็ตาม (ดู โมไซยาห์ 4:30)

เปลี่ยนแปลงในท่าน การล่อลวงให้ทำ
ชั่วดูเหมือนจะลดลง ความปรารถนา
จะทำดีมีเพิ่มขึ้น คนที่รู้จักท่านดีที่สุด
และรักท่านอาจจะเคยพูดว่า
“คุณอ่อนโยนขึ้นและอดทนมากขึ้น
คุณดูไม่เหมือนคนเดิม”

ท่านไม่ใช่คนเดิม ท่านถูกเปลี่ยน
ผ่านการชดใช้ของพระเยซูคริสต์
เพราะท่านพึ่งพาพระองค์ในเวลาแห่ง
การทดลองของท่าน

ข้าพเจ้าสัญญากับท่านว่าพระเจ้าจะ
ทรงช่วยท่านในการทดลองของท่าน
หากท่านแสวงหาและรับใช้พระองค์
จิตวิญญาณท่านจะเงาามระหว่างนั้น
ข้าพเจ้าท้าทายให้ท่านวางใจพระองค์
ในความยากลำบากทั้งหมดของท่าน

ข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าพระบิดา
ทรงพระชนม์ พระองค์ทรงรับฟังเรา
และทรงตอบคำสวดอ้อนวอนของ
เราทุกครั้ง ข้าพเจ้ารู้ว่าพระบุตรของ
พระองค์ พระเยซูคริสต์ทรงจ่ายราคา
ค่าบาปทั้งหมดของเราและพระองค์
ทรงต้องการให้เรามาหาพระองค์
ข้าพเจ้ารู้ว่าพระบิดาและพระบุตร
ทรงเฝ้าดูเราและทรงเตรียมทางให้เรา
อดทนด้วยดีและกลับบ้านอีกครั้ง ■

อ้างอิง

1. *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed.
Parley P. Pratt Jr. (1979), 120.

ข้อสำคัญมากข้อสามที่ต้องทำคือรับ
ใช้พระเจ้า (ดู คพ. 4:2; 20:31)

การรับใช้พระอาจารย์จะทำให้เรา
รู้จักและรักพระองค์ หากเราไม่ย่อท้อ
ในการสวดอ้อนวอนและรับใช้อย่าง
ซื่อสัตย์ เราจะเริ่มรับรู้พระหัตถ์ของ

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและอิทธิพลของ
พระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตเรา
พวกเราส่วนมากให้การรับใช้เช่นนั้น
มาแล้วช่วงหนึ่งและรู้สึกถึงความ
เป็นเพื่อนดังกล่าว หากท่านหวน
นึกถึงเวลานั้น ท่านจะจำได้ว่าการ

การสอนจากข่าวสารนี้

เราต่างมีความท้าทายที่ทดสอบศรัทธาและความสามารถในการอดทนของเรา พิจารณาความต้องการและความท้าทายของ
คนที่ท่านสอน ก่อนไปเยี่ยม ท่านอาจสวดอ้อนวอนขอการนำทางให้รู้วิธีช่วยพวกเขาให้อดทนด้วยดี ท่านอาจสนทนาทั้ง
หลักธรรมและข้อพระคัมภีร์ที่ประธานอวยริงก์กล่าวถึง ตลอดจนการสวดอ้อนวอน การรับใช้ และการรักษาพระบัญญัติ
ท่านอาจแบ่งปันประสบการณ์ส่วนตัวเช่นกันว่าท่านได้รับพรในด้านต่างๆ อย่างไรที่ช่วยให้ท่านอดทนด้วยดี

เยาวชน

ท่านสามารถดาวน์โหลด
“สถิตกับข้าสายัณห์วันนี้”
ได้ที่ lds.org/go/7176

เมื่อเพื่อนของฉันสิ้นชีวิต

โดย ซาแมนธา ลินตัน

ช่วงที่ฉันเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า เพื่อนฉันเป็นโรคหลอดเลือดสมอง โป่งพองและสิ้นชีวิตในวันรุ่งขึ้น ถึงแม้ฉันเป็นสมาชิกของศาสนจักรก็ยังทำใจไม่ได้ ฉันได้รับการสอนมาทั้งชีวิตว่าฉันสามารถหันไปพึ่งพระบิดาบนสวรรค์และพระผู้ช่วยให้รอดได้ทุกเรื่อง แต่ฉันไม่เคยประสบเรื่องแบบนี้มาก่อน ฉันร้องไห้หลายชั่วโมง พยายาม

หาบางอย่าง—อะไรก็ได้—มาปลอบใจตนเอง คืนหลังจากที่เธอสิ้นชีวิต ฉันหันไปฟังหนังสือเพลงสวด ขณะพลิกหนังสือไปเรื่อยๆ ฉันหยุดอยู่ที่เพลง “สถิตกับข้าสายัณห์วันนี้” (เพลงสวด, บทเพลงที่ 75) ท่อนสามสะดุดตาฉัน
สถิตกับข้าสายัณห์วันนี้
ราตรีจะเนิ่นนานนา
ถ้าข้าไม่สามารถติดต่อพระ

และพบแสงในพระองค์
ข้ากลัวความมืดมนของโลก
โปรดมาพักในเรือนข้า
โอ้พระผู้ช่วยให้รอดโปรดอยู่กับข้า
ราตรีสายัณห์วันนี้

ท่อนนี้ทำให้ใจฉันสงบมาก ฉันจึงรู้ว่าคืนนั้นพระผู้ช่วยให้รอดไม่เพียงอยู่กับฉันเท่านั้นแต่พระองค์ทรงทราบด้วยว่าฉันรู้สึกอย่างไรด้วย ฉันรู้ว่าความรักที่ฉันรู้สึกผ่านเพลงสวดไม่เพียงทำให้ฉันผ่านคืนนั้นมาได้เท่านั้นแต่ทำให้ฉันผ่านการทดลองอีกมากมายที่ฉันอดทนมาได้ด้วย

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

เด็ก

จดจำอยู่กับพระเยซู

เมื่อเราจดจำอยู่กับพระเยซู พระองค์จะทรงช่วยเรารับมือกับเรื่องยากๆ ในชีวิตได้ การรักผู้อื่น การรักษาพระบัญญัติ และการสวดอ้อนวอนพระบิดาบนสวรรค์ในพระนามของพระเยซูคริสต์ล้วนเป็นวิธีจดจำอยู่กับพระเยซู

วาดรูปในสี่เหลี่ยมเปล่าเพื่อให้แต่ละแถวและแต่ละคอลัมน์มีภาพแทนความรัก การสวดอ้อนวอน และพระบัญญัติ

เพื่อพวกเขาจะ เป็นอันหนึ่ง อันเดียวกัน

ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับการสวด
อ้อนวอนและทูลขอการดลใจให้รู้ว่า
จะแบ่งปันอะไร การเข้าใจจุดประสงค์
ของสมาคมสงเคราะห์จะเตรียมชีวิตา
ของพระผู้เป็นเจ้าให้พร้อมรับพรแห่ง
ชีวิตนิรันดร์อย่างไร

“พระเยซูทรงบรรลุลุความเป็น
หนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์กับพระ
บิดาโดยทรงยอมให้เนื้อหนัง
และวิญญาณเป็นไปตามพระ
ประสงค์ของพระบิดา” เอ็ลเดอร์
ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สันแห่ง
โคเวรัมฮ์คราสกาสองสอน

“...โดยแท้แล้วเราจะไม่เป็น
หนึ่งเดียวกับพระผู้เป็นเจ้าและ
พระคริสต์จนกว่าเราจะทำให้
พระประสงค์ของพระองค์เป็น
ความปรารถนาสูงสุดของเรา
การยอมเช่นนั้นเชื่อว่าทำได้
ในวันเดียว แต่โดยผ่านพระ
วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าจะ
ทรงสอนเราถ้าเรายอมจนกว่า
จะถึงเวลาที่กล่าวได้ว่า พระองค์
ทรงอยู่ในเราดังที่พระบิดาทรง
อยู่ในพระองค์”¹

ลินดา เค. เบอร์ตัน ประธาน
สมาคมสงเคราะห์สามัญ สอนวิธี
ทำให้บรรลุลุความเป็นหนึ่งเดียวนั้น
ว่า “การทำและรักษาพันธสัญญา
ของเราเป็นการแสดงความ
มุ่งมั่นตั้งใจของเราว่าจะเป็น
เหมือนพระผู้ช่วยให้รอด
หลักการคือพยายามแสดง
เจตคติให้ดีที่สุดตามวลีของ
เพลงสวดที่ชื่นชอบเป็นพิเศษ

ศรัทธา
กรอบกร้าว
การบรรเทาทุกข์

เพลงนี้ ‘ข้าจะไปที่ พระองค์
บัญชา... ข้าจะพุดสิ่ง พระองค์
บัญชา... ข้าจะเป็นดัง พระองค์
บัญชา’”²

เอ็ลเดอร์คริสทอฟเฟอร์สัน
เตือนเราเช่นกันว่า “เมื่อเรา
พยายามทุกวันและทุกสัปดาห์
เพื่อดำเนินตามวิถีของพระ
คริสต์ วิญญาณของเราจะมี
อำนาจเหนือเนื้อหนัง การต่อสู้
ภายในจะสงบลง และการล่อลวง
จะเล็กลง”³

นีลส์ เอฟ. แมร์ริออตต์
ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธาน
เยาวชนหญิงสามัญแสดง
ประจักษ์พยานถึงพรของความ
พยายามทำให้ความประสงค์ของ
เราสอดคล้องกับพระประสงค์
ของพระผู้เป็นเจ้านั้น “ดิฉัน
พยายามกำจัดความปรารถนา
ตามประสามนุษย์ที่อยากให้ทุก
อย่างเป็นไปตามวิธี ของดิฉัน
โดยตระหนักว่าสุดท้ายวิธีของ
ดิฉันไม่เพียงพอ จำกัด และด้อย
กว่าวิธีของพระเยซูคริสต์ วิธี

[ของพระบิดาบนสวรรค์]
เป็นเส้นทางที่นำไปสู่ความสุขใน
ชีวิตนี้และชีวิตนิรันดร์ในโลก
ที่จะมาถึง”⁴ ขอให้เราพยายาม
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่าง
นอบน้อมถ่อมตนกับพระบิดา
บนสวรรค์ของเราและพระบุตร
ของพระองค์พระเยซูคริสต์

พระคัมภีร์และข้อมูลเพิ่มเติม

ยอห์น 17:20–21; เอเฟซัส 4:13;
หลักคำสอนและพันธสัญญา 38:27;
reliefsociety.lds.org

อ้างอิง

1. ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน, “เพื่อ
เราจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเรา,”
เลียวไฮนา, พ.ย. 2002, 88, 89.
2. ลินดา เค. เบอร์ตัน, “พลังอำนาจ
บีติ และความรักจากการรักษาพันธ-
สัญญา,” เลียวไฮนา, พ.ย. 2013, 111.
3. ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน, “เพื่อเขา
จะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเรา,” 88.
4. นีลส์ เอฟ. แมร์ริออตต์, “การยอม
ถวายใจของเราต่อพระผู้เป็นเจ้า,”
เลียวไฮนา, พ.ย. 2015, 32.

พิจารณาสิ่งนี้

การทำ
ตามพระ
ประสงค์
ของพระ
ผู้เป็นเจ้า
ช่วยให้เรา
เป็นเหมือน
พระองค์
มากขึ้น
อย่างไร

ครูผู้ช่วยจิตวิญญาณให้รอด

โดย ไบรอัน ฮันสโบว์

การพัฒนาหลักสูตรของศาสนจักร

สาเหตุ ที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงสอนให้ความหมายแก่ วิธี ที่พระองค์ทรงสอน
จุดประสงค์ของเราต่างจากนั้นหรือไม่

ผมยอมรับว่าเมื่อผมคิดเรื่องการสอนในวิธีของพระผู้ช่วยให้รอด ผมมักจะให้ความสนใจกับ วิธี ที่พระองค์ทรงสอน พระองค์ทรงทำอะไร พระองค์ทรงปฏิสัมพันธ์กับผู้คนอย่างไร พระองค์ทรงเป็นครูผู้เชี่ยวชาญ! แต่หากเราต้องการสอนเหมือนพระองค์ เราจำเป็นต้องเข้าใจสาเหตุ ที่พระองค์ทรงสอน สุดท้ายแล้ว “สาเหตุ” นั้นจะทำให้เราและคนที่เราสอนต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง

เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดทรงสอน จุดประสงค์ของพระองค์ไม่ใช่เพื่อสอนให้ครบตามเวลาหรือทำให้เพิลิตเพลินหรือป้อนข้อมูลมากมายทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำ—รวมทั้งการสอน—ส่วนมุ่งหมายจะนำผู้อื่นไปหาพระบิดา ความปรารถนาและพระพันธกิจทั้งหมดของพระผู้ช่วยให้รอดคือช่วยให้บุตรธิดาของพระบิดาบนสวรรค์รอด (ดู 2 โนไฟ 26:24) เมื่อเราพยายามสอนเนกเช่นพระองค์ทรงสอน เราเรียนรู้ว่าเราต้องมีแรงจูงใจจากจุดประสงค์เดียวกันกับที่พระองค์ทรงมี

อีกนัยหนึ่งคือ การสอนในวิธีของพระผู้ช่วยให้รอดคือการเป็นครูผู้มีจุดประสงค์จะช่วยจิตวิญญาณให้รอด

ความปรารถนาจะช่วยผู้อื่นให้รอด

เรื่องที่ผมชื่นชอบมากเรื่องหนึ่งในพระคัมภีร์มอรมอนพูดถึงบุตรของกษัตริย์โมไซยาห์ทั้งอาณาจักรของชาวนีไฟเพื่อพวกเขาจะสามารถสถาปนาอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าในบรรดาชาวเลมัน พวกเขาอยากทั้งอาณาจักรทางโลกเพื่ออาณาจักรแห่งสวรรค์ พวกเขาอยากทั้งความสุขสบายที่เป็นความปลอดภัยในบรรดาชาวนีไฟไปอยู่ท่ามกลางชาวเลมันผู้เป็นศัตรูเพื่อพวกเขา “อาจจะช่วยจิตวิญญาณของพวกเขาบางจิตวิญญาณให้รอด” (แอลมา 26:26) อะไรเป็นแรงจูงใจผู้รับใช้เหล่านี้

ของพระเจ้า “พวกท่านทนไม่ได้ที่จิตวิญญาณมนุษย์คนใดจะต้องพินาศ; แท้จริงแล้ว, แม้เพียงความคิดว่าจิตวิญญาณใดจะต้องทนความทรมานอันหาได้สิ้นสุดไม่ก็ทำให้พวกท่านคร่ำครวญและตัวสั่น” (โมไซยาห์ 28:3) แรงจูงใจนั้นเป็นเหตุให้พวกเขาอดทนต่อ “ความทุกข์หลายอย่าง” (แอลมา 17:5, 14)

เรื่องนี้มักจะสร้างแรงบันดาลใจให้ผมคิดว่าผมกำลังทำสิ่งที่ทำได้เพื่อนำผู้อื่นมาหาพระคริสต์หรือไม่ ผมจดจ่อมากพอกับการช่วยจิตวิญญาณให้รอดหรือไม่

การเป็นครูผู้ช่วยจิตวิญญาณให้รอด

เมื่อเราปรารถนาจะสอนด้วย
เหตุผลเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอด หลัก
ธรรมว่าด้วย วิธี ที่พระองค์ทรงสอนจะ
มีความหมายมากขึ้น หลักธรรมเหล่านี้นั้นไม่ใช่แค่เทคนิค แต่เป็นแบบฉบับ
สำหรับการเป็นเหมือนพระองค์
เมื่อเราประยุกต์ใช้แนวคิดต่อไปนี้
และแนวคิดอื่นๆ ใน การสอนในวิธี
ของพระผู้ช่วยให้รอดอย่างสม่ำเสมอ
เราจะไม่เพียง สอน ได้เหมือน
พระองค์มากขึ้นเท่านั้นแต่
เป็น เหมือนพระองค์มากขึ้นด้วย
แสวงหาการเปิดเผยแต่เนิ่นๆ

เพื่อช่วยในงานแห่งการช่วยจิต
วิญญาณให้รอด เราต้องได้รับการเปิดเผย การเปิดเผยเกิดขึ้น “บรรทัด
มาเติมบรรทัด, กฎเกณฑ์มาเติมกฎ
เกณฑ์, ที่นี้เน็ดและที่นั่นหน้อย”
(2 นิไฟ 28:30)—และนั่นใช้เวลา เรา
จึงเริ่มเตรียมแต่เนิ่นๆ และแสวงหา
การเปิดเผยบ่อยๆ

รักผู้คน

ความรักอาจจะเป็นวิธีที่มี
ประสิทธิภาพมากที่สุดที่ครูจะสามารถ
ช่วยจิตวิญญาณให้รอดได้ อาจเรียบง่าย
เพียงการรู้จักชื่อนักเรียนแต่ละคน
ถามพวกเขาเกี่ยวกับสัปดาห์ของพวกเขา
บอกพวกเขาว่าพวกเขาพูดดีมาก
หรือแสดงความยินดีกับความก้าวหน้า
หรือความสำเร็จของพวกเขา การ
แสดงความสนใจและความรักจะเปิด
ใจและช่วยให้คนที่เราสอนสามารถรับ
พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

เตรียมสอนโดยนึกถึงความต้องการ ของผู้เรียน

ครูที่ช่วยจิตวิญญาณให้รอดจดจ่อ
อยู่กับผู้เรียน ขณะที่เราทบทวน

เนื้อหาบทเรียน เราจดจ่ออยู่กับสิ่งที่
จะสนองความต้องการของพวกเขาได้
ดีที่สุด ไม่ใช่ของเรา เราลืมเรื่องการ
สอนให้ครบตามเวลาและจดจ่ออยู่กับ
การเติมเต็มจิตใจและความคิด
เราไม่เพียงคิดว่าเราจะพูดและทำอะไร
แต่คิดว่าผู้เรียนจะพูดและทำ
อะไรด้วย เราต้องการให้พวกเขาแบ่ง
ปันความคิดเพราะนั่นจะสร้างความ
สามัคคี เปิดใจพวกเขา และช่วยให้
พวกเขาใช้ศรัทธา

เน้นหลักคำสอน

เป็นธรรมดาที่ครูจะประเมิน
ประสิทธิภาพของพวกเขาโดยดูว่าพวก
เขาทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมมากเพียง
ใด แต่นั่นเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่ง
ของประสบการณ์ หากชั้นเรียนของ
เรามีการแบ่งปันมากแต่มีหลักคำสอน
นิดเดียว แสดงว่าเราให้สิ่งที่เอลเดอร์
เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์ แห่งโคเวรัม
อัครสาวกสิบสองเรียกว่า “กากทอด”
เราได้ให้บางสิ่งที่รสชาติดี แต่เราไม่
ได้บำรุงเลี้ยงสมาชิกชั้นเรียนด้วยพลัง
คำสอนของหลักคำสอน

ศาสตราจารย์โจเซฟ สมิธ
สอนว่า “มนุษย์ไม่ได้รวดเร็วเท่าเขา
ตักตวงความรู้”¹ เราต้องช่วยคนที่เรา
สอนตักตวงความรู้ในแขนงสำคัญ
ที่สุด—นั่นคือหลักคำสอนของพระ
เยซูคริสต์

เมื่อเราและสมาชิกชั้นเรียนแบ่ง
ปันความคิดและความรู้สึก เราควร
นำกลับมาที่พระคัมภีร์และถ้อยคำ
ของศาสตราจารย์ยุคสุดท้ายเสมอ
เมื่อไม่นานมานี้ บราเดอร์แมตต์ อาร์.
คอลลิสเตอร์ประธานโรงเรียนวัน
อาทิตย์สามัญสอนว่า “ครูในอุดมคติ
จะพยายามเชื่อมโยงความเห็นของชั้น

เรียนกับหลักคำสอนอยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น ครูอาจจะพูดว่า ‘ประสบการณ์ที่คุณแบ่งปันทำให้ผมนึกถึงพระคัมภีร์ข้อหนึ่ง’ หรือ ‘เราเรียนรู้ความจริงพระกิตติคุณอะไรบางอย่างจากความเห็นที่เราได้ยิน’ หรือ ‘ใครอยากแสดงประจักษ์พยานยืนยันพลังของความจริงที่เราสนทนาไปแล้วบ้าง’”²

อัญเชิญพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เป็นพยาน

ครูผู้ช่วยจิตวิญญาณให้รอดเข้าใจว่าสิ่งที่เราพูดและทำในฐานะครูมุ่งหมายจะเชื่อเชิญอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาในชีวิตผู้อื่น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นครูบทบาทหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือเป็นพยานยืนยันความจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับพระบิดาและพระบุตร ฉะนั้นเมื่อเราสอนเกี่ยวกับพระองค์และพระกิตติคุณของพระองค์ เราอัญเชิญพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เป็นพยานต่อสมาชิกชั้นเรียน เดชานุภาพของพระองค์เสริมสร้างประจักษ์พยานของพวกเขาและเปลี่ยนใจพวกเขาตามระดับที่พวกเขาได้รับ พยานของพระองค์มีพลังยิ่งกว่าการมองเห็น³

เชิญเชิญให้ผู้เรียนเรียนรู้และกระทำด้วยตนเอง

เมื่อเร็ว ๆ นี้ผมอยู่ในชั้นเรียนโรงเรียนวันอาทิตย์ที่ครูเริ่มโดยขอให้สมาชิกชั้นเรียนแบ่งปันบางสิ่งที่มีความหมายต่อพวกเขาเป็นพิเศษ ขณะพวกเขาอ่านงานมอบหมายของสัปดาห์นั้นจากพระคัมภีร์และวิธีที่พวกเขาได้ประยุกต์ใช้สิ่งนั้นกับชีวิต ทั้งหมดนี้นำไปสู่การสนทนาที่มีประสิทธิภาพเกี่ยวกับข้อคิดและสิ่ง

ที่พวกเขาค้นพบด้วยตนเอง ครูเพิ่มประเด็นหลักคำสอนที่เธอเตรียมไว้เข้าไปในการสนทนาได้อย่างเป็นธรรมชาติมาก สิ่งที่ผมประทับใจมากคือวิธีที่เธอเน้นส่งเสริมให้สมาชิกชั้นเรียนประสบพลังแห่งพระวจนะของพระเจ้าด้วยตนเอง

เป้าหมายของครูอย่างเราไม่เพียงให้มีประสบการณ์ที่ดีในชั้นเรียนหรือสอนครบตามเวลาหรือให้บทเรียนที่ดีเท่านั้น เป้าหมายจริงๆ คือเดินไปกับคนอื่นๆ บนเส้นทางกลับไปหาพระบิดาบนสวรรค์และพระเยซูคริสต์

เป้าหมายของเราคือเป็นครูผู้ช่วยจิตวิญญาณให้รอด ■

เข้าไปที่ teaching.lds.org เพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมว่า การสอนในวิธีของพระเจ้าช่วยให้รอด และการประชุมสภาคูสามารถเปลี่ยนวิธีที่เราเรียนรู้และสอนได้อย่างไร

อ้างอิง

1. คำสอนของประธานศาสนจักร: โจเซฟ สมิธ (2007), 286.
2. แทต อาร์. คอลลิสเตอร์, “Sunday School ‘Discussion Is a Means, Not an End,’” *Church News*, June 9, 2016, [deseretnews.com](https://www.deseretnews.com).
3. ดู คำสอนของประธานศาสนจักร: ฮาโรลด์ บี. ลี (2000), 36.

โดย ดอน แอล. เชิร์ล

คณะแพทย์บอกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับพอลา ยาเนซเป็นปาฏิหาริย์ทางการแพทย์ อาการของวัยรุ่นคนหนึ่งในกีโต เอกวาดอร์ดีขึ้นทันตาเห็น คุณพ่อของเธอสามารถสละไตข้างหนึ่งให้เธอได้ การผ่าตัดปลูกถ่ายประสบความสำเร็จ และเธอมีโอกาสใช้ชีวิตครั้งที่สอง

แต่มารีโก ยาเนซคุณพ่อของเธอบอกว่าสิ่งที่เกิดกับเขาน่าประหลาดใจพอๆกับเขาพบพระกิตติคุณ และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตเขาทำให้เขามีโอกาสดังที่สองด้วย

โรคไตอักเสบในวัยเด็กทำให้ไตของพอลาเสีย แต่ยาช่วยชีวิตเธอไว้ เมื่ออายุ 15 ปี อาการของเธอทรุดลง ไตข้างหนึ่งวาย และอีกข้างหนึ่งเสื่อมอย่างรวดเร็ว แม้จะฟอกไต แต่พอลากำลังจะตาย เธอได้รับอนุญาตให้ดื่มน้ำวันละหนึ่งถ้วยเท่านั้น และเธอทำกิจกรรมต่างๆ ได้จำกัดมากเพราะมีผลกระทบต่อบอด ตับอ่อน และหัวใจ

ไม่มีทางพาเธอไปรับการปลูกถ่ายที่สหรัฐหรือคิวบาได้เลย—เธอจะต้องหาผู้บริจาคในเอกวาดอร์เท่านั้น ผลตรวจออกมาว่าคุณพ่อของเธอไม่สามารถบริจาคไตให้ได้ คุณแม่ของเธอบริจาคได้ แต่ตอนนั้นคณะแพทย์พบว่าการฟอกไตทำให้ระดับสารภูมิต้านทานของพอลาสูงจนไม่ยอมรับการปลูกถ่าย พอลาสวดอ้อนวอนขอทรงปล่อยให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อไป

ณ จุดนี้ในเดือนมิถุนายนปี 1988 ผู้สอนศาสนาวิสุทธิชนยุคสุดท้ายมาเคาะประตูบ้านของครอบครัวยาเนซ คาร์เมนคุณแม่ของพอลาจำได้ว่าเธอเชิญพวกเขาเข้ามาในบ้านเพื่อพูดคุยเสียสละสืบทอดเธอ เมื่อพวกเขาบอกเธอ

ปาฏิหาริย์ ที่แท้จริง

พระหัตถ์ของพระเจ้าประจักษ์ชัดไม่เพียงในการที่พอลาหายป่วยเป็นปกติเท่านั้นแต่ในการเปลี่ยนใจเลื่อมใสพระกิตติคุณของคุณพ่อเธอด้วย

ว่าพวกเขามีข่าวสารที่จะช่วยเธอได้ เธอถามอย่าง
เคืองๆ ว่า “คุณจะช่วยฉันได้อย่างไรในเมื่อลูกสาว
ฉันกำลังจะตาย ฉันไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าเป็นเจ้า!”

แม้คาร์เมนจะมีความเกลียดชังแต่แรก
ผู้สอนศาสนาก็ยังมาเยี่ยมครอบครัวอยู่เนืองๆ
ตอนแรกมาร์โกรู้สึกว่าเขาชั่วแต่ดูแลลูกสาวจน
ไม่ได้สนใจผู้สอนศาสนา แต่สุดท้ายเขาก็ฟังด้วย
ความอยากรู้ เขาพบว่าผู้สอนศาสนามีคำตอบให้
คำถามของเขาเกี่ยวกับจุดประสงค์ของชีวิต

มาร์โกไม่เชื่อว่าพระเจ้าเป็นเจ้ามีตัวตน สำหรับ
เขา พระเจ้าเป็นเจ้าเป็นแหล่งพลังงานทั่วไปหรืออยู่
ไกลมากไม่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ แต่เมื่ออาการของ
ลูกสาวอยู่ในขั้นวิกฤต เขาสวดอ้อนวอนทูลขอให้
พระเจ้าเป็นเจ้าทรงรักษาลูกสาวของเขาที่กำลังทุกข์
ทรมานหรือไม่ก็รับเธอไป เขาสวดอ้อนวอนว่า
“ถ้าพระองค์ดำรงอยู่จริง ขอทรงแสดงให้เห็นว่า
พระองค์เห็น โปรดประทานชีวิตลูกสาวให้ข้า
พระองค์เถิด”

หลังจากสวดอ้อนวอน มาร์โกรู้สึกแรงกล้าว่า
อาการของพอลาจะเปลี่ยน เขาขอให้คณะแพทย์
ตรวจเขากับลูกสาวอีกครั้ง พวกเขาบอกว่าตรวจไป
ก็เสียเวลา แต่พวกเขายอมทำให้

พวกเขาพบว่ามาร์โก เป็น ผู้บริจาคไตที่เข้ากันได้
ได้—และอาการของพอลาดีพอจะรับการปลูกถ่าย

วันก่อนการผ่าตัด มาร์โกกับพอลายอมรับพร
ฐานะปฐโรหิตจากผู้สอนศาสนา

ทั้งมาร์โกกับพอลาคาดว่าจะพักฟื้นใน
โรงพยาบาลนานพอสมควรหลังจากการผ่าตัด
แต่ปรากฏว่ามาร์โกสามารถออกจากโรงพยาบาลได้
อีกห้าวันต่อมา และพอลาที่คาดว่าจะอยู่สองเดือน
ก็ออกจากโรงพยาบาลหลังจากนั้นเพียง 13 วัน
มาร์โกถือว่าการที่พวกเขาฟื้นตัวเร็วเป็นเพราะพร
ฐานะปฐโรหิต และเขารู้ว่าเขาต้องรับข่าวสารของ
ผู้สอนศาสนาอย่างจริงจัง

มาร์โกกับคาร์เมน ยานะหรับับัพติศมาวันที่
11 กันยายนปี 1988 พอลาผู้ได้ยินบพเรียนผู้สอน
ศาสนามีก่อนการผ่าตัดและแพทรีเซียนน้องสาวของ
เธอรับัพติศมาวันที่ 3 พฤศจิกายน ตอนนั้นคุณ
พ่อได้รับฐานะปฐโรหิตแห่งอาโรนแล้วและสามารถ
ให้ัพติศมาพวกเธอได้

บราเดอร์ยานะห์เชื่อว่าพระเจ้าทรงตอบคำ
สวดอ้อนวอนของเขาและทรงยอมให้เขาเป็น
ผู้บริจาคไตให้พอลาเพื่อเปลี่ยนใจเขา “ถ้าพวก
เขาผ่าตัดภรรยาแทนผม ผมเชื่อว่าผมจะใช้ชีวิต
แบบเดิมไปเรื่อยๆ” เขากล่าว นั่นไม่ใช่ชีวิตที่เขา
ภูมิใจ—ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ และเล่นการพนัน เขา
บอกว่าเขาเอาชนะการเสพติดเพราะคำตอบ
การสวดอ้อนวอนที่เขาได้รับ แต่ยากมากทีเดียว
เขายอมรับว่าพระเจ้าเป็นเจ้าเท่านั้นที่ช่วยให้เขา
เปลี่ยนได้

บราเดอร์ยานะห์กล่าวว่าเวลานี้เขามีประจักษ์
พยานที่เข้มแข็งเกี่ยวกับพระคำแห่งปัญญาและ
กฎส่วนสิบ เมื่อผู้สอนศาสนากำลังสอนเขา
เขายังคงทำธุรกิจสัปดาห์ละเจ็ดวันเพื่อจ่ายค่า
รักษาพยาบาลพอลาเดือนละ 1,000 ดอลลาร์
กฎส่วนสิบ “เป็นกฎที่ผมยอมรับได้ยากมาก”
เขากล่าว แต่ตัดสินใจว่าจะรักษาวินัยสวดให้
ศักดิ์สิทธิ์และทดสอบสัญญาใน มาลาคีย์ 3:10
โดยจ่ายส่วนสิบ เมื่อเขาปิดร้านวันอาทิตย์
เขากล่าวว่า “คนที่เคยซื้อวันอาทิตย์ก็มาซื้อวัน
เสาร์—และพวกเขาซื้อมากขึ้น” ทุกวันนี้เขามีเงิน
มากกว่าสมัยที่เขาดำเนินธุรกิจสัปดาห์ละเจ็ดวัน

เมื่อมาร์โก ยานะห์นี้ยกยอนกลับไป เขาประหลาด
ใจกับการเปลี่ยนแปลงในตัวเขา เขายอมรับว่า
คำทูลขอให้ไว้ชีวิตลูกสาวนำครอบครัวเขาทั้ง
ครอบครัวขึ้นสู่ระดับความเข้มแข็งทางวิญญาณ
อย่างที่เขาไม่เคยนึกฝันมาก่อนว่าจะเกิดขึ้นได้ ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

โดย เอ็ดเดอร์
เดวิด เอ. เบนาร์
แห่งโครัมอัคร-
สาวกสิบสอง

อยู่ฝ่ายพระเจ้า

การเดินทางของค่ายไซอันที่นำโดยศาสตราจารย์โจเซฟ สมิธในปี 1834 เป็นแบบอย่างที่ดีเด่นของการเลือกอยู่ฝ่ายพระเจ้า การทบทวนประวัติของค่ายไซอันจะช่วยให้เราได้เรียนบทเรียนล้ำค่าและไม่ตกยุคจากเหตุการณ์สำคัญครั้งนี้ในประวัติศาสตร์จักรที่ประยุกต์ใช้ได้กับชีวิตและสถานการณ์ปัจจุบันของเรา

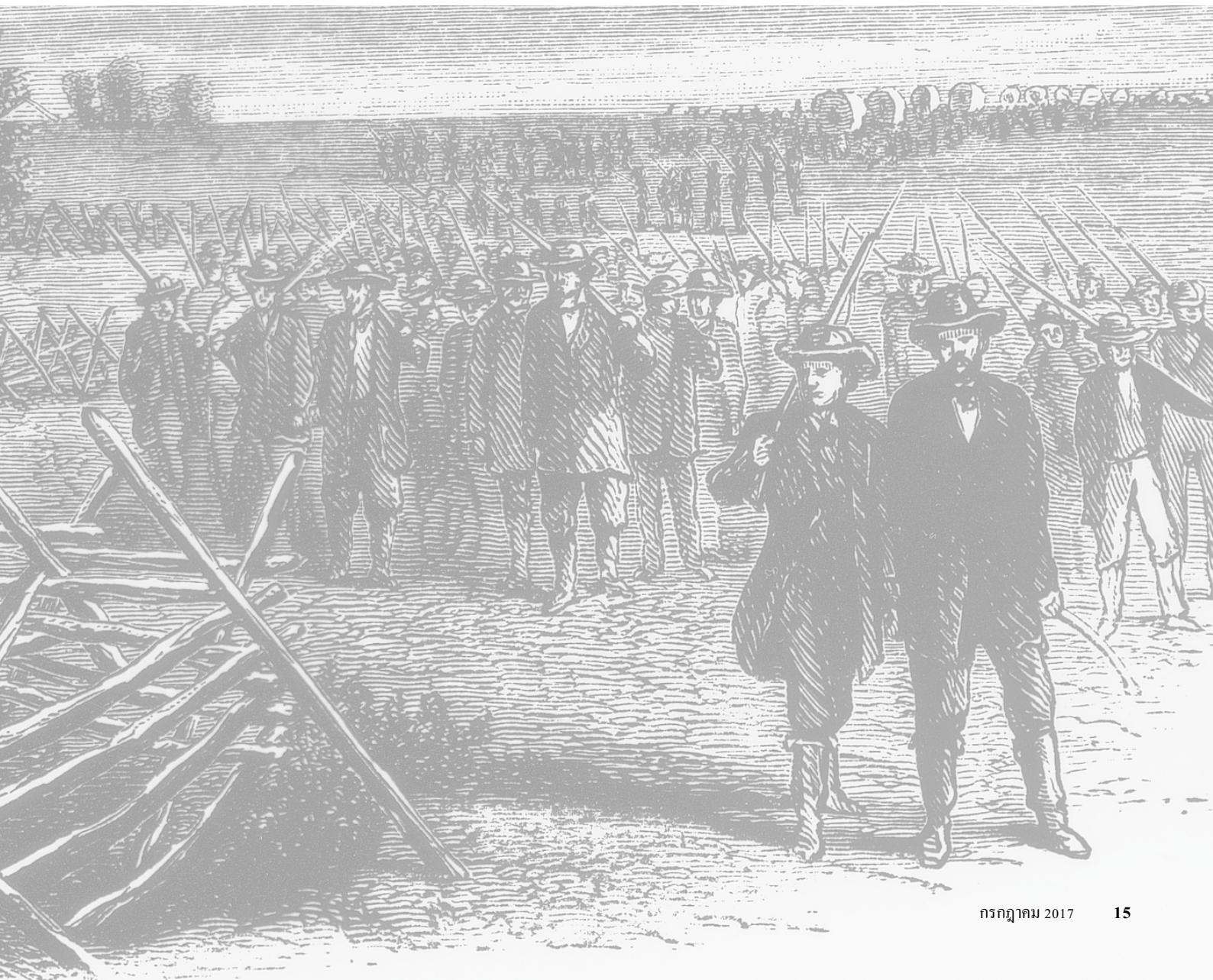
ค่ายไซอันคืออะไร

ศาสตราจารย์โจเซฟ สมิธได้รับการเปิดเผยในปี 1831 โดยทรงกำหนดอินดิเพนเดนซ์ เทมเพอรัลแจ็คสัน มิสซูรี เป็นสถานที่ชุมนุมหลักสำหรับวิสุทธิชนยุคสุดท้ายและที่ตั้งเยรูซาเล็มใหม่ตั้งระบุไว้ทั้งในพระคัมภีร์ไบเบิลและพระคัมภีร์มอรมอน (ดู คพ. 57:1–3; ดู วิวรรณ์ 21:1–2; อีเธอร์ 13:4–6) ราวฤดูร้อนปี 1833 ผู้ตั้งถิ่นฐานมอรมอนนับได้ประมาณหนึ่งในสามของประชากรในเทศมณฑลแจ็คสัน จำนวนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว อิทธิพลทางการเมืองที่อาจเกิดขึ้น และความเชื่อที่โดดเด่นด้านศาสนาและการเมืองของผู้มาใหม่เหล่านี้เป็นเหตุให้ผู้ตั้งถิ่นฐานคนอื่นๆ ในเขตนั้นกังวล พวกเขาจึงเรียกร้องให้สมาชิกศาสนจักรออกจากบ้านและที่ดินของตน เมื่อยื่นคำขาดและสมาชิกไม่ทำตาม ชาวมิสซูรีจึงรุกรานถิ่นฐานต่างๆ ในเดือนพฤศจิกายนปี 1833 และบังคับให้วิสุทธิชนออกไป

การตั้งค่ายไซอันได้รับบัญชาโดยการเปิดเผยในเดือนกุมภาพันธ์ปี 1834 (ดู คพ. 103) จุดประสงค์เบื้องต้นสำหรับกองทัพอของพระเจ้าคือคุ้มครองชาวมอรมอนในเทศมณฑลแจ็คสันไม่ให้ถูกทำร้ายเพิ่ม—หลังจากทหารอาสาชาวมิสซูรีทำหน้าที่คุ้มกันผู้ตั้งถิ่นฐานให้กลับไปบ้านและที่ดินของพวกเขาอย่างปลอดภัย นอกจากนี้ค่ายยังต้องนำเงิน เสบียง และกำลังใจไปให้วิสุทธิชนที่เดือดร้อนด้วย ดังนั้น ในช่วงเดือน

บทเรียนจาก ค่ายไซออน

ในเดือนพฤศจิกายนปี 1833 ชาวมิสซูรีบุกกรูถิ่นฐานมอรมอนในเทศมณฑลแจ๊คสัน มิสซูรี และบังคับให้วิสุทธิชนออกไป

พฤษภาคมและเดือนมิถุนายนปี 1834 กลุ่มอาสาสมัครวิสุทธิชนยุคสุดท้าย 200 กว่าคนนำโดยศาสตราจารย์โจเซฟ สมิทจึงเดินทางประมาณ 900 ไมล์ (1,450 กิโลเมตร) จากเคิร์ทแลนด์ รัฐโอไฮโอไปเทศมณฑลเคลย์ รัฐมิสซูรี ไฮรัม สมิทกับโลมัน ไวท์เกณฑ์อาสาสมัครกลุ่มเล็กจากอาณาเขตมิชชิแกนไปสมทบกับกลุ่มของท่านศาสตราจารย์ในมิสซูรีด้วย ผู้เข้าร่วมค่ายไซอันมีทั้งบริคัม ยังก์, ฮีเบอร์ ซี. คิมบัลล์, วิลฟอร์ด วูดรอฟฟ์, พาร์ลีย์ พี. แพรทท์, ออร์สัน ไซด์ และอีกหลายคนผู้เป็นที่จดจำในประวัติศาสตร์นักร

จุดประสงค์ของข้าพเจ้าไม่ใช่เพื่ออธิบายรายละเอียดของการเดินทางที่เรื่อกว้างขวางครั้งนี้หรือเล่าเหตุการณ์สำคัญทางวิญญาณทั้งหมดที่เกิดขึ้น ข้าพเจ้าขอสรุปเหตุการณ์สำคัญมากที่สุดเหตุการณ์เกี่ยวกับการเดินทางของค่ายไซอันดังนี้

- ผู้ว่าการดาเนียล ดังคลินของรัฐบาลมิสซูรีไม่ให้ความช่วยเหลือตามที่สัญญาไว้กับผู้ตั้งถิ่นฐานมอรมอนว่าจะคืนที่ดินให้พวกเขา
- การเจรจาต่อรองเกิดขึ้นในหมู่ผู้นำศาสนจักร เจ้าหน้าที่รัฐบาลมิสซูรี และชาวเทศมณฑลแจ๊คสันเพื่อ

หลีกเลี่ยงความขัดแย้งโดยใช้อาวุธและแก๊วพิษ

- พิพาทเรื่องทรัพย์สิน แต่ไม่บรรลุข้อตกลงที่น่าพอใจ
- สุดท้าย พระเจ้ารับสั่งให้โจเซฟ สมิทยุบค่ายไซอันและบอกว่าเหตุใดกองทัพของพระเจ้าจึงไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ค่ายรับรู้ (ดู คพ. 105:6-13, 19)
- พระเจ้ารับสั่งให้วิสุทธิชนสร้างสัมพันธไมตรีในพื้นที่เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับเวลาที่จะกอบกู้ไซอันด้วยวิธีการทางกฎหมายไม่ใช่วิธีการทางทหาร (ดู คพ. 105:23-26, 38-41)

กองทัพไซอันแบ่งออกเป็นกลุ่มเล็กๆ ตอนปลายเดือนมิถุนายน ปี 1834 และออกเอกสารปลดประจำการครั้งสุดท้ายในสองสามวันแรกของเดือนกรกฎาคม ปี 1834 อาสาสมัครส่วนใหญ่กลับไปโอไฮโอ

เราสามารถเรียนรู้บทเรียนอะไร บ้างจากค่ายไซอัน

เพราะไม่สามารถนำวิสุทธิชนกลับมาอยู่บนที่ดินของพวกเขาในเทศมณฑลแจ๊คสันอีกครั้ง บางคนจึงถือว่าค่าย

ไซอันไม่ประสบผลสำเร็จและความพยายามครั้งนั้นไร้ผล พี่น้องชายคนหนึ่งในเคิร์ทแลนด์—คนที่ขาดศรัทธาจะอาสาไปกับค่าย—พบบริคัม ยังก็ขณะท่านกลับจากมิสซูรีและถามว่า “คุณได้อะไรจากการเดินทางไปมิสซูรีโดยไร้ประโยชน์ครั้งนี้กับโจเซฟ สมิธ” “ได้ทั้งหมดแหละครับ” บริคัม ยังก็ตอบทันที “ผมจะไม่แลกประสบการณ์ที่ได้จากการเดินทางครั้งนี้กับความมั่งคั่งทั้งหมดของเทศมณฑลยูทา” เทศมณฑลที่ตั้งอยู่ในเคิร์ทแลนด์เวลานั้น¹

ข้าพเจ้าเชื่อเชิญให้ท่านตรึงตรองคำตอบของบริคัม ยังก็อย่างจริงจัง “ได้ทั้งหมดแหละครับ” เราเรียนรู้เรื่องสำคัญอะไรบางอย่างจากภารกิจที่ไม่บรรลุจุดประสงค์ตามกำหนดแต่ก็ยังจัดเตรียมพรให้วิสุทธิชนยุคแรกเหล่านั้นชั่วชีวิตและสามารถให้เราได้เช่นกัน

ข้าพเจ้าเชื่อว่ามืบทเรียนครอบคลุมอย่างน้อยสองบทในคำตอบที่บราเดอร์บริคัมให้กับคำถามเชิงเสียดสีดังกล่าว คือ (1) บทเรียนเรื่องการทดสอบ การฝึตร่อน และการเตรียม และ (2) บทเรียนเรื่องการสังเกต การเรียนรู้จากผู้นำฐานะปุโรหิต และทำตามพวกเขา ข้าพเจ้าเห็นว่าบทเรียนเหล่านี้สำคัญหรือไม่ก็สำคัญกว่ากับเราที่จะเรียนรู้และประยุกต์ใช้ในปัจจุบันเช่นเดียวกับพวกเขา ผู้ที่เป็นอาสาสมัครค่ายไซอัน เมื่อ 180 ปีก่อน

บทเรียนเรื่องการทดสอบ การฝึตร่อน และการเตรียม

วิสุทธิชนที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ในกองทัพอของพระเจ้าต่างได้รับการทดสอบและการทดลองดังที่พระเจ้าตรัส “เราไดยินคำสวดอ้อนวอนของพวกเขา, และจะรับเครื่องถวายของพวกเขา; และเราเห็นสมควรว่าพวกเขาจะถูกนำมาไกลถึงเพียงนี้ เพื่อการทดลองศรัทธาของพวกเขา” (คพ. 105:19)

ในข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง ความท้าทายทาง

กายและทางวิญญาณของค่ายไซอันประกอบด้วยการฝึตร่อนข้าวสาลีออกจากข้าวสาลี (ดู มัทธีว 13:25, 29–30; คพ. 101:65) การแบ่งแยกแยะออกจากแพะ (ดู มัทธีว 25:32–33) การแยกคนเข้มแข็งทางวิญญาณจากคนอ่อนแอ เพราะเหตุนี้ชายหญิงแต่ละคนที่สมัครเข้าเป็นทหารในกองทัพอของพระเจ้าจึงพบเจอและตอบคำถามนำคิดว่า “ใครอยู่ฝ่ายพระเจ้า?”²

ขณะที่วิลฟอร์ด วูดร็อฟกำลังสะสมเรื่องธุรกิจและเตรียมไปสมทบกับค่ายไซอัน มิตรสหายและเพื่อนบ้านเตือนเขาว่าอย่าเข้าร่วมการเดินทางที่อันตรายเช่นนั้น พวกเขาแนะนำว่า “อย่าไป ถ้าคุณไม่ยอมเสียชีวิต” เขาตอบว่า “ถ้าผมรู้ว่าผมจะถูกยิงทะลุหัวใจทันทีที่ก้าวเข้าไปในมิสซูรี ผมจะไป”³ วิลฟอร์ด วูดร็อฟรู้ว่าเขาไม่ต้องกลัวผลอันชั่วร้ายตราตรึงที่เขาเชื่อสัตย์และเชื่อฟังเขาอยู่ฝ่ายพระเจ้าอย่างชัดเจน

แท้จริงแล้ว “เวลาที่ต้องแสดงให้เห็น”⁴ สำหรับชายหญิงที่เชื่อสัตย์เหล่านั้นคือฤดูร้อนปี 1834 แต่การตัดสินใจเดินทางกับศาสดาพยากรณ์โจเซฟไปมิสซูรีไม่ใช่การตอบคำถามว่า “ใครอยู่ฝ่ายพระเจ้า” ครั้งเดียว รวบรวมหรือทันที เวลาที่วิสุทธิชนเหล่านั้นต้องแสดงให้เห็นเกิดขึ้นบ่อยครั้งและซ้ำหลายครั้งผ่านความอ่อนล้าทางกายและใจ ผ่านแผลพุพองเปื้อนเลือดที่เท้า ผ่านอาหารที่ขาดแคลนและน้ำไม่สะอาด ผ่านความผิดพลาดมากมาย ผ่านความไม่ลงรอยกันและการกบฏในค่าย และผ่านการข่มขู่จากศัตรูที่ชั่วร้าย

เวลาที่ต้องแสดงให้เห็นมาในประสบการณ์และความขาดแคลนทุกชั่วโมง ทุกวัน และทุกสัปดาห์ การเลือกมากมายที่ดูเหมือนเล็กน้อยผนวกกับการปฏิบัติในชีวิตของวิสุทธิชนที่ภักดีเหล่านี้ได้ให้คำตอบเบ็ดเสร็จของคำถามที่ว่า “ใครอยู่ฝ่ายพระเจ้า”

การทดสอบและการฝึตร่อนที่เกิดขึ้นในชีวิตของผู้ร่วมค่ายไซอันเป็นการเตรียมอย่างไร น่าสนใจตรงที่พี่น้องชายแปดคนได้รับเรียกเข้าสู่โควรัมอัครสาวกสิบสองในปี 1835 และสาวกเจ็ดสิบทุกคนที่ได้รับเรียกในคราวเดียวกันล้วนเป็นผู้ที่ผ่านค่ายไซอัน ที่การประชุมหลังจากเรียกสาวกเจ็ดสิบ ศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธประกาศว่า

“พี่น้องทั้งหลาย บางท่านโกรธข้าพเจ้าเพราะท่านไม่ได้ต่อสู้ในมิสซูรี แต่ข้าพเจ้าขอบอกท่านว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า

“เรามีคนมากมายผู้รู้สึก
ว่าตนเป็นชายหญิงที่ดี
แต่พวกเขาต้องดิ้นรน
ใดสิ่งหนึ่ง”

ไม่ทรงต้องการให้ท่านต่อสู้ พระองค์ไม่ทรงสามารถจัดตั้ง
อาณาจักรของพระองค์โดยให้ชายสิบสองคนไปเปิดประตูพระ
กิตติคุณให้กับประเทศต่างๆ ของแผ่นดินโลก และให้ชายเจ็ด
สิบคนภายใต้การกำกับดูแลของพวกเขาเดินทางตามรอยพวกเขา
นอกเสียจากพระองค์จะทรงนำพวกเขาออกจากกลุ่มคนผู้เคย
มอมชีวิตของตน และผู้ที่เคยเสียสละมากเท่าอับราฮัม

“บัดนี้ พระเจ้าทรงได้อัครสาวกสิบสองและสาวกเจ็ดสิบ
ของพระองค์แล้ว และจะทรงเรียกโควรัมอื่นของสาวกเจ็ด
สิบด้วย”⁵

โดยแท้แล้วคำไชอันเป็นไฟของคนถลุล่งแร่สำหรับอาสา
สมัครทุกคนและสำหรับผู้นำอีกมากมายในอนาคตของ
ศาสนจักรของพระเจ้า

ประสบการณ์ที่อาสาสมัครในกองทัพของพระเจ้าได้
รับเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการอพยพครั้งใหญ่กว่าใน
อนาคตของสมาชิกศาสนจักร ผู้เข้าร่วมคำไชอัน 20 กว่า
คนกลายเป็นร้อยเอกร้อยโทในการอพยพครั้งใหญ่สองครั้ง
—ครั้งแรกในอีกสี่ปีต่อมา เกี่ยวข้องกับการนำผู้อพยพ
8,000 ถึง 10,000 คนออกจากมิสซูรีไปอลีนอยส์⁶ และ
ครั้งที่สองในอีก 12 ปีต่อมา เป็นการย้ายครั้งใหญ่ไปตะวัน
ตกของวิสุทธิชนประมาณ 15,000 คนจากอลีนอยส์ไป

ซอลท์เลคและหุบเขาอื่นๆ ของเทือกเขาร็อกกี เนื่องจาก
เป็นการฝึกความพร้อมในขั้นเตรียม คำไชอันจึงมีค่า
มหาศาลต่อศาสนจักร ปี 1834 เป็นเวลาที่ต้องแสดงให้เห็น
—และเตรียมพร้อมสำหรับปี 1838 และปี 1846

ตัวเราและครอบครัวเราจะได้รับการทดสอบ การฝึกซ้อม
และการเตรียมเช่นเดียวกับสมาชิกของคำไชอัน พระ
คัมภีร์และคำสอนของเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เต็มไปด้วย
สัญญาว่าศรัทธาในพระเจ้าพระเยซูคริสต์ การลงมือทำ การ
ให้เกียรติ และจดจำพันธสัญญาศักดิ์สิทธิ์ รวมทั้งการเชื่อ
ฟังพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าจะทำให้เราเข้มแข็งเพื่อ
เตรียมเราให้พร้อมเผชิญ อาชญากรรม และเรียนรู้จากการ
ทดลองและการทดสอบของความเป็นมรรตัย

ผู้นำศาสนจักรของพระเจ้าระบุการทดสอบโดยรวมหรือ
โดยทั่วไปไว้ชัดเจน ซึ่งเราคาดได้ว่าจะต้องเผชิญในยุค
สมัยและรุ่นของเรา เมื่อครั้งเป็นประธานโควรัมอัครสาวก
สิบสองในปี 1977 ประธานเอสรา เทพท์ เบ็นสัน (1899–
1994) เปล่งเสียงแห่งการพยากรณ์เตือนในการประชุม
ตัวแทนเขต ข้าพเจ้าจะอ้างอิงรายละเอียดจากข่าวสารของ
ประธานเบ็นสันและเชื่อเชิญให้ท่านเอาใจใส่คำแนะนำที่
เหมาะสมกับยุคสมัยดังนี้

“คนทุกรุ่นมีการทดสอบและโอกาสให้อดทนและพิสูจน์ตนเอง ท่านอยากรู้เรื่องของการทดสอบที่ยากที่สุดอย่างหนึ่งของเราหรือไม่ จงฟังคำเตือนของบริคัม ยังก์ ‘สิ่งที่ข้าพเจ้ากลัวที่สุดเกี่ยวกับคนเหล่านี้คือพวกเขาจะร่ำรวยในประเทศนี้ หลงลืมพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและผู้คนของพระองค์ เกียจคร้าน และเลือกไสตนเองออกจากศาสนจักรไปลงนรก คนเหล่านี้จะทนต่อการกลุ้มรุมทำร้าย การปล้นจี้ ความยากจน และการข่มเหงทุกรูปแบบและข้อสัตย์ แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ากลัวมากที่สุดคือพวกเขาจะทนความมั่งคั่ง ร่ำรวยไม่ไหว”

ประธานเป็นสันกล่าวต่อไปว่า “ดูเหมือนนั้นจะเป็นการทดสอบที่ยากที่สุดของเราทุกคน เพราะความชั่วร้ายมากมายขึ้น นลาตมากขึ้น ดูเหมือนไม่ค่อยมีพิษภัยและสิ่งเกิดได้ยากกว่า แม้การทดสอบทั้งหมดของความชอบธรรมจะหมายถึงการต่อสู้ดิ้นรน แต่การทดสอบเจาะจงนี้ดูเหมือนไม่เป็นการทดสอบเลย ไม่มีการต่อสู้ดิ้นรนและด้วยเหตุนี้จึงเป็นการทดสอบที่หลอกได้มากที่สุดในบรรดาการทดสอบทั้งหมด

“ท่านรู้หรือไม่ว่าสันติสุขและความรุ่งเรืองจะทำอะไรคนเหล่านี้—จะสะกดพวกเขาให้หลับ พระคัมภีร์มอรมอนเตือนเราว่าในวันเวลาสุดท้ายชาตานั้นจะค่อยๆ พาเราลงนรก พระเจ้าทรงมียักษ์ใหญ่ทางวิญญาณที่มีศักยภาพบนโลกนี้ผู้ที่พระองค์ทรงสงวนไว้หกพันปีให้มาช่วยนำอาณาจักรให้ได้ชัยชนะและมารกำลังพยายามสะกดพวกเขาให้หลับ ปฏิบัติกรู้ว่าเขาอาจจะไม่ประสบผลสำเร็จเลยในการชักจูงคนเหล่านั้นให้ทำบาปใหญ่ร้ายแรงมากมายของการทำผิด เขาจึงสะกดคนเหล่านั้นให้หลับลึกเหมือนกัลลีเวอร์ขณะที่เขาทำให้คนเหล่านั้นเกลียดกับบาปเล็กๆ น้อยๆ ของการละเลย ยักษ์ใหญ่ที่เชื่องซึม เนื้อเยื่อ และเมินเนยจะเป็นผู้นำที่ดีได้อย่างไร

“เรามียักษ์ใหญ่ทางวิญญาณที่มีศักยภาพมากมายเหลือเกินผู้ควรจะกระตือรือร้นมากขึ้นในการปรับปรุงครอบครัว อาณาจักร และประเทศของพวกเขา เรามีคนมากมายผู้รู้สึกรู้ว่าตนเป็นคนชายหญิงที่ดี แต่พวกเขาต้องดีในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง—ผู้ประสาทพรที่เข้มแข็ง ผู้สอนศาสนาที่หัวท้าวเจ้าหน้าทีพระวิหารและประวัติครอบครัวที่กล้าหาญ คนรักชาติที่อุทิศตน สมาชิกโครัมที่ทุ่มเท สรุปลือคือเราต้องสลัดตนและตื่นจากการงีบหลับทางวิญญาณ”⁷

ลองคิดว่าความมั่งคั่ง ความรุ่งเรือง และความสบาย

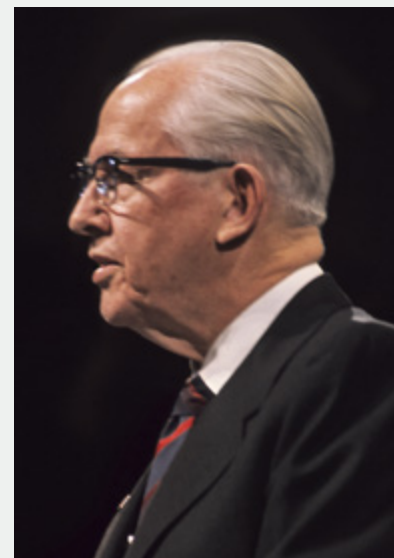
สามารถเป็นการทดสอบสำหรับในสมัยของเราเทียบเท่าหรือมากกว่าการข่มเหงและความยากลำบากทางกายที่วิสุทธิชนผู้อาสาเดินทัพในค่ายไซอันประสบ ดังที่ศาสตราจารย์มอร์มอนบรรยายไว้ในบทสรุปอันสูงส่งของท่านเกี่ยวกับวัฏจักรของความจงใจที่อยู่ในอิสลามัน 12 ว่า

“และดังนั้นเราจะเห็นว่า การหลอกลวง, และความรวนเรของใจลูกหลานมนุษย์ เป็นอย่างไรด้วย; แท้จริงแล้ว, เราจะเห็นว่าพระเจ้าในพระมหากษัตริย์คุณอันไม่มีที่สุดของพระองค์ประทานพรและทรงทำให้คนที่มอบความไว้วางใจในพระองค์รุ่งเรือง.

“แท้จริงแล้ว, และเราจะเห็นในเวลานั้นเองเมื่อพระองค์ทรงทำให้ผู้คนของพระองค์รุ่งเรือง, แท้จริงแล้ว, ในการเพิ่มพูนท้องทุ่งของพวกเขา, ฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของพวกเขา, และในทอง, และในเงิน, และในสิ่งมีค่าทุกประเภทของทุกชนิดและทุกอย่าง; ทรงไว้ชีวิตพวกเขา, และทรงปลดปล่อยพวกเขาจากเงื้อมมือศัตรู; ทรงทำให้ใจศัตรูของพวกเขาอ่อนลงเพื่อจะไม่ประกาศสงครามกับพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และท้ายที่สุด, ทรงทำทุกสิ่งเพื่อความผาสุกและความสุขของผู้คนของพระองค์; แท้จริงแล้ว, หลังจากนั้นคือเวลาที่พวกเขาทำใจตนแข็งกระด้าง, และลืมพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของของพวกเขา, และเหยียบย่ำพระผู้บริสุทธิ์ไว้ใต้เท้าของพวกเขา—แท้จริงแล้ว, และนี่เพราะความสบายของพวกเขา, และความรุ่งเรืองยิ่งของพวกเขา” (อิสลามัน 12:1-2)

ข้าพเจ้าเชื่อเชียวท่านเป็นพิเศษให้สังเกตประโยคสุดท้ายของข้อสุดท้าย “และนี่เพราะความสบายของพวกเขา, และความรุ่งเรืองยิ่งของพวกเขา”

ประธานฮาโรลด์ บี. ลี (1899–1973) สอนท่านองเดียวกันเกี่ยวกับการทดสอบความสบายที่เราเผชิญในสมัยของเรา “เราได้รับการทดสอบ เราได้รับการทดลอง เรากำลังประสบการทดสอบที่เข้มงวดที่สุดบางอย่างในปัจจุบันและเราไม่ตระหนักในความรุนแรงของการทดสอบที่เรากำลังประสบ ในสมัยนั้นมีการฆาตกรรม มีการกลุ้มรุมทำร้าย

มีการขับไล่ พวกเขาถูกขับไล่เข้าไปในทะเลทราย พวกเขาอดอยาก เปลือยเปล่า และพวกเขาหนาว พวกเขามาถึงแผ่นดินที่เอื้อประโยชน์นี้ เราเป็นผู้สืบทอดสิ่งที่พวกเขามอบให้เรา แต่เราทำอะไรกับสิ่งนั้น ทุกวันนี้เรากำลังสำเร็จสำราญกับชีวิตที่ฟุ้งเฟ้อ เหมือนเราไม่เคยเห็นมาก่อนในประวัติศาสตร์ของโลก ดูเหมือนว่านี่อาจจะเป็นการทดสอบเข้มงวดที่สุดในบรรดาการทดสอบที่เราเคยมีในประวัติศาสตร์ของศาสนจักรนี้”⁸

คำสอนเหล่านี้จากศาสดาพยากรณ์สมัยโบราณและปัจจุบันเกี่ยวกับการทดสอบและการทดลองยุคสุดท้าย ถือว่าขึงขังและจริงจัง แต่นั่นไม่ควรทำให้ท้อใจ และเราไม่ควรกลัว สำหรับคนที่มีความหวังและมีหัวใจได้ยื่น คำเตือนทางวิญญาณทำให้พวกเขาระแวดระวังเพิ่มขึ้น ท่านและข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ใน “วันแห่งการเตือน” (คพ. 63:58) และเพราะเราได้รับการเตือนมาแล้วและจะได้รับอีก เราจึงต้อง “เฝ้าระวัง... ด้วยความเพียร” (เอเฟซัส 6:18) ตามที่อัครสาวกเปาโลตักเตือน ขณะที่เราเฝ้าระวังและเตรียม เราไม่จำเป็นต้องกลัว (ดู คพ. 38:30)

ใครอยู่ฝ่ายพระเจ้า บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ต้องแสดงให้เห็นว่าเรามีความนึกคิดและจิตใจที่ยอมรับและจะขานรับคำเตือนที่ได้รับการดลใจเหล่านี้ บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ต้องแสดงให้เห็นว่าเรากำลังเฝ้าระวังและเตรียมด้านการทดลองยุคสุดท้ายของความรู้งเรื่องและความจงหอง ของความมั่งคั่งและความสบาย ของใจที่แข็งกระด้างและการหลงลืมพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเรา บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ต้องแสดงให้เห็นว่าเราจะซื่อสัตย์ตลอดเวลาในสิ่งใดก็ตามที่พระบิดาบนสวรรค์ของเรา และพระบุตรที่รักของพระองค์ทรงฝากฝังไว้กับเรา —และเราจะรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าและดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรงต่อพระพักตร์พระองค์ (ดู แอลมา 53:20–21)

บทเรียนเรื่องการสังเกต การเรียนรู้จากเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ และการทำตามพวกท่าน

วิสุทธิชนที่แข็งแกร่งในกองทัพของพระเจ้าได้รับพรให้สังเกตให้เรียนรู้จากเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ และทำตามพวกท่าน ปัจจุบันเราได้ประโยชน์ใหญ่หลวงจากแบบอย่างและความซื่อสัตย์ของสมาชิกที่ภักดีของค่ายไชอัน

วิลฟอร์ด วูดร็ฟฟ์เดินทางตามคำแนะนำจากพาร์ลีย์ พี. แพรทท์ไปเคิร์ทแลนด์ โอไฮโอในเดือนเมษายน ค.ศ. 1834 เพื่อสมทบกับค่ายไชอัน เรื่องราวการพบกันครั้งแรกของบราเดอร์วูดร็ฟฟ์กับศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิทให้ความรู้แก่เราทุกคน

“นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ข้าพเจ้าได้พบและพูดคุยกับศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิทที่รักของเรา บุรุษที่พระเจ้าเป็นเจ้าทรงเรียกให้นำการเปิดเผยของพระองค์ออกมาในวันเวลาสุดท้ายเหล่านี้ การแนะนำตัวครั้งแรกของข้าพเจ้าไม่ใช่เพื่อสนองแนวความคิดทางโลกที่มีอยู่แล้วว่าศาสดาพยากรณ์ควรเป็นอย่างไรและท่านควรมีลักษณะอย่างไร เรื่องนั้นอาจสะท้อนความเชื่อของบางคน ข้าพเจ้าพบกับท่านกับไฮรัมพี่ชายกำลังยิงเป้าด้วยปืนสั้น เมื่อพวกท่านหยุดยิง ข้าพเจ้าจึงแนะนำตัวกับบราเดอร์โจเซฟและท่านจับมือทักทายข้าพเจ้าอย่างจริงใจที่สุด ท่านเชื้อเชิญให้ข้าพเจ้าทำเสมือนที่อยู่ของท่านเป็นบ้านข้าพเจ้าขณะข้าพเจ้าอยู่ในเคิร์ทแลนด์ ข้าพเจ้ายอมรับคำเชื้อเชิญนี้อย่างเต็มใจที่สุด อีกทั้งได้รับการสอนสั่งและพรอย่างมากระหว่างพักอยู่กับท่าน”⁹

ข้าพเจ้าพบว่าน่าสนใจตรงที่บราเดอร์วูดร็ฟฟ์ผู้อยู่ในบ้านของท่านศาสดาพยากรณ์ระยะหนึ่งและแน่นอนว่ามีโอกาสพิเศษที่สุดที่ได้สังเกตการใช้ชีวิตประจำวันของท่าน ได้รับพรให้ติดตามออกไปไกลกว่า “แนวความคิดทางโลกที่มีอยู่แล้วว่าศาสดาพยากรณ์ควรเป็นอย่างไรและท่านควรมีลักษณะอย่างไร” แนวคิดผิดๆ เช่นนั้นบดบังวิสัยทัศน์ของหลายคนในโลกปัจจุบัน ทั้งในและนอกศาสนจักรที่ได้รับการฟื้นฟูของพระเจ้า

เนื่องด้วยการเรียกของข้าพเจ้าในปี 2004 ให้รับใช้ในโครัมอัครสาวกสิบสอง ข้าพเจ้าจึงมีทัศนะชัดเจนแจ่มแจ้งเกี่ยวกับความหมายของการสังเกต การเรียนรู้จากเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ และทำตามพวกท่าน เวลานี้ข้าพเจ้าเห็นบุคลิกภาพส่วนตัว ความพึงใจที่หลากหลาย และอุปนิสัยที่โดดเด่นของผู้นำศาสนจักรนี้ทุกวัน บางคนพบว่าข้อจำกัดและข้อบกพร่องตามประสามนุษย์ของเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เป็นเรื่องน่าเบื่อหน่ายและบั่นทอนศรัทธา สำหรับข้าพเจ้าความอ่อนแอเหล่านั้นกำลังส่งเสริมศรัทธา แบบแผนการปกครองที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในศาสนจักรนี้มีไว้เพื่อลดผลกระทบของความอ่อนแอตามประสามนุษย์ สำหรับข้าพเจ้า นวัตกรรมอย่างยิ่งที่เห็นพระเจ้าทรงบรรจุ

สิ่งสำคัญคือเราทุกคน
พึงจดจำว่าเราสามารถ
เรียนรู้ได้ทั้งจากคำสอน
ของเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่
และจากแบบอย่างชีวิต
ของท่านเหล่านั้น

พระประสงค์ของพระองค์ผ่านผู้รับใช้ของพระองค์แม้ว่า
ผู้นำที่พระองค์ทรงเลือกจะมีจุดต่างพร้อยและข้อผิดพลาด
ก็ตาม บุรุษเหล่านี้ไม่เคยอ้างว่าตนดีพร้อมและไม่ดีพร้อม
แต่พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกพวกท่านแน่นอน

วิลฟอร์ด วูดร็ฟฟ์เป็นปุโรหิตเมื่อครั้งเดินทางไปมิสซูรี
กับกองทัพของพระเจ้า ท่านประกาศในเวลาต่อมาขณะ
รับใช้เป็นสมาชิกโครัมอัครสาวกสิบสองว่า “เราได้รับ
ประสบการณ์ที่เราไม่มีวันได้รับในวิธีอื่น เราได้รับเกียรติ
อันสูงส่งให้ . . . เดินทางหนึ่งพันไมล์ไปกับ [ท่านศาสตา
พยากรณ์] และเห็นการทำงานของพระวิญญาณของพระ
ผู้เป็นเจ้ากับท่าน และการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ต่อ
ท่านและสัมฤทธิ์ผลของการเปิดเผยเหล่านั้น . . . หาก
ข้าพเจ้าไม่ไปกับค่ายไซอันข้าพเจ้าคงไม่ได้อยู่ที่วันนี้”¹⁰

ในวันอาทิตย์สุดท้ายของเดือนเมษายน ปี 1834
โจเซฟ สมิทเชิญผู้นำจำนวนหนึ่งของศาสนจักรมาพูดกับ
อาสาสมัครค่ายไซอันที่ชุมนุมกันในการเรียน หลังจาก
พี่น้องชายสรุปข่าวสารของพวกเขา ท่านศาสตาพยากรณ์
ลุกขึ้นและบอกว่าคำแนะนำเหล่านั้นจริงใจของท่าน ท่าน
พยากรณ์ต่อจากนั้นว่า

“ข้าพเจ้าประสงค์จะพูดกับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า

ว่าท่านไม่รู้เกี่ยวกับจุดหมายปลายทางของศาสนจักรและ
อาณาจักรนั้นมากไปกว่าเด็กทารกบนตักมารดา
ท่านไม่เข้าใจ . . . นี่คือฐานะปุโรหิตเพียงหยิบมือเดียวที่
ท่านเห็นที่นี้คืนนี้ แต่ศาสนจักรนี้จะเต็มอเมริกาเหนือและ
อเมริกาใต้—จะเต็มโลก”¹¹

บุรุษอย่างเช่น บริคัม ยังก์, ฮีเบอร์ ซี. คิมบัลล์, ออร์สัน
แพรทท์ และวิลฟอร์ด วูดร็ฟฟ์ ฟังและเรียนรู้มาจากท่าน
ศาสตาพยากรณ์คืนนั้น—หลายปีต่อมาบุคคลเหล่านี้ได้
ช่วยทำให้คำประกาศอันเป็นการพยากรณ์นั้นเกิด
สัมฤทธิ์ผล บุรุษเหล่านี้มีโอกาสนำยินดีซึ่งที่ได้สังเกต
เรียนรู้จากท่านศาสตาพยากรณ์ และทำตามท่าน

สำคัญที่เราทุกคนจะจดจำว่าเราสามารถเรียนรู้ได้ทั้งจาก
คำสอนของเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่และจากแบบอย่างชีวิตของ
ท่านเหล่านั้น จากวิสัยทัศน์อันสูงส่งเกี่ยวกับการเติบโตใน
อนาคตของศาสนจักรที่ศาสตาพยากรณ์โจเซฟ สมิทพูดไว้
อย่างชัดเจน ตอนนี้ได้โปรดพิจารณาพลังแบบอย่างของ
ท่านศาสตาพยากรณ์ในการปฏิบัติภารกิจปรกติประจำแต่
จำเป็น จอร์จ เอ. สมิทบรรยายไว้ในบันทึกส่วนตัวของเขา
เกี่ยวกับการตอบสนองของท่านศาสตาพยากรณ์ต่อความ
ท้าทายประจำวันของการเดินทางไปยังมิสซูรีดังนี้

“ใครอยู่ฝ่ายพระเจ้า”
บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ต้อง
แสดงให้เห็นโดยการฟัง
และเอาใจใส่คำแนะนำ
ของอัครสาวกและ
ศาสตพยากรณ์ที่มีชีวิต
อยู่ผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าทรง
เรียก

“ศาสตพยากรณ์โจเซฟเหนือเหน้อยเมื่อยล้าพอๆ กับทุกคนตลอดการเดินทาง นอกจากจะดูแลเรื่องการจัดเตรียมค่ายและควบคุมค่ายแล้ว ท่านต้องเดินเป็นส่วนใหญ่ เท้าของท่านพุ่มอง มีเลือดออก และปวดแสบปวดร้อนเหมือนคนอื่นๆ . . . แต่ตลอดการเดินทางท่านไม่เคยบ่นหรือโอตครวญ ขณะที่ชายส่วนใหญ่ในค่ายบ่นกับท่านเรื่องนิ้วเท้าที่ปวดแสบปวดร้อน เท้าพุ่มอง การเดินทางไกลโดยไม่หยุดพัก เสบียงอาหารร่อยหรอ ขนมหึงคุณภาพต่ำ ขนมหึงข้าวโพดบูด เนยขึ้นรา น้ำผึ้งรสชาติแปลกๆ หนอนขึ้นเบคอนกับชีส ฯลฯ กระทั่งสุนัขเห่าใส่ก็ยังมีคนบ่นกับโจเซฟ ถ้าพวกเขาต้องพักแรมและน้ำไม่สะอาด แทบจะเกิดการจลาจลได้เลย แต่เราคือค่ายไซอัน เราหลายคนไม่สวดอ้อนวอน สิ้นคิด เลินเล่อ ไม่ใส่ใจ ใจเผลอหรือเหมือนปีศาจร้าย แต่เราไม่รู้ตัว โจเซฟต้องอดทนกับเราและสอนเราเหมือนเด็กๆ”¹²

โจเซฟเป็นแบบอย่างน่าเชื่อถือของหลักธรรมที่แอลมาสอน “เพราะผู้สั่งสอนไม่ดีไปกว่าผู้ฟัง, ทั้งผู้สอนก็ไม่ได้ดีกว่าผู้เรียนแต่อย่างใด; . . . พวกเขาทุกคนทำงาน, ทุกคนทำงานตามกำลังของตน” (แอลมา 1:26)

ตั้งแต่ทรงเรียกข้าพเจ้าเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่

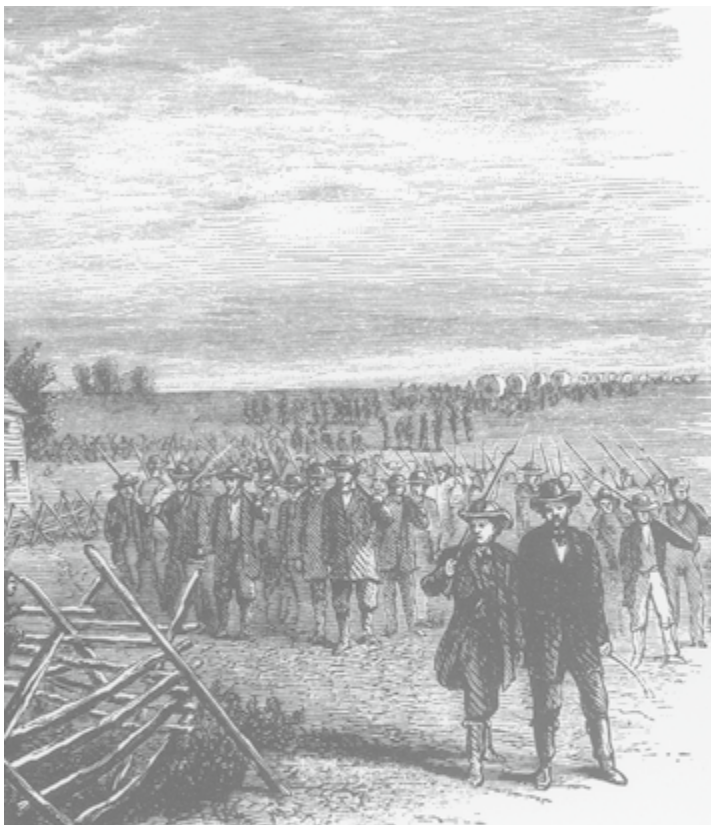
ข้าพเจ้าพยายามสังเกตและเรียนรู้ขณะเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่บางท่านประสบผลของความซบเซาหรือข้อเรียกร้องไม่หยุดหย่อนของขีดจำกัดทางกายและความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นตลอดเวลา ท่านไม่สามารถและจะไม่มีวันรู้ความทุกข์ส่วนตัวใดๆ ของบุตรบางท่านเหล่านี้ขณะพวกท่านรับใช้ส่วนรวมด้วยสุดใจ พลัง ความคิด และพลังกำลังของพวกท่าน การเฝ้าดูและรับใช้กับประธานกอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์ (1910–2008) ประธานเจมส์ อี. เฟาสท์ (1920–2007) เอิลเดอร์โจเซฟ บี. เวิร์ธลิน (1917–2008) ประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์ (1924–2015) เอิลเดอร์แอล. ทอม เพอร์รี่ (1922–2015) เอิลเดอร์ริชาร์ด จี. สก็อตต์ (1928–2015) และเพื่อนอัครสาวกท่านอื่นของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ามีพลังประกาศอย่างชัดเจนและเชื่อถือได้ว่าเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่ข้าพเจ้ารับใช้ด้วยล้วนเป็นนักรบ—นักรบทางวิญญาณที่ยิ่งใหญ่และสง่างาม—ในความหมายแท้จริงที่สุดและน่าชื่นชมที่สุดของคำนั้น! ความอดทน ความไม่ย่อท้อ และความกล้าหาญของพวกท่านทำให้พวกท่านสามารถ “มุ่งหน้าด้วยความแน่วแน่ในพระคริสต์” (2 นิโไฟ 31:20) สิ่งนั้นคู่ควรให้เราเลียนแบบ

ประธานลีเตือนเรื่องการทดสอบโดยรวมเพิ่มเติมที่กำลังแพร่หลายมากขึ้นในคนรุ่นนี้ว่า “เวลานี้เรากำลังประสบการทดสอบอีกอย่างหนึ่ง—ช่วงเวลาของสิ่งที่เราอาจจะเรียกว่าการตกต่ำ นี่เป็นเวลาที่เราคนฉลาดมากมายไม่ยอมฟังศาสตพยากรณ์ที่ต่ำต้อยของพระเจ้า... นี่คือการทดสอบที่ค่อนข้างสาหัส”¹³

การทดสอบเรื่องการตกต่ำมาคู่กับการทดสอบเรื่องความรู้เรื่องและความสบาย สำคัญอย่างยิ่งที่เราแต่ละคนต้องสังเกต เรียนรู้จากเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ และทำตามพวกท่าน

“ใครอยู่ฝ่ายพระเจ้า” บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ต้องแสดงให้เห็นโดยการฟังและเอาใจใส่คำแนะนำของอัครสาวกและศาสตพยากรณ์ที่มีชีวิตอยู่ผู้ที่พระเจ้าเป็นเจ้าทรงเรียกในยุคสุดท้ายให้ควบคุมและกำกับดูแลงานของพระองค์บนแผ่นดินโลก บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ต้องแสดงให้เห็นว่าเราเชื่อว่า “คำ [ของพระเจ้า] จะไม่สูญสิ้นไป, แต่จะเกิดสัมฤทธิ์ผลทั้งหมด, ไม่ว่าโดยเสียงของเราเอง หรือโดยเสียงของผู้รับใช้ทั้งหลายของเรา, ก็เหมือนกัน” (คพ. 1:38) บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ต้องแสดงให้เห็น บัดนี้ถึงเวลาแล้ว!

ค่ายไซอันของเราเอง

ณ จุดหนึ่งของชีวิตเราแต่ละคน เราจะได้รับการเชื้อเชิญให้เดินทัพในค่ายไซอันของเราเอง จังหวะเวลาของการเชื้อเชิญจะหลากหลาย และอุปสรรคที่เราพบเจอบนการเดินทางจะต่างกัน แต่การขานรับอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอต่อคำขอที่เล็งไม่ได้สิ้นสุดท้ายแล้วจะให้คำตอบแก่คำถามที่ว่า “ใครอยู่ฝ่ายพระเจ้า”

เวลาที่ต้องแสดงให้เห็นคือเดี๋ยวนี้ วันนี้ พรุ่งนี้ และตลอดกาล ขอให้เราจดจำบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบ การฝึตร้อน และการเตรียม ตลอดจนการสังเกต การเรียนรู้จากเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ และการทำตามพวกท่าน ■

จากคำปราศรัยให้ข้อคิดทางวิญญาณที่สัปดาห์การศึกษาเรื่อง “ใครอยู่ฝ่ายพระเจ้า ถึงเวลาต้องแสดงให้เห็น” ที่มหาวิทยาลัยบริคัม ยังก์-โอดาโฮ วันที่ 30 กรกฎาคม ค.ศ. 2010

อ้างอิง

1. บริคัม ยังก์, ใน B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:370–71.
2. “Who’s on the Lord’s Side?” *Hymns*, no. 260.
3. *The Discourses of Wilford Woodruff*, ed. G. Homer Durham (1946), 306.
4. “Who’s on the Lord’s Side?” *Hymns*, no. 260.
5. โจเซฟ สมิธ, ใน Joseph Young Sr., *History of the Organization of the Seventies* (1878), 14; see also *History of the Church*, 2:182.
6. ดู เล็กซานเดอร์ แอล. บัฟ, “From High Hopes to Despair: The Missouri Period, 1831–39,” *Ensign*, July 2001, 44.
7. เอสรา เทฟท์ เบ็นสัน, “Our Obligation and Challenge,” Regional Representatives seminar, Sept. 30, 1977, 2–3; ฉบับคัดลอกที่ไม่ได้ตีพิมพ์.
8. ฮาโรลด์ บี. ลี, “Christmas address to Church employees,” Dec. 13, 1973, 4–5; ฉบับคัดลอกที่ไม่ได้ตีพิมพ์.
9. วิลฟอร์ด วูดรัฟฟ์, ใน Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors* (1909), 39.
10. วิลฟอร์ด วูดรัฟฟ์, ใน *The Discourses of Wilford Woodruff*, 305.
11. โจเซฟ สมิธ ใน คำสอนของประธานศาสนจักร: วิลฟอร์ด วูดรัฟฟ์ (2004), 25–26; ดู โจเซฟ สมิธ, อ้างโดยวิลฟอร์ด วูดรัฟฟ์, ใน Conference Report, Apr. 1898, 57 ด้วย.
12. จอร์จ เอ. สมิธ, “My Journal,” *Instructor*, May 1946, 217.
13. ฮาโรลด์ บี. ลี, “Sweet Are the Uses of Adversity,” *Instructor*, June 1965, 217.

ฝึกฟัง

สาขาต่างเชื้อชาติสาขา แรกในแอฟริกาใต้

โดย แมทท์ แมคไบรด์และเจมส์ โกลด์เบิร์ก
แผนกประวัติศาสตร์จักร

ฟรานส์ เลคควาติวัย 56 ปีน้ำตาคลอขณะที่เขานั่งตรงข้ามโอเลฟ เทมประธานสเดคของเขา ประธานเทมเพิ่งถามว่าฟรานส์คิดอย่างไรเกี่ยวกับการตั้งสาขาของศาสนจักรในโซเวโต แอฟริกาใต้บ้านเกิดของเขา

บน: ชายหาดที่กำหนดให้เป็นเขตเฉพาะคนผิวขาวภายใต้นโยบายแบ่งแยกสีผิวในแอฟริกาใต้
ขวา: การประท้วงปี 1952 ในโจฮันเนสเบิร์กเพื่อเรียกร้องเสรีภาพและความเท่าเทียมกัน

“คุณร้องให้ทำไม ผมทำให้คุณไม่พอใจหรือเปล่า”
ประธานเทมถาม

“เปล่าครับ” ฟรานส์ตอบ “นี่เป็นครั้งแรกในแอฟริกาใต้ที่คนผิวขาวขอความคิดเห็นของผมก่อนตัดสินใจ”

ชีวิตภายใต้นโยบายแบ่งแยกสีผิว

ปีนั้นคือปี 1981 สมัยนั้น คนผิวขาวกับคนผิวดำในแอฟริกาใต้ถูกแบ่งแยกภายใต้ระบบกฎหมายที่เรียกว่านโยบายแบ่งแยกสีผิว การแบ่งแยกตามกฎหมายเช่นนี้ พร้อมด้วยข้อจำกัดของศาสนจักรไม่ให้ชายแอฟริกันผิวดำได้รับ

การวางมือแต่งตั้งสู่ฐานะปุโรหิต มีความหมายมานานว่าศาสนจักรจะเจริญรุ่งเรืองในหมู่ชาวแอฟริกาใต้ผิวดำไม่ได้ วันใหม่เริ่มต้นในปี 1978 เมื่อประธานสเปนเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบัลล์ได้รับการเปิดเผยให้ยกเลิกข้อจำกัดเกี่ยวกับฐานะปุโรหิต แต่ความท้าทายเรื่องการแบ่งแยกและความหวาดระแวงระหว่างเชื้อชาติที่มีมานานยังอยู่

ชาวแอฟริกาใต้ผิวดำส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตปกครองท้องถิ่น ปกติจะตั้งอยู่แถบชานเมืองที่มีคนผิวขาวมากกว่า เช่น โจฮันเนสเบิร์ก โซเวโตเป็นชื่อย่อของ South Western Townships เป็นเมืองใหญ่ที่สุด คนผิวขาวไม่ค่อยเข้าไปในเขตปกครองเหล่านั้น และคนผิวดำที่เข้าไปในเมืองมักจะถูกปฏิบัติไม่เท่าเทียมกับคนผิวขาว

ฟรานส์กับครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งของคนกลุ่มน้อยจากโซเวโตผู้น้อมรับพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูในช่วงทศวรรษ 1970 ตอนแรกพวกเขาเข้าร่วมการประชุม

“เราอาจไม่เห็นพ้องในเรื่องที่เกิดขึ้นนอกศาสนจักรกับนโยบายและอีกหลายเรื่อง แต่เราเห็นพ้องในหลักคำสอน”

9 โมง ครอบครัวไปถึงก่อนเวลาเสมอ—แม้บางครั้งเด็กๆ จะยังง่วงตลอดช่วงปฐมวัยก็ตาม!

การเป็นผู้บุกเบิกของการรวมเชื้อชาติเป็นความท้าทาย

ที่วอร์ดโจฮันเนสเบิร์ก โจนาสบุตรชายของฟรานส์ จำได้ว่าวันอาทิตย์ครอบครัวของเขาตื่นตั้งแต่ตีสี่เพื่อให้ทันขึ้นรถไฟเที่ยวเช้าตรู่ไปโจฮันเนสเบิร์กแล้วเดินอีกไกลไปโบสถ์ก่อนพิธีเริ่มเวลา

ภาพถ่ายเมื่อโดยเอเจนซีเคปทาวน์

จูเลีย มาวิมเบลลาประธานสมาคมสงเคราะห์ผิวดำคนแรกของแอฟริกาใต้ เธอเข้าร่วมพิธีเปิดดินสร้างอาคารหลังใหม่ของสาขาโซเวโตในปี 1991 (ดูเรื่องราวของเธอในบทความถัดไป)

ทางอารมณ์เช่นกัน โจเซยาห์ โมฮาปีจำได้ว่าเขาบังเอิญได้ยินเด็กชายผิวขาววัยหกขวบพูดจาก้าวร้าวต่อคนผิวดำที่เขาเจอที่โบสถ์ “พูดตามตรง ผมโกรธจนหน้าแดง” โจเซยาห์จำได้ แต่จากนั้นเขาก็ได้ยินผู้เป็นแม่บอกลูกชายเธอว่า “ศาสนจักรมีไว้สำหรับทุกคน” คำพูดนั้นทำให้โจเซยาห์เย็นลง

สาขาในโซเวโตหรือ

ประธานเทมทราบดีว่าสมาชิกผิวดำเผชิญความท้าทายทางกายและทางอารมณ์ เขาถือว่าการเริ่มสาขาในโซเวโตทำให้คนเหล่านั้นเดินทางสะดวกขึ้นแต่ไม่ต้องการทำให้พวกเขารู้สึกประหนึ่งไม่เป็นที่ต้อนรับในโจฮันเนสเบิร์ก เขาตัดสินใจสัมภาษณ์สมาชิกโซเวโตอย่างฟรานส์เพื่อประเมินความรู้สึกก่อนดำเนินการ สมาชิกเหล่านั้นให้คำตอบชัดเจนว่า “เราอยากให้จัดตั้งศาสนจักรในโซเวโต”

ประธานเทมระบุชื่อผู้นำที่มีประสบการณ์ผู้จะสามารถช่วยเป็นพี่เลี้ยงให้ผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสใหม่ได้ เขาสัมภาษณ์

สมาชิก 200 กว่าคนในโจฮันเนสเบิร์กและสุดท้ายจึงเรียกสมาชิก 40 คนมาเข้าร่วมสาขาใหม่ให้นานพอจะช่วยอบรมกลุ่มบุกเบิกของผู้นำในท้องถิ่น

ขณะที่สมาชิกผิวสีข้ามเข้ามาในอีกเขตหนึ่งของเมืองและอีกวัฒนธรรมหนึ่งเพื่อเข้าร่วมการประชุมที่วอร์ตโจฮันเนสเบิร์ก สมาชิกผิวขาวก็ต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมใหม่ขณะพวกเขาปรับใช้โซเวต สถานการณ์ไม่ราบรื่นเสมอไป มอริน

“เราสามารถเปลี่ยนแนวคิดผ่านประสบการณ์เท่านั้น เราทุกคนต้องมีประสบการณ์จริงแบบนี้จึงจะทำให้เราเปลี่ยน”

แวนซิล สมาชิกผิวขาวที่ได้รับเรียกให้รับใช้ในฐานะปลุมนววัยไม่ได้คิดอะไรเมื่อเลือกเพลงชาติแอฟริกาใต้เป็นเพลงเปิดในการประชุมสมาคมสงเคราะห์สัปดาห์หนึ่ง แต่ไม่นานเธอก็ทราบดีว่าชาวแอฟริกันผิวสีมองว่าเพลงชาติเป็นสัญลักษณ์ของการแบ่งแยกสีผิวและพี่น้องสตรีผิวสีหลายคนไม่พอใจกับการเลือกเพลงนี้

สมาชิกผิวสีกับสมาชิกผิวขาวเหมือนกันตรงที่ท้อใจได้ง่ายกับความเข้าใจผิดเช่นนั้น แต่พวกเขาเลือกมองว่านั่นเป็นโอกาสให้ได้พูดคุยกันและปรับปรุงให้ดีขึ้น “เราพูดคุยกันทุกเรื่อง” มอรินจำได้ “อะไรจะทำให้คนผิวสีไม่พอใจและอะไรจะทำให้คนผิวขาวอย่างเราไม่พอใจ พวกเขาทำแบบนั้นอย่างไร และพวกเราทำแบบนี้หรือไม่ นี่เป็นช่วงเวลาดีเยี่ยมที่เราได้เรียนรู้ด้วยกัน”

เมื่อสาขาในโซเวตเข้มแข็งขึ้นและใหญ่ขึ้น ในเขตปกครองอื่นก็เริ่มมีสาขาโดยใช้ต้นแบบเดียวกัน คัมบุลานี มะตะเลทเซเป็นเยาวชนชายในเขตปกครองความาซูลูใกล้เดอร์บัน เมื่อเขาเข้าร่วมศาสนจักรในปี 1980 เขามาพร้อมกับความหวาดระแวงคนผิวขาวเหมือนเยาวชนชายผิวสีเกือบทุกคนในแอฟริกาใต้เวลานั้น แต่ประสบการณ์การนมัสการของเขาในสาขาต่างเชื้อชาติเปลี่ยนทัศนคติของเขา

การที่ช่วยประสานผู้คนเข้าด้วยกัน

ในปี 1982 คัมบุลานีกับเยาวชนชายอีกหลายคนในสาขาของเขาได้รับเชิญไปเข้าร่วมการประชุมใหญ่ของหนุ่มสาวโสด ประธานสาขาของเขาเป็นคนผิวขาวชื่อจอห์นแมนฟอร์ด ต้องการให้เยาวชนชายดูดีที่สุด แต่มีเพียงไม่กี่คนที่มီးเสื้อผ้าดีๆ ใส่ เขาขนสวทินเสื้อผ้าของเขาามาแจกให้เยาวชนชายสวมไปการประชุมใหญ่ วันอาทิตย์ต่อมาประธานแมนฟอร์ดสวมสวทินที่เขาให้คัมบุลานียืม “ผมไม่คิดว่าคนผิวขาวจะสวมเสื้อผ้าชุดเดียวกับที่ผมเคยสวม” คัมบุลานีเล่า “แต่เขาสวม เขาเริ่มช่วยให้ผมมองคนผิวขาวต่างจากที่ผมเคยมอง”

เอลลเดอร์มะตะเลทเซซึ่งเวลานี้เป็นสาวกเจ็ดสิบภาคตั้งข้อสังเกตว่า “เราทุกคนต้องมีประสบการณ์จริงแบบนี้จึงจะทำให้เราเปลี่ยน”

นโยบายแบ่งแยกสีผิวในแอฟริกาใต้สิ้นสุดในปี 1994 แม้ที่ประชุมหลายแห่งเวลานี้ยังอยู่ในเขตที่มีคนผิวสีเป็น

ธงชาติแอฟริกาใต้ที่นำมาใช้ในปี 1994 เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นหนึ่งเดียวกันหลังนโยบายแบ่งแยกสีผิว สีด้า เหลือง และเขียวหมายถึงสภาแห่งชาติแอฟริกัน ส่วนสีแดง ขาว และน้ำเงินหมายถึงสาธารณรัฐโบเออร์

ส่วนใหญ่หรือไม่ก็คนผิวขาวเป็นส่วนใหญ่ แต่เสรีภาพมากขึ้นหมายความว่าจำนวนเขตที่มีคนทั้งสองกลุ่มก็เพิ่มตามไปด้วย เเนกเช่นผู้บุกเบิกของสาขาแรกๆในเขตปกครองท้องถิ่น สมาชิกที่มีพื้นเพต่างกันนมัสการและทำงานด้วยกันเพื่อเสริมสร้างอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้า

ธาโบ เลเบโซอาประธานสเตรตโซเวโตคนปัจจุบันบอกว่าพระกิตติคุณเป็นกาวที่ช่วยประสานผู้คนเข้าด้วยกันในช่วงเวลาของการแบ่งแยก “เราอาจไม่เห็นพ้องในเรื่องที่เกิดขึ้นนอกศาสนจักร กับนโยบายและอีกหลายเรื่อง” เขากล่าว “แต่เราเห็นพ้องในหลักคำสอน” ผู้คนได้เรียนรู้จากความต่างของกันและกันโดยทำงานจากพื้นฐานร่วมกันขณะพวกเขาหารือกันและฟังด้วยความรู้สึกละเอียดอ่อนทางวิญญาณ “สิ่งสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของการเป็นผู้นำคือฟังผู้คน” ประธานเลเบโซอาแนะนำ “ฟังเพื่อให้คุณเข้าใจ ฟังเพื่อให้คุณรู้สึก ฟังเพื่อให้คุณได้รับการดลใจ”

โรบา คาร์ล-ฮัลลาลูกสาวของจูเลีย มาวิมเบลามาชิก

สาขาโซเวโตรุ่นแรกยอมรับว่าการฟังช่วยป้องกันไม่ให้ความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้นกลายเป็นการแบ่งพรรคแบ่งพวกที่เจ็บปวด “ดิฉันจะฟังจนทำให้ดิฉันเข้าใจความซับซ้อนใจของคนที่ดีฉันอาจจะคิดว่าเป็นฝ่ายผิด” เธอกล่าว

เอ็ลเดอร์มะตะเลทเซกระตุ่นวิสุทธิชนชาวแอฟริกาใต้ในปัจจุบันให้หาข้อดีในความหลากหลายของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาวะแวดล้อมของการรักษาหรือ “พระเจ้าทรงประสงค์ให้เป็นเช่นนั้น” เขากล่าว “ให้คนทุกวงการนั่งล้อมโต๊ะคุยกันเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ” เขาขอร้องผู้นำในท้องที่ทั่วศาสนจักรให้สร้างผู้นำจากพื้นเพต่างกันต่อไป เหมือนกับที่คนรุ่นก่อนสนับสนุนเขา เมื่อพยายามไปถึงเขตใหม่และคนกลุ่มใหม่ เขากล่าวว่า “คุณจะไม่หาคนที่ม่ประสบการณ์ แต่คุณสร้างประสบการณ์ในศาสนจักร คุณสร้างประสบการณ์โดยให้ผู้คนดำรงตำแหน่งสำคัญแม้ไม่มีประสบการณ์ และให้พวกเขาทำงานด้วยกัน” ■

คำพูดอ้างอิงมาจากการสัมภาษณ์โดยผู้เขียนในปี 2015

เยียวยาประเทศที่รัก ยิ่ง: ศรัทธาของ จูเลีย มาวิมเบลา

โดย แมทธิว เค. เฮสส์
แผนกประวัติศาสตร์จักร

ชีวิตของจูเลีย มาวิมเบลาเปลี่ยน
กะทันหันในปี 1955 เมื่อจอห์น
สามีเธอเสียชีวิตในอุบัติเหตุรถยนต์
หลักฐานในที่ที่เกิดเหตุบ่งบอกว่าคู่กรณี
ซึ่งเป็นคนผิวขาวหักเข้ามาในเลนของ
จอห์น แต่ชายคนนั้นไม่ถูกกล่าวหา
ว่ากระทำความผิด หน้าซ้ำเจ้าหน้าที่
ตำรวจที่เป็นคนผิวขาวยังบอกอีกว่า
พวกคนผิวสีขับรถไม่ดี จอห์นจึงต้อง
รับผิดชอบการชนครั้งนี้¹

จูเลียอายุ 37 ปีมีลูกสี่คนและอีก
คนอยู่ในท้อง เธอไม่ได้รับความเป็น
ธรรมเนื่องจากการเหยียดเชื้อชาติ
ตำรวจ และระบบยุติธรรม ทว่าเธอ
เรียนรู้ในท้ายที่สุดว่าต้องไม่ยอมให้
ตนอาฆาตแค้น แทนที่จะเป็นเช่น
นั้น เธอใช้ชีวิตเยียวยาตนเองและ
เยียวยาประเทศที่เธอรักยิ่งผ่านการรับ
ใช้เหมือนพระคริสต์ ความรักที่มีต่อ
แผ่นดิน ศรัทธาในพระเจ้า และการ
อุทิศชีวิตดำเนินตามหลักธรรม
ของศาสนาทำให้การเยียวยาเกิดขึ้นได้

จูเลียเกิดปี 1917 เป็นลูกคนสุด
ท้องในจำนวนห้าคน คุณพ่อของจูเลีย
สิ้นชีวิตเมื่อเธออายุห้าขวบ คุณแม่จึง
ต้องเลี้ยงดูลูกตามลำพังโดยทำงาน
รับจ้างซักเสื้อผ้าและเป็นแม่บ้าน

คุณแม่ของจูเลียเป็นคนเคร่ง
ศาสนาผู้สอนลูกๆ ของเธอจากพระ

จูเลียพบและแต่งงานกับจอห์นในปี 1946

คัมภีร์ไบเบิล “คุณแม่สอนให้ดิฉัน
กลืนยาขมของชีวิตและให้กำลังใจ
ดิฉันว่าอย่าเหลียวหลังแต่ให้มองไป
ข้างหน้า” จูเลียกล่าว คุณแม่ของจูเลีย
เข้าใจความสำคัญของการศึกษาเช่น
กันและทำทุกอย่างที่ทำได้ด้วยรายได้
จำกัดของเธอเพื่อให้ลูกๆ ได้รับการ
ศึกษาตามเกณฑ์

จูเลียได้รับการศึกษาและการฝึก
อบรมเพิ่มเติม เธอทำงานเป็นครูและ
ครูใหญ่ของโรงเรียนจนเธอพบและ
แต่งงานกับจอห์น มาวิมเบลาในปี 1946
จอห์นเป็นเจ้าของร้านขายของชำและ
ร้านขายเนื้อ จูเลียยอมทิ้งอาชีพมา
ทำงานที่นั่น พวกเขาสร้างครอบครัวและ
มีลูกด้วยกัน แม้จะมีข้อจำกัดเรื่องการ
แบ่งแยกสีผิว แต่ชีวิตดี อย่างไม่กี่ตาม
ทุกอย่างเปลี่ยนไปเมื่อจอห์นสิ้นชีวิต

บนคิลาห์นาหลุมศพของสามี
จูเลียจารึกว่า

ไว้อาลัยด้วยความรักแด่
จอห์น ฟิลลิป คอร์ลี มาวิมเบลา
จากภรรยาและญาติ
แต่ยังคงกล้ำกลืนฝืนทน
ขอให้จิตวิญญาณเขาพักผ่อนอย่าง
สงบ

เมื่อพูดถึงบรรทัดที่สี่ จูเลียกล่าวว่า
“ขณะที่เขียน ยังคงกล้ำกลืนฝืนทน

คือเธอยังมีความเกลียดชังและความ
อาฆาตแค้น—ต่อคนที่ทำให้เกิด
อุบัติเหตุ ต่อตำรวจที่กล่าวเท็จ [และ]
ต่อศาลที่ตัดสินว่าสามีดิฉันต้องรับผิดชอบ
อุบัติเหตุที่ปลิดชีวิตเขา”²
การทดลองใหญ่หลวงที่สุดอย่างหนึ่ง
ของเธอคือเอาชนะความอาฆาตแค้น
และความโกรธนี้ให้ได้

ไม่นานหลังจากสามีสิ้นชีวิตในคืน
ที่ “นอนกระสับกระส่าย” จูเลียฝันว่า
จอห์นมาปรากฏต่อเธอ ยืนชูดกลมกัน
เปื้อนให้เธอ และบอกว่า “ไปทำงาน”
เมื่อพูดถึงผลของความฝันนี้ เธอกล่าว
ว่า “ดิฉันพบวิธีนำเอาตนเองออกจาก
ความวิตกกังวลในช่วงหลายปีนี้ และ
วิธีนั้นคือการเข้าไปมีส่วนในชุมชน”

ยี่สิบปีต่อมา กลางทศวรรษ 1970
ปฏิกิริยาของคนผิวสีต่อนโยบายแบ่ง
แยกสีผิวเปลี่ยนจากการประท้วงอย่าง
สงบเป็นการใช้ความรุนแรง จุดเริ่ม
ต้นความรุนแรงจุดหนึ่งคือโซเวโดที่
จูเลียอยู่ เธอกล่าวว่า “โซเวโดกลายเป็น
สถานที่ที่ต่างไปจากที่เราเคยรู้จัก—
ประหนึ่งเราอยู่ในสนามรบ”

จูเลียเกรงว่าบาดแผลของความ
อาฆาตแค้นจะปะทุขึ้นอีกครั้ง
“มันผ่านไป 20 ปีแล้วตั้งแต่จอห์นเสียชีวิต

ล่าง: ในระหว่างการแบ่งแยกสีผิว จูเลียเริ่มทำสวนชุมชน เพื่อสอนลูกๆ ว่า “ยังมีความหวัง”
ขวา: จูเลียในชุดพื้นเมืองซูลูกำลังรับใช้ในพระวิหาร โจฮันเนสเบิร์ก แอฟริกาใต้

ชีวิต แต่ดิฉันก็ยังรู้สึกถึงความเจ็บปวดของช่วงเวลานั้น” ขณะพยายามหาวิธีเยียวยาให้ตัวเองและผู้คนของเธอ จูเลียคิดว่า “บางทีถ้าฉันสอนลูกๆ ให้ชอบทำงานกับดิน อาจยังคงมีความหวัง” เธอตั้งสวนชุมชนให้เป็นสัญลักษณ์ของความหวังแก่คนที่รู้จักเพียงความกลัวและความโกรธ

ขณะทำงานกับลูกๆ ในสวนชุมชนของเธอ เธอจะสอนพวกเขาว่า “ให้เราขุดดินแห่งความอาฆาตแค้น ไปรยเมล็ดแห่งความรักลงไป และดูว่ามันจะให้ผลอะไรเราได้บ้าง... ความรักจะไม่เกิดขึ้นหากไม่ให้อภัยผู้อื่น”

เธอก้าว “ดิฉันรู้สึกๆ ในใจว่าดิฉันกำลังทำลายดินของความอาฆาตแค้น ขณะดิฉันให้อภัยคนที่เคยทำร้ายดิฉัน” ความอาฆาตแค้นที่ดิฉันยังกลัวกลืนฝืนทนหลังจากจอห์นเสียชีวิตเริ่มหายไป

ในปี 1981 มีคนแนะนำให้จูเลียให้รู้จักศาสนจักร ผู้สอนศาสนากำลังรับใช้ชุมชนในโซเวโตเมื่อพวกเขาพบศูนย์เด็กชายที่ต้องซ่อมแซม พวกเขาทำความสะอาดสถานที่เป็นเวลาหลายสัปดาห์³

วันหนึ่ง มีคนขอให้จูเลียรับใช้ที่สโมสรเด็กชายแห่งเดียวกัน เมื่อเธอมาถึง เธอประหลาดใจที่เห็น “เด็กหนุ่มผิวขาวสองคนกำลังใช้พลั่วตักดินแดง” ผู้สอนศาสนากล่าวว่าพวกเขาจะมาบ้านเธอและให้ข่าวสารได้ใหม่ สามวันต่อมา เอ็ลเดอร์เดวิด แมคคอมส์กับเอ็ลเดอร์โจเอล ฮีตันมาพบเธอที่บ้านในชุดผู้สอนศาสนาและติดป้ายชื่อ

จูเลียบอกว่าบทเรียนผู้สอนศาสนาสองบทแรก “เข้าหุซายะทะลุมวา” แต่เมื่อผู้สอนศาสนาครั้งที่สาม พวกเขาถามเรื่องภาพถ่ายของจูเลียกับจอห์นบนผนัง เธอบอกว่าสามีเธอสิ้นชีวิตแล้ว และผู้สอนศาสนา รู้สึกถึงกระตุ้นเตือนให้บอกเธอเกี่ยวกับแผนแห่งความรอดและบัพติศมาแทนคนตาย เธอก้าวว่า “ตอนนั้นดิฉันเริ่มฟังตั้งใจฟัง ด้วยใจ... เมื่อผู้สอนศาสนาสอนหลักธรรมเรื่องความสัมพันธ์กับธรรมชาติ ดิฉันมีความรู้สึกว่ามันเป็นวิธีที่ดิฉันจะได้อยู่กับพ่อแม่และสามี” จูเลียรับบัพติศมาในอีกห้าเดือนต่อมา

หนึ่งเดือนหลังจากบัพติศมา จูเลียพูดที่การประชุมใหญ่สเตค “เมื่อดิฉันเดินไปที่แท่นพูด” เธอก้าว “ดิฉันคิดว่าเกือบทุกคนตกใจ นั่นเป็นครั้งแรกที่พวกเขาเห็นคนผิวดำพูดที่การประชุมใหญ่—อาจจะเป็นครั้งแรกที่บางคนได้ยินคนผิวดำพูดต่อหน้าการประชุม” เธอรู้สึกได้รับการกระตุ้นเตือนให้พูดเรื่องการสิ้นชีวิตของสามีและหลายปีของความยากลำบาก เธอพูดถึงความอาฆาตแค้นและบอกว่าเธอ “พบศาสนจักรที่สอนให้ดิฉันรู้จักการให้อภัยอย่างแท้จริง”

แต่การต่อสู้กับความเข้าใจผิดและอคติยังไม่สิ้นสุด แม้นโยบายแบ่งแยกสีผิวจะสิ้นสุดไปแล้วตั้งแต่ปี 1994

ในคำพูดการประชุมใหญ่สามัญปี 2015 ของเอ็ลเดอร์เดล จี. เรนสันต์ แห่งโคเวรัมอร์สวากสิบสองเรื่อง “วิสุทธิชนยุคสุดท้ายพยายามต่อไป” พูดถึงเหตุการณ์ที่จูเลียกับโรบา ลูกสาวของเธอประสบเมื่อ “สมาชิกผิวขาวบางคนปฏิบัติต่อพวกเธออย่างไร้น้ำใจ” โรบาบ่นเรื่องการปฏิบัติของพวกเขา สิ่งที่น่าจะเป็นข้ออ้างให้ออกจากศาสนจักรได้ง่ายๆ กลับกลายเป็นช่วงการสอนอันประมาธค่ามิได้ จูเลียตอบว่า “โอ โรบา ศาสนจักรก็เหมือนกับโรงพยาบาลขนาดใหญ่ เราทุกคนต่างป่วยในวิถีทางของเราเอง เราหาโบสถ์เพื่อขอความช่วยเหลือ”⁴

จูเลียค้นพบว่าการเยียวยาเกิดขึ้นได้ผ่านพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ไม่เฉพาะสำหรับตัวเธอเท่านั้น แต่สำหรับประเทศของเธอด้วย การรับใช้ของเธอในพระวิหารโจฮันเนสเบิร์ก แอฟริกาใต้สอนเธอว่าในพระวิหาร “ไม่มีความแตกต่างระหว่างคนแอฟริกาไม่มีความแตกต่างระหว่างคนที่พูดภาษาอังกฤษไม่มีความแตกต่างระหว่างคนที่พูดภาษาซูลูกับภาษาซูลู คุณรู้สึกถึงความเป็นหนึ่งเดียวนั้น”

จูเลีย มาวิมเบลาล้างแก่กรรมเมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม ปี 2000 ■
อ้างอิง

1. ยกเว้นที่ระบุ, คำพูดอ้างอิงมาจากลอรา ฮาร์เปอร์, “Mother of Soweto”: Julia Mavimbela, Apartheid Peace-Maker and Latter-day Saint,” ฉบับคัดลอกที่ไม่ได้ตีพิมพ์, หอสมุดประวัติศาสตร์จักร, ซอลท์เลคซิตี.
2. ในต้นฉบับของฮาร์เปอร์ใช้คำว่า lump แทนคำว่า lump แต่โรบายืนยันว่าคำที่จารึกไว้บนแผ่นหินหน้าหลุมศพคือ lump
3. จาก เดวิด ลอร์เรนซ์ แมคคอมส์, สัมภาษณ์กับผู้เขียน, 25 สิงหาคม 2015
4. เดล จี. เรนสันต์, “วิสุทธิชนยุคสุดท้ายพยายามต่อไป,” เลียโฮนา, พ.ค. 2015, 57.

เดลีเดเรีย ยาเนซ

ผู้บุกเบิกในหมู่สตรี

โดย คลินตัน ดี. คริสเตนเซิน
แผนกประวัติศาสตร์จักร

หลังจากความฝัน
นำเธอมาสู่พระ
กิตติคุณที่ได้รับ
การฟื้นฟู วิสุทธิ-
ชนยุคสุดท้ายรุ่น
แรกท่านนี้จาก
เม็กซิโกกลายเป็น
ผู้บุกเบิกที่
เด็ดเดี่ยวของ
ศาสนจักร

คนหนึ่งเมื่อต้นปี 1880 เดลีเดเรีย ยาเนซกำลังนอนหลับอยู่ในหมู่บ้านอินเดียนแดงที่สะดวกสบายแถบเนินเขาที่เต็มไปด้วยต้นตะบองเพชรเรียงรายเป็นทิวแถวของเมืองโนปาลา เม็กซิโก ขณะฝัน เธอเห็นจุลสารชื่อ *Voz de Amonestación* (เสียงเตือน) ซึ่งจะเปลี่ยนชีวิตเธอและช่วยเธอทางวิญญาณ หลังจากตื่นนอน เธอรู้ว่าคนที่จัดพิมพ์จุลสารอยู่ในเม็กซิโกที่ดี¹ เธอทราบเช่นกันว่าเป็นไปไม่ได้ที่เธอจะเดินทาง 75 ไมล์ (120 กิโลเมตร) ไปเมืองนั้น แต่เธอตั้งใจว่าจะทำตามความรู้สึกในฝันและหาวิธี

ศรัทธาของครอบครัว

เดลีเดเรียเล่าความฝันให้โฮเซบุตรชายฟัง เขาเชื่อเธอและเดินทางไปเม็กซิโกซิติแทน เธอ เขาเริ่มพูดคุยอย่างจริงจังกับหลายคน

และสุดท้ายก็พบสมาชิกศาสนจักรชื่อโปลดีโน โรดาคานาตีผู้บอกให้เขาไปที่โรงแรมซานคาร์ลอส²

ที่โรงแรม โฮเซพบเอิลเดอร์เจมส์ ซี. สจ๊วตกำลังตรวจแก้คำผิดในจุลสาร *Voz de Amonestación* ของพาร์ลีย์ พี. แพรทท์ สิ่งพิมพ์ฉบับนี้เป็นจุลสารเล่มเดียวกับที่เดลีเดเรียเห็นในความฝัน หลังจากโฮเซพูดคุยกับเอิลเดอร์สจ๊วตเกี่ยวกับความฝันของเดลีเดเรียแล้ว ผู้สอนศาสนาให้จุลสารเล่มอื่นของศาสนจักรแก่โฮเซ เพราะ *Voz de Amonestación* ยังไม่เสร็จ และเอิลเดอร์สจ๊วตเขียนการสนทนาที่น่าสนใจลงในบันทึกส่วนตัวของเขา³

โฮเซเดินทางคลุกฝุ่นอีกหลายไมล์กลับไปหาคุณแม่ของเขา หลังจากทราบว่าจุลสารเล่มนั้นอยู่จริง เดลีเดเรียจึงรู้ว่าความฝันเป็นจริง เธอศึกษาจุลสารที่โฮเซนำมาให้อย่างละเอียด และคำสอนพื้นฐานของพระกิตติคุณที่อยู่ในนั้นสัมผัสจิตวิญญาณเธอ เธอปรารถนาจะรับบัพติศมา

ผู้สอนศาสนาพบเธอ

เพราะเอลเดอร์สจ๊วตยังตรวจแก้ *Voz de Amonestación* ไม่เสร็จ ศาสนจักรจึงส่งเอลเดอร์เมลิตัน เทรโฮผู้สอนศาสนาจากสเปนไปหาเดลีเดเรียกับโฮเซที่โนปาลา วันที่ 22 เมษายน ปี 1880 เอลเดอร์เทอร์โฮให้บัพติศมาเดลีเดเรียควินตานาร์ เดอยานเซ, โฮเซ มาเรีย ยานเซ และคาร์เมนลูกสาวของโฮเซ เดลีเดเรียได้รับบัพติศมาเป็นคนที่ 22 ในคณะเผยแผ่เม็กซิโกและเป็นสตรีคนแรกทางภาคกลางของเม็กซิโก⁴

ปลายเดือนนั้น โฮเซไปเม็กซิโกซิตี้อีกครั้งและกลับบ้านพร้อม *Voz de Amonestación* สิบเล่ม ในที่สุดเดลีเดเรียก็ได้เห็นจุลสารจากความฝันของ

เธอ สำหรับเธอแล้วจุลสารเป็นสิ่งเตือนใจให้รู้ว่าพระเจ้าทรงเอื้อมพระหัตถ์มาให้เธอและตั้ง

เธอมาหาพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟู

พระคัมภีร์มอรมอนภาษาสเปนเล่มแรก

เมื่ออายุ 72 ปี เดลีเดเรียพบว่าสุขภาพเธอเริ่มเสื่อมถอย ราวปี 1886 เธอถูกจำกัดให้อยู่แต่ในบ้านหลังเล็กของเธอที่ ซานโลเรนโซใกล้โนปาลา คีนที่นั่นกลัวมากคีนหนึ่ง ขโมย บุกรเข้ามาในบ้าน ทบตีเธอ และหนีไปพร้อมเงิน 3,000 ดอลลาร์ เดลีเดเรียไม่ได้รับอันตรายถึงชีวิต แทนที่จะสิ้นหวัง เดลีเดเรียกลับรอคอยความช่วยเหลือจากพระเจ้าด้วย ศรัทธา เธอเรียนรู้จากความฝันแล้วว่าพระเจ้าทรงทราบ สถานการณ์ของเธอดี

ต่อจากนั้นในเดือนตุลาคม ปี 1886 อัครสาวกท่านหนึ่ง กับประธานคณะเผยแผ่สองท่านมาเยี่ยมเขตนั่นอย่างไม่คาดฝัน โฮเซ ยานเชบอภพวกท่านเกี่ยวกับความทุกข์ของ มารดา พวกท่านมาบ้านของเดลีเดเรียทันที เดลีเดเรียดีใจมากที่ได้พบเอ็ดเดอร์โอเอสตัส สโนว์แห่งโครัมอัครสาวกสิบสองและให้ท่านวางมือบนศีรษะเธอเพื่อให้พร ฐานะปุโรหิต

ระหว่างการเยี่ยมครั้งนั้น โฮเซซ คัมมิงส์ประธานคณะเผยแผ่คนใหม่ทำให้เดลีเดเรียประหลาดใจกับข่าวสำคัญ เขาบอกเธอว่าการแปลพระคัมภีร์มอรมอนทั้งเล่มครั้งแรก เป็นภาษาสเปนในซอลท์เลคซิตีใกล้เสร็จแล้ว เดลีเดเรียขอพระคัมภีร์ล่วงหน้าทันที

หนึ่งเดือนต่อมา ประธานคัมมิงส์กลับมามีบ้านของ

เดลีเดเรียพร้อมพระคัมภีร์มอรมอน เขาเขียนถึงประธานการณ์นี้ว่า “ไปเยี่ยมซิสเตอร์ยานเชบอภพที่ป่วยหนักและมอบพระคัมภีร์มอรมอนที่ยังไม่เย็บเล่มซึ่งผมขอจากยูทาห์มาให้เธอ นั่นเป็นภาษาสเปนเล่มแรกที่ได้รับในเม็กซิโก . . . ดูเหมือนเธอจะพอใจมาก”⁶ การเยี่ยมครั้งนี้จะเป็นการเยี่ยมเดลีเดเรียครั้งสุดท้ายในช่วงชีวิตของเธอ

โดดเดี่ยวแต่ไม่ถูกลืม

ราวปี 1889 เพียง 10 ปีหลังจากพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูมาถึงภาคกลางของเม็กซิโก ผู้นำศาสนจักรรู้สึกได้รับการกระตุ้นเตือนให้ย้ายบุคลากรที่มีจำกัดของศาสนจักรไปตั้งอาณานิคมต่างๆ ทางภาคเหนือของเม็กซิโก สมาชิกใกล้เม็กซิโกซิตีราว 1,000 ไมล์ (1,600 กิโลเมตร) จากอาณานิคมรู้สึกเหมือนเป็นแกะขาดคนเลี้ยงเมื่อผู้สอนศาสนาไปภาคเหนือ แม้จะยังแวดล้อมไปด้วยครอบครัวแต่เดลีเดเรียรู้ว่าพวกเขาจะต้องปฏิบัติพระกิตติคุณอย่างโดดเดี่ยว นี่หมายความว่าเธอจะไม่มีวันได้ประโยชน์จากการเข้าร่วมสมาคมสังเคราะห์หรือการรับพรพระวิหารขณะมีชีวิตอยู่

แต่เธอทราบดีว่าพระเจ้าทรงรู้จักเธอ พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นประจักษ์ผ่านผู้รับใช้ของพระองค์ว่าพระองค์ทรงปรารถนาจะดูแลช่วยเหลือผู้คนของพระองค์ทีละคน เพราะความฝันของเธอ พรฐานะปุโรหิต และพระคัมภีร์

มอรมอน เดลิดเดรียจึงเป็นพยานได้ถึงความมั่นใจโดยไม่มีข้อสงสัยว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงดูแลความจำเป็นทางโลกและทางวิญญาณของเธอ ถึงแม้ความรู้ันนี้มิได้ป้องกันการทดลองและความท้าทายที่จะเกิดขึ้นในชีวิตเธอ แต่ก็ให้ความเชื่อมั่นแก่เธอว่าพระเจ้าจะทรงแบ่งเบาระยะของเธอเสมอ

มรดกอันยั่งยืน

ในปี 1903 ผู้สอนศาสนากลับมาจากไต้หวันของเม็กซิโกเป็นครั้งแรกตั้งแต่ปี 1886 พวกเขาพบกับโฮเซผู้สรุปความอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่และมรดกแห่งศรัทธาของเดลิดเดรียโดยกล่าวว่าทั้งภรรยากับมารดาของเขา “สิ้นชีวิตด้วยศรัทธาเต็มเปี่ยมต่อความเชื่อของมอรมอน” และเขา “หวังจะสิ้นชีวิตในความเชื่อของมอรมอน” เช่นกัน⁷

หลังจากเธอสิ้น เดลิดเดรียเริ่มเดินบนเส้นทางพระกิตติคุณ กลายเป็นผู้บุกเบิกชาวลาตินของศาสนจักร เมล็ดแห่งศรัทธาที่หว่านผ่านความฝันในปี 1880 ไม่สูญเปล่า แต่งอกงามเมื่อเดลิดเดรียทำพันธสัญญาแห่งบัพติศมาและอดทนต่อการทดลองของเธอด้วยศรัทธา เดลิดเดรียสามารถเหี่ยวเฉาทางวิญญาณได้ไม่ยากเมื่อเธอกับครอบครัวปฏิบัติพระกิตติคุณอย่างโดดเดี่ยวห่างจากภูมิภาคอื่นของศาสนจักร แต่เธอยืนหยัดไม่หวั่นไหว เธอรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงห่วงใยและดูแลภูมิภาคเล็กๆ นี้อย่างโลก

ถึงแม้เธอจะออกจากบ้านไม่ได้ แต่เธอเป็นแบบอย่างของศรัทธา ความขยันหมั่นเพียร การเชื่อฟัง และความทรหดอดทนไม่เฉพาะต่อครอบครัวเธอเท่านั้นแต่ต่อเราแต่ละคนเช่นกันเมื่อเราหามายมั่นสานต่อเจตนารมณ์ของผู้บุกเบิก ■

อ้างอิง

1. ดู Alonzo L. Taylor Mission Papers, July 10, 1903, และ Mexican Mission Manuscript History and Historical Reports, July 7, 1903, หอสมุดประวัติศาสตร์นักร, ซอลท์เลคซิตี.
2. ดู Taylor Mission Papers, July 10, 1903, และ James Z. Stewart Papers, Feb. 17, 1880, หอสมุดประวัติศาสตร์นักร.
3. ดู Stewart Papers, Feb. 17, 1880.
4. ดู Moses Thatcher, Journal, Nov. 20, 1879, และ Stewart Papers, Apr. 26 and June 20, 1880, หอสมุดประวัติศาสตร์นักร. เดลิดเดรียเป็นสตรีคนแรกที่ได้รับบัพติศมาหลังจากเปิดคณะเผยแผ่เม็กซิโกในปี 1879 ในเม็กซิโกซิตี แต่งานเผยแผ่ช่วงสั้นทางภาคเหนือของเมืองเอร์โมซิโลในปี 1877 ส่งผลให้มีผู้รับบัพติศมาห้าคนในหมู่บ้านใกล้เคียง รวมทั้งมาเรีย ลาครูซ ปารอส ผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสสตรีชาวเม็กซิกันคนแรก บันทึกอย่างเป็นทางการของคณะเผยแผ่เม็กซิโกที่เขียนโดยโมเสส แบทเซอร์ระบุว่าเดลิดเดรียยานะเป็นผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสสตรีคนแรกทั้งที่จริง ๆ แล้วเธอเป็นคนที่สอง ดู Louis Garff Reminiscences, ไม่ระบุวันเดือนปี, หอสมุดประวัติศาสตร์นักรด้วย.
5. ดู Horace H. Cummings Papers, Oct. 24, 1886, หอสมุดประวัติศาสตร์นักร.
6. Cummings Papers, Nov. 29, 1886.
7. Taylor Mission Papers, July 10, 1903.

เลี้ยงดูลูกชาย ของเราร่วม กับพระเจ้าเป็นเจ้า

โดย กามิ ครูกศตัน

วิสัยทัศน์การเป็นพ่อแม่ของดิฉันคือลูกๆ ต้องประพฤติตัวดีไม่มีที่ติ แต่งตัวดีเสมอ และไม่สกปรก ดิฉันรู้ทันทีว่าภาพที่ดิฉันวาดไว้เป็นความเพ้อฝัน ดิฉันยอมรับบ้านรกรุงรังของดิฉันและมุมกึ่งที่มึนน้ำมูกไหลได้มากขึ้นเรื่อยๆ เพราะดิฉันรู้ว่าพวกเขามาพร้อมพรอันน่าทึ่งที่สุดที่ดิฉันเคยมี แต่สิ่งที่ดิฉันไม่นึกไม่ฝันคือความลำบากที่ดิฉันประสบขณะเลี้ยงดูลูกๆ โดยเฉพาะแบรดลูกชายของดิฉัน

แบรดเข้ามาในชีวิตนี้แบบใส่เสื้อปริศนาเหมือนเด็กทั่วไป แต่ไม่นานเราก็รู้ว่าเขาต่างจากเด็กอื่น เขาไปสถานรับเลี้ยงเด็กไม่ได้ถ้าไม่มีดิฉันหรือสามีไปด้วยเพราะเขาก้าวร้าวมากเกินไปเมื่อโตขึ้นและเล่นกับเด็กอื่นเขาต้องมีคนดูแลใกล้ชิด เมื่อเราขอความช่วยเหลือ พวกเขายกเราว่าเราแค่ต้องเสมอต้นเสมอปลายกับเขามากขึ้น เราทำทุกอย่างที่คิดได้ เราค้นคว้าทางออนไลน์ อ่านหนังสือเกี่ยวกับการเป็นพ่อแม่ ถามแพทย์และสมาชิกครอบครัว ในที่สุด เมื่อแบรดเริ่มไปโรงเรียน เขาได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคสมาธิสั้นและมีปัญหาอีกสารพัด

เป็นครั้งแรกที่เราารู้สึกว่าเรามีความหวัง เพราะเราทราบผลวินิจฉัย เราจึงเริ่มแผนการรักษา เราหวังเต็มที่ว่าแบรดจะตอบสนองได้ดีต่อยาที่ช่วยคนอื่นมาแล้ว น่าเสียดายตรงที่พฤติกรรมของแบรดหลังกินยาแยกว่าตอนไม่กินยา เขาจึงต้องหยุดกิน ดิฉันรู้สึกถึงความหวังสุดท้ายสูญสลาย วันหนึ่งเมื่อแบรดอายุหกขวบ ดิฉันเจออารมณ์เกรี้ยวกราดครั้งหนึ่งของเขาที่เกิดขึ้นวันละหลายครั้ง ดิฉันอยากยอมแพ้ ดิฉันเข้าไปในห้องคนเดียวครู่หนึ่ง และน้ำตาไหลอาบแก้ม ดิฉันสวดอ้อนวอนขอให้ฉันพลัง

เมื่อดิฉันฝึก
ใช้แหล่งช่วย
ทางวิญญาณ
ที่มีให้ ดิฉันมี
ความคิดมาก
มายเกี่ยวกับ
วิธีช่วยลูกชาย
และเผชิญการ
ทดลองของ
ดิฉันเองได้ดีขึ้น

ดิฉันกับสามี
คันคว่ำและ
คันพบบแหล่ง
ช่วยมากมาย
แต่เราลืม
แหล่งช่วย
สำคัญที่สุดนั่น
คือการสวด
อ้อนวอน

จัดการกับกิจวัตรก่อนเข้านอนที่กำลังจะมาถึงได้ ดิฉันจะทำแบบนี้ต่อไปวันแล้ววันเล่าได้อย่างไร ดิฉันรู้สึกเหมือนดิฉันไปไกลเกินกว่าจุดที่จะอดทนได้มาแล้ว พระบิดาบนสวรรค์เข้าพระทัยหรือไม่ว่ายากเพียงใด หากพระองค์ทรงรักดิฉันจริง ดิฉันชี้แจงเหตุผล ขอพระองค์ทรงนำภาระนี้ไปจากดิฉันและประทานชีวิตปกติให้ลูกชายของดิฉันด้วยเถิด ความคิดและความรู้สึกเหล่านั้นห้อมล้อมดิฉันขณะการทดลองที่ดิฉันประสบดูเหมือนแยลงแทนที่จะดีขึ้น

ธรรมชาติแท้จริงของการทดลอง

ดิฉันคิดว่าดิฉันเข้าใจการทดลอง เราคิดว่าเราจะประสบการทดลองเหมือนหม้อที่ตั้งให้ร้อนในเตาเผา เราเข้าและออกจากเตา จากนั้นชีวิตจะกลับสู่ปกติจนถึงรอบต่อไปของการทำให้ร้อนและเย็นลงอีกครั้ง แต่ดิฉันเผชิญการทดลองนี้ต่อเนื่องนานหลายปี และมันไม่สิ้นสุด ดิฉันรู้สึกว่าการะหนักขึ้น และความรู้สึกหมดหนทางทำให้ดิฉันต้องคุกเข่าสวดอ้อนวอน

ดิฉันรู้ต่อนั้นว่าสถานที่ซึ่งดิฉันต้องไปรับการปลอบโยนและความเข้าใจคือพระวิหาร ดิฉันรับรู้โดยการดลใจว่าเราเลือกไม่ได้ว่ายากมีการทดลองอะไรในชีวิตนี้หรืออยากให้การทดลองนั้นอยู่นานเท่าใด สิ่งที่เราควบคุมได้คือวิธีที่เราคิดและทำเมื่อเกิดการทดลอง

ดิฉันตระหนักว่าเหตุผลที่ดิฉันรู้สึกสงสารตนเองเพราะดิฉันมีแต่เวทนาตนเอง สิ่งแรกที่ดิฉันตัดสินใจทำคือหยุดความคิด

ลบๆ ที่บีบคลานเข้ามา เช่น “นี่ไม่ยุติธรรม” “ฉันทำไม่ได้” “ทำไมแบรดเป็นเด็กปกติไม่ได้” หรือตัวต้นเหตุที่แย่ที่สุดคือ “ดิฉันเป็นแม่ที่ไม่เอาไหน” ดิฉันพยายามมากเพื่อหยุดเสียงลบในความคิด และดิฉันเห็นว่าเสียงจริงๆ

ของดิฉันคืออดทนและรักมากขึ้นเมื่อดิฉันกำลังรับมือกับลูกทุกคน

ดิฉันกระตุ้นตนเองให้คิดบวกด้วย ดิฉันเริ่มคิดว่า “คุณทำดีมาก” และดิฉันจะชมตนเองเช่น “คุณไม่พูดเสียงดังและไม่ตะโกน เยี่ยมไปเลย!”

พึ่งพาพระเจ้า

หลังจากวันที่ยากเป็นพิเศษวันนั้น ดิฉันขอสามีให้พร ระหว่างให้พรเขาเตือนสติดิฉันว่าดิฉันเป็นธิดาของพระเจ้า พระองค์ทรงรู้จักดิฉันและทราบความต้องการของดิฉัน ลูกชายของดิฉันเป็นบุตรของพระเจ้า อันดับแรก แบรดเป็นบุตรของพระเจ้า สามีกับดิฉันมีหุ้นส่วนกับพระเจ้าในนามของแบรด ดิฉันตระหนักว่าดิฉันไม่ได้ใช้เครื่องมือทั้งหมดที่ความเป็นหุ้นส่วนมีให้ ดิฉันกับสามีคันคว่ำและคันพบบแหล่งช่วยมากมาย แต่เราลืมแหล่งช่วยสำคัญที่สุดนั่นคือการสวดอ้อนวอน

ดิฉันเริ่มสวดอ้อนวอนทุกวันว่าดิฉันจะช่วยแบรดได้อย่างไร เมื่อเรามีอารมณ์เกรี้ยวกราด ดิฉันจะสวดอ้อนวอนขอการดลใจทันที ก่อนจะเข้าไปหาเขา เมื่อดิฉันพึ่งพาพระเจ้า ผู้เป็นเจ้าของทรงสนับสนุนและทรงดลใจ ดิฉัน ดิฉันจะนึกคิดว่าดิฉันจะเป็นอะไร และจะทำอะไรเพื่อเขาได้บ้าง ดิฉันพยายามทำตามถ้อยคำของแอลมา “และนี่คือความปลอบปล้ำของข้าพเจ้า, ว่าข้าพเจ้าอาจจะเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้า” (แอลมา 29:9)

การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นทันที ดิฉันมีความคิดและวิธีมากมายช่วยแบรด ดิฉันใช้การสังสรรค์ในครอบครัวเป็นเครื่องมือ และสวดอ้อนวอนขอความคิดว่าจะสอนอะไร ดิฉันอ่านพระคัมภีร์ด้วยความตั้งใจมากขึ้น เช่นกันและยอมรับคำแนะนำเกี่ยวกับการเป็นบิดามารดาที่ดีในนั้น ดิฉันเริ่มเปี่ยมด้วยความหวังและความสบายใจ

เมื่อดิฉันปฏิบัติต่อเนื่องตามความคิดที่ว่าดิฉันกับสามีเป็นส่วนเดียวกับพระเจ้าในการเลี้ยงดูลูกๆ และใช้เครื่องมือที่พระองค์ประทานแก่เรา ดิฉันเริ่มพึ่งพาพระเจ้าเป็นเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ ดิฉันตระหนักว่าความรู้เรื่องการเป็นบิดามารดาของดิฉันมีจำกัด แต่พระบิดาที่รักบนสวรรค์ผู้ทรงทราบทุกสิ่งและทรงรักลูกชายมากกว่าดิฉัน จะทรงช่วยให้ดิฉันเป็นแม่ที่ดีขึ้นและเข้มแข็งขึ้น ถึงแม้บางครั้งดิฉันจะยังอ่อนแอ แต่ดิฉันรู้ว่าจะมองหาความช่วยเหลือที่ใด เวลานี้ดิฉันเข้าใจว่าการทดลองบางอย่างอาจไม่จำกัดเวลา แต่หากดิฉันจับตามองนิรันดร์ พระเจ้าจะเป็นเจ้าจะทรงช่วยดิฉัน

หาความสุขเล็กๆ น้อยๆ

เมื่อสถานการณ์ยากจะรับมือไหว ดิฉันเรียนรู้ว่าต้องใช้เวลาหาความสุขเล็กๆ น้อยๆ—ของขวัญ—ที่มอบให้เรา เมื่อลูกชายอยากหอมดิฉัน ดิฉันตื่นเต้นใจ เมื่อดิฉันเห็นเขาขึ้นรถโดยสารโดยไม่มีใครนั่งด้วย ดิฉันได้รับพรที่มีพระคัมภีร์ข้อนี้เข้ามาในใจ “เราจะไปเบื้องหน้าเจ้า เราจะอยู่ทางขวามือเจ้าและทางซ้ายเจ้า, และพระวิญญาณของเราจะอยู่ในใจเจ้า, และเหล่าเทพของเราหอมล้อมเจ้า, เพื่อประคองเจ้าไว้” (คพ. 84:88) ดิฉันรู้ว่าแบรดไม่โดดเดี่ยว และจะไม่มีวันโดดเดี่ยว

เราเป็นครอบครัวนิรันดร์ และด้วยความช่วยเหลือจากคนที่รักเราและพระบิดาบนสวรรค์ที่ทรงรักและดูแลเรา ดิฉันจึงสามารถเห็นคุณค่าของของขวัญเล็กๆ น้อยๆ ที่ประทานแก่ดิฉันทุกวันและรู้สึกถึงปิติและความสุขที่มุ่งหมายให้ดิฉันมี ด้วยพรเล็กๆ น้อยๆ เหล่านั้นและความช่วยเหลือจากพระเจ้า ดิฉันจึงสามารถเป็นได้อย่างที่มุ่งหมายจะให้ดิฉันเป็น ไม่ว่าจะใช้เวลานานเท่าใดก็ตาม ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

ภาพแห่งศรัทธา

เมื่อมูริลลูว์รับบัพติศมาขณะอายุ 16 ปี ทุก
คนในครอบครัวต่อต้าน เมื่อเขาได้รับหมาย
เรียกเป็นผู้สอนศาสนา คุณพ่อคุณแม่เขา
โยนชุดไปโบสถ์ของเขาทิ้งและห้ามไม่ให้เขา
รับใช้งานเผยแผ่ศาสนา ในที่สุดเขาช่วยนำ
ครอบครัวมาสู่ศาสนจักร แต่เขายังคงรู้สึกว่
ตนเองไม่มีค่าควรเพราะไม่ได้ไปรับใช้งาน
เผยแผ่
ช่างภาพ โลดี เบลล์

มูริลลูว์ วิเช็นชี เลย์ชี ฮีเบรูล์

กอยาเนีย บราซิล

เป็นเรื่องยากสำหรับผมที่เป็นชายหนุ่ม
และไม่ได้ไปเป็นผู้สอนศาสนา
ผมรู้สึกว่าตัวเองต่ำต้อยกว่าเพื่อนๆ
ที่ไปเป็นผู้สอนศาสนาแล้ว และผม
รู้สึกโดดเดี่ยวที่โบสถ์ บางคนคิดว่าที่
ผมไม่ได้ไปเพราะผมไม่มีค่าควร
แต่ผมทำดีที่สุดที่จะมั่นคงในศรัทธา

หลายปีต่อมาผมพบกับเอ็ดเดอร์
ไซโร มัชชาการ์ดีแห่งสาวกเจ็ดสิบเมื่อ
เขามาเยี่ยมสหายของเรา เขาดมกี่ยว
กับงานเผยแผ่ของผม

“ผมไม่ได้รับใช้งานเผยแผ่”

ผมพูดและเริ่มร้องไห้

“บราเดอร์มูริลลูว์” เขากล่าว
“อย่ามองเหลียวหลัง แต่ให้มองไปข้างหน้า” คนที่มองเหลียวหลังจะเดินถอย
หลัง คนที่มองไปข้างหน้าจะก้าวหน้า
คุณสะอาดแล้ว”

ความรู้สึกรากับเป่สะพายหลังที่
หนักหกดันถูกยกออกจากหลังของผม

เขาบอกให้ผมกลับไปพร้อมกับ
ภรรยาและเขาเรียกให้ผมรับใช้เป็น
ประธานสหาย

อ่านเรื่องราวของมูริลลูว์เพิ่มเติมได้ใน เลียโฮนา
ฉบับออนไลน์ที่ lds.org/go/71738

ผมเริ่มขับรถจี๊ปนี่
และทำงานเป็น
ตัวแทนขายเพื่อจัดหา
สิ่งจำเป็นพื้นฐาน

แต่ผมคิดว่าคงยากถ้าจะ
ทำงาน รับใช้ในศาสนจักร

และเป็นนักศึกษาไปพร้อมกัน

ผมพูดถูก มัน ยาก แต่เรารักษา
พระบัญญัติที่สุดความสามารถ
บ่อยครั้งที่เงินเราขาดมือ แต่ด้วย
ความช่วยเหลือจากกองทุนต่อเนื่อง
เพื่อการศึกษาของศาสนจักร
ผมสามารถเรียนจบก่อนลูกคนที่สอง
เกิด ผมได้งานเป็นครูโรงเรียนมัธยม
ปลายและสุดท้ายได้เป็นผู้ประสาน
งานเซมินารีและสถาบัน

การทำตามคำแนะนำของศาสนา
พยากรณ์และผู้นำศาสนจักรคนอื่นๆ
ช่วยให้ผมตระหนักว่าการแต่งงานให้
โอกาสที่ดีมากสำหรับการเติบโตและ
วุฒิภาวะทางวิญญาณ ผมได้รับพร
เพราะการแต่งงานและพระกิตติคุณ
เราไม่ต้องกลัว แม้ในสภาวะการณ์
ซึ่งยากที่สุด เราแค่ต้องทำสุดความสามารถและจดจำถ้อยคำเหล่านี้
“มีศรัทธา พระผู้เป็นเจ้าจะทรงจัด
เตรียมให้” ■

ริชาร์ด โอ. เอสปีโนซา, เมืองตาร์ลัก
ฟิลิปปินส์

มือเปล่าแต่เปี่ยมด้วยศรัทธา

หลังจากรับใช้ในคณะเผยแผ่
กาากายันเตโอโร ฟิลิปปินส์
ผมตั้งใจจะทำตามคำแนะนำของ
ศาสตพยากรณ์และอัครสาวกให้
แต่งงานในพระวิหาร ญาติและเพื่อน
ที่ไม่เป็นสมาชิกส่วนใหญ่ และแม้แต่
สมาชิกบางคน บอกว่าผมควรเรียนให้
ได้ปริญญาก่อนหรือมีงานทำก่อนแล้ว
ค่อยคิดเรื่องแต่งงาน ผมไม่มีทั้งสอง
อย่างเมื่อผมหมั้น

ผมกังวลใจ แต่ผมจำเรื่องเล่า
เกี่ยวกับประธานกอร์ดอน บี. อิงค์ลีย์
(1910–2008) ได้เมื่อท่านได้รับหมาย
เรียกเป็นผู้สอนศาสนาที่อังกฤษ
ท่านเตรียมออกเดินทางท่ามกลาง
ภาวะกดดันทางเศรษฐกิจและความ
ห่วงกังวลที่ทำให้ท่านไม่สบายใจ ก่อน
ไป คุณพ่อของท่านยื่นการ์ดให้ท่าน
การ์ดใบนั้นเขียนว่า “อย่าวิตกเลย
จงเชื่อเท่านั้นเถิด” (มาระโก 5:36)

ผมจำคำพูดของอธิการผมได้เช่นกัน
“มีศรัทธา พระผู้เป็นเจ้าจะทรงจัด
เตรียมให้” คำพูดเหล่านี้ทำให้ผมมี
กำลังใจและมีพลังก้าวไปข้างหน้า

แม้ไม่มีอะไรในมือ แต่ผมแต่งงาน
กับคู่หมั้นที่น่ารักในพระวิหารมะนิลา
ฟิลิปปินส์ไม่นานหลังจากนั้นผมเริ่ม
ทำงานให้บริษัทหนึ่งที่เรียกร้องให้ผม
ทำงานวันอาทิตย์ ผมต้องการรักษา
วันสะบาโตให้ศักดิ์สิทธิ์ ผมจึงทำงาน
นี้ไม่นาน หลายคนสงสัยว่าทำไมผม
ออกจากงาน แต่ผมมุ่งหน้าโดยยึดกับ
ตนเองว่า “มีศรัทธา พระผู้เป็นเจ้าจะ
ทรงจัดเตรียมให้”

ผมเริ่มขับรถจี๊ปนี่และทำงานเป็น
ตัวแทนขายเพื่อจัดหาสิ่งจำเป็นพื้น
ฐานและเตรียมต้อนรับลูกคนแรก
ภรรยาผมสังเกตเห็นผมเหน็ดเหนื่อย
กับการพยายามหาเลี้ยงครอบครัวของ
เรา เธอบอกว่าผมต้องกลับไปเรียน

ได้รับการปลอบโยนหลังจากแท้งบุตร

สิบแปดสัปดาห์ในการตั้งครรภ์ครั้งที่สี่ที่สี่ ดิฉันตื่นมาเห็นเลือดออกเล็กน้อย ดิฉันรู้สึกกังวลเมื่อเลือดไหลไม่หยุด จึงตัดสินใจไปห้องฉุกเฉิน

ระหว่างขับรถทางไกลไปโรงพยาบาล ดิฉันหวังและสวดอ้อนวอนขอให้ทุกอย่างผ่านไปด้วยดี แยกที่สุด ดิฉันคิดว่าแพทย์คงสั่งให้พักบนเตียงหลายวัน

เมื่อรับดิฉันเป็นผู้ป่วยในโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่ทำการตรวจหลายอย่าง พวกเขาพบว่าเด็กไม่มีการเต้นของหัวใจ ผลวินิจฉัยคือ “ทารกตายในครรภ์” ตอนนั้นแพทย์ทำอะไรไม่ได้แล้วจึงให้ดิฉันออกจากโรงพยาบาล

ดิฉันกลับบ้านด้วยความรู้สึกเศร้าและหวาดกลัว คือนั้นดิฉันนอนไม่หลับ เมื่อลุกจากเตียงเช้าวันรุ่งขึ้น

ดิฉันได้รับการกระตุ้นเตือนให้ไปภาคเอ็นดาวเม้นท์พระวิหารตอนเช้าตรู่

เมื่อใกล้จบภาคนั้น ดิฉันจึงมองแหวนแต่งงานและแหวนหมั้นบนนิ้วนางของดิฉัน แหวนเป็นของคุณยายทวดที่พ่อแม่ตั้งชื่อดิฉันตามท่าน ท่านสิ้นชีวิตเมื่อดิฉันอายุห้าขวบ และเมื่อไม่นานมานี้ดิฉันได้อ่านเรื่องราวชีวิตท่าน ดิฉันจำได้ว่าท่านเคยแท้งบุตรหลายครั้งเมื่อท่านอยู่ในวัย 20 เศษ

ตลอดเข้านั้นดิฉันพยายามกลั้นน้ำตาที่เกิดจากความเศร้าและความกลัว แต่ในขณะนั้นดิฉันรู้สึกสงบมาก ดิฉันรู้สึกได้รับการปลอบโยน ยายทวดประสบความสำเร็จตลอดคล้ายกันในชีวิตท่าน และพระเจ้าช่วยให้รอดทรงช่วย

ท่าน ดิฉันรู้สึกมั่นใจว่าพระองค์จะทรงช่วยดิฉันเช่นกัน

“พระองค์จะทรงรับเอาความทุกข์ผลาญของพวกเขา, เพื่ออุทรของพระองค์จะเปี่ยมไปด้วยพระเมตตา, ตามเนื้อหนัง, เพื่อพระองค์จะทรงรู้ตามเนื้อหนังว่าจะทรงช่วยผู้คนของพระองค์ตามความทุกข์ผลาญของพวกเขาได้อย่างไร” (แอลมา 7:12)

ดิฉันสำนึกคุณอย่างสุดซึ้งต่อสันติสุขที่มาจากการเข้าพระวิหารต่อมรดกของบรรพชนที่ซื่อสัตย์ และเหนือสิ่งอื่นใด ต่อการพลีพระชนม์ชีพเพื่อการชดใช้ของพระเจ้า ช่วยให้เรารอด พระเยซูคริสต์ ■
เอมิลี มิเกลอร์, รัฐเทกซัส สหรัฐอเมริกา

แหวนแต่งงานและแหวนหมั้นของดิฉันเป็นของคุณยายทวด ดิฉันจำได้ว่าท่านเคยแท้งบุตรหลายครั้ง

ขับรถไปส่งและแบ่งปันพระกิตติคุณ

เส้นทางขับรถผ่านชนบทของอังกฤษ ไปโบสถ์เช้าวันอาทิตย์เจียบสัปดาห์และสงบ ระหว่างทางผมเห็นสตรีสูงวัยอยู่ข้างถนน ผมต้องรีบตัดสินใจว่าจะจอดถามเธอหรือไม่ว่าต้องการให้ไปส่งไหม

ผมรู้สึกว่าการจอด เธอบอกผมว่าเธอชื่อแมรีรี่ และพูดว่าเธอเพิ่งมาถึงตรงนั้น ผมทราบดีว่าถ้าเธอมาหลังจากนี้ไม่กี่วินาทีหรือถ้าผมมาก่อนเธอไม่กี่วินาที เราคงคลาดกัน นั่นเป็นจังหวะเวลาที่เหมาะเจาะพอดี!

เธอบอกผมว่าเธอต้องไปที่ไหน และสถานที่นั้นอยู่ใกล้โบสถ์ ผมพูดขึ้นมาว่าผมกำลังจะไปโบสถ์และถามว่าเธอเคยได้ยินเกี่ยวกับศาสนจักรหรือไม่ เธอตอบว่าเธอมีศรัทธาในพระ

ผู้ช่วยให้รอดแต่รู้เกี่ยวกับวิสุทธิชนยุคสุดท้ายไม่มากนัก ระหว่างทางผมแบ่งปันพระกิตติคุณกับเธอ

เมื่อผมส่งแมรีรี่แล้ว ผมบอกว่าผมจะรับเธอกลับอีกที่เมื่อเลิกโบสถ์ เธอตกลง และเรานัดพบกันที่โบสถ์ เมื่อผมเดินเข้าไปในโบสถ์ ผมพบผู้สอนศาสนาและขอพระคัมภีร์มอรมอนเล่มหนึ่งไว้ให้เพื่อนใหม่ของผม ต่อมาเมื่อเธอมาถึงโบสถ์ สมาชิกเป็นมิตรและแบ่งปันประจักษ์พยานกับเธอ

ระหว่างขับรถกลับผมบอกแมรีรี่ว่าเธอสามารถเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ได้โดยอ่านพระคัมภีร์มอรมอน ผมบอกอีกว่าเธอจะหาเรื่องราวการปรากฏของพระผู้ช่วยให้รอดต่อชาวนีไฟได้ที่ใด ถึงแม้เธอจะมี

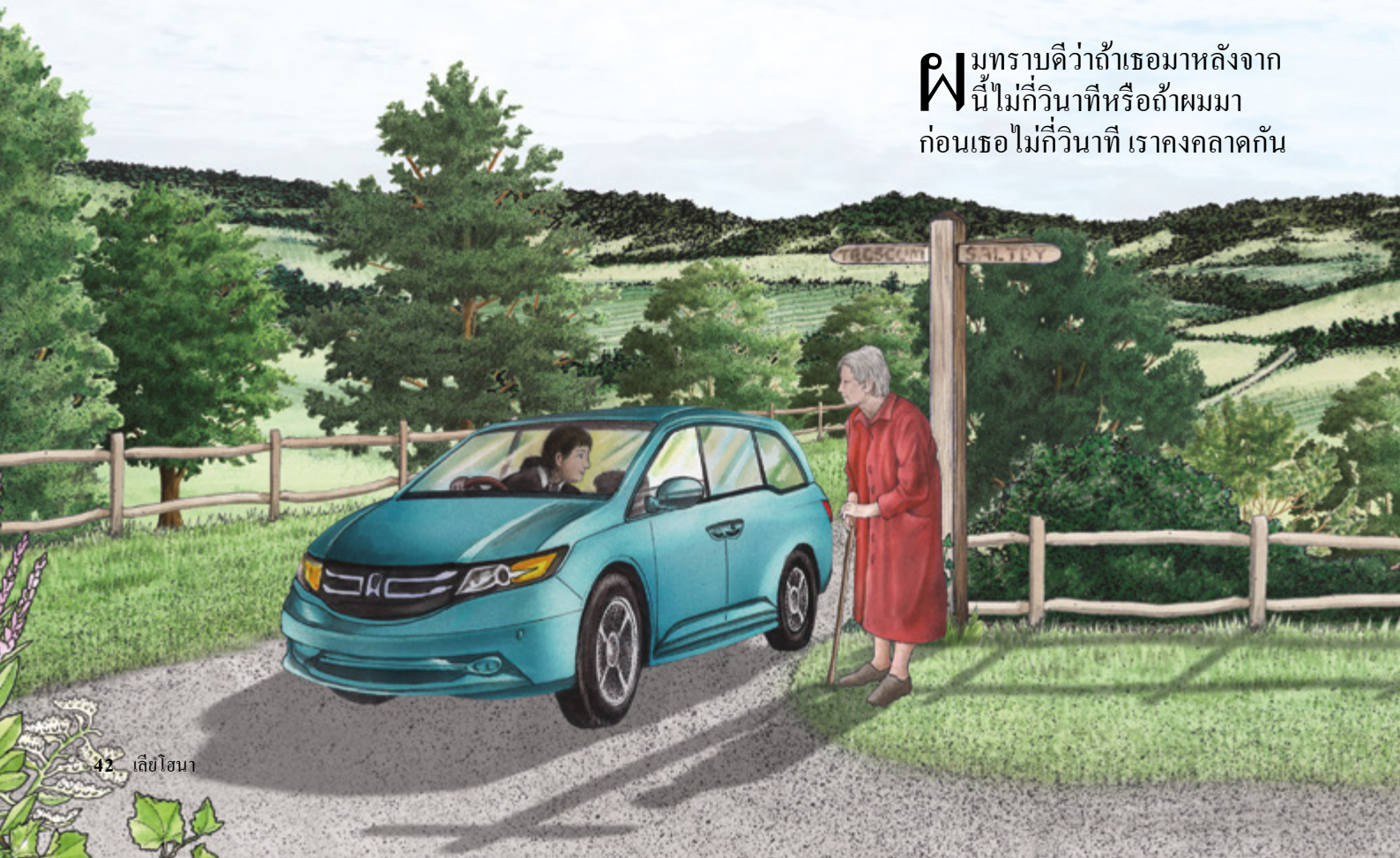
ประสบการณ์นั้นๆ กับวิสุทธิชนยุคสุดท้าย แต่ผมรู้ว่าเธอรู้สึกบางอย่าง ผมส่งเธอตรงที่เราพบกัน ผมไม่คิดว่าจะพบเธออีก

เมื่อผมขับรถกลับจากที่ทำงานวันต่อมา ผมขับรถอ้อมไปทางที่ปกติผมไม่ไป ยังความประหลาดใจแก่ผมเมื่อเจอแมรีรี่อีกครั้ง! เมื่อเธอเห็นผมเธอยิ้ม ผมมีความสุขที่ได้ขับรถไปส่งเธออีกครั้ง

ผมไม่เจอเธออีกเลยนับแต่นั้น แต่เมื่อนึกถึงประสบการณ์นั้น ผมขอบพระทัยพระเจ้าที่ให้โอกาสผมได้แบ่งปันพระกิตติคุณ ผมรู้ว่าพระเจ้าประทานจังหวะเวลาที่เหมาะเจาะพอดีให้เรา ■

ไมเคิล เคอร์รัน, กลอสเตอร์ อังกฤษ

ผมทราบดีว่าถ้าเธอมาหลังจากนี้ไม่กี่วินาทีหรือถ้าผมมาก่อนเธอไม่กี่วินาที เราคงคลาดกัน

เหล่าเทพนำแสงสว่างมาให้ครอบครัวดิฉัน

เช้าวันอาทิตย์วันหนึ่งมีคนถามว่า ดิฉันอยากให้ผู้สอนประจำบ้านมาเยี่ยมไหม ดิฉันเพิ่งหย่าร้างได้ไม่นาน และลำบากกับการผจญชีวิตใหม่ในฐานะแม่ที่ต้องเลี้ยงลูกเล็กๆ สองคนตามลำพัง ดิฉันตอบว่าดิฉันยินดีให้มาเยี่ยม เวลานั้นดิฉันรู้สึกขมขื่นกับสถานการณ์ของตนเองและรู้สึกโดดเดี่ยวขณะต่อสู้อัศจรรย์

สัปดาห์ต่อมา บราเดอร์ที่ดีสองท่านมาบ้านดิฉัน ระหว่างการเยี่ยมพวกเขาถามคำถามปกติและแบ่งปันข่าวสารพระกิตติคุณสั้นๆ กับครอบครัวของดิฉัน

จากนั้นบราเดอร์ที่ดีสองท่านนี้จึงถามว่า “ซิสเตอร์เนโรดาครับ มีอะไรให้เราช่วยไหมครับ”

ดิฉันบอกพวกเขาโดยไม่ต้องคิดมากกว่าหลอดไฟตรงบันไดขึ้นชั้นสองเสีย ดิฉันมีหลอดเปลี่ยน แต่ไม่สามารถเปลี่ยนได้เพราะเอื้อมไม่ถึงและไม่กล้าไต่บันไดบนชั้นบันได ดิฉันบอกอีกว่าไฟในส่วนหลังบ้านไม่ติด

พวกเขาลุกขึ้นทันที คนหนึ่งไปที่รถและกลับมาพร้อมกล่องเครื่องมือ เขาสูงราวหกฟุตครึ่ง (1.9 เมตร) เขาจึงปีนบันไดขึ้นไปเปลี่ยนหลอดไฟได้โดยไม่มีปัญหา ระหว่างนั้น คู่ของเขาไปสวนหลังบ้านและสังเกตเห็นสายไฟต่อสลับขั้ว เขาซ่อมได้ในเวลาไม่นาน

ดิฉันขอบคุณผู้สอนประจำบ้านอย่างยิ่งที่แสดงน้ำใจ ความรัก การอุทิศตนและสำหรับบทเรียนที่

ยอดเยี่ยมของพวกเขาตลอดหลายปีที่ผ่านมา ผู้สอนประจำบ้านของดิฉันเป็นเหล่าเทพที่ไม่เพียงนำแสงสว่างมาให้บ้านของเราเท่านั้น แต่นำสันติสุข ความหวัง และความปลอดภัยของพระกิตติคุณซึ่งนำแสงสว่างมาสู่ความมืดทุกรูปแบบด้วย ■

เนโรดา ซานตาเฟ, กรันการากัส เวเนซุเอลา

สิ่งเดียวที่ ช่วยให้ผมรอด

โดย ชูโฮ ทากายะมะ ตามที่เล่าให้
อนา-ลิสตา คลาร์ก มุลเลนฟัง

กอล์ฟเป็นกีฬาอดนียม
ในญี่ปุ่น ผมจึงเริ่มเล่น
เมื่ออายุ 14 ปีเพื่อจะ
ได้ใช้เวลากับคุณพ่อของผม
กีฬาชนิดนี้สนุกตั้งแต่ต้น และ
สุดท้ายผมจึงเริ่มฝึกเองและอยู่ใน
ทีมกอล์ฟที่โรงเรียนมัธยมปลาย
ผมกลายเป็นเพื่อนกับเพื่อนร่วม
ทีมและโค้ชผู้กระตุ้นให้ผมสาน
ฝันของการเป็นนักกอล์ฟอาชีพ

ผมทุ่มเทมาก ไม่เฉพาะกีฬาเท่านั้น
แต่การเรียนด้วย ผมเรียนจบด้วย
อันดับต้นๆ ของชั้นมัธยมปลาย

เมื่อผมเข้ามหาวิทยาลัยครั้งแรก
ผมมีความสัมพันธ์อันดีกับโค้ชกอล์ฟ
และเพื่อนร่วมทีม พวกเขาเก่งกว่า
ผม ผมจึงทำสุดความสามารถเพื่อให้
เก่งเท่าพวกเขา สมาชิกบางคนในทีม
แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับชื่อชูโฮ
ของผม ผมบอกพวกเขาว่าคุณยาย
ชาวเกาหลีของผมตั้งให้และชื่อนั้นใน
ภาษาเกาหลีหมายถึง “ภูเขาสวย”
นับจากนั้นผมรู้สึกเหมือนทำที่ที่พวก
เขามีต่อผมเปลี่ยนไป อันเป็นผล

มิตรภาพที่คาด
ไม่ถึงช่วยผม
เปลี่ยนชีวิต
จากความมืด
สู่ความสว่าง

กระทบจากความตึงเครียดที่มีมานาน
หลายรุ่นระหว่างคนบางคนในญี่ปุ่น
และเกาหลี

พวกเขาเริ่มเรียกผมว่า “เด็ก
เกาหลี” และบอกว่าผมจะทำลายชื่อ
เสียงที่ดีของมหาวิทยาลัย แทนที่จะ
ยอมให้ผมฝึกกอล์ฟกับพวกเขา พวกเขา
กลับให้ผมไปทำความสะอาดห้องน้ำ

ผมยิ่งเครียดกว่าเดิมเมื่ออยู่กับ
ทีม การอยู่ห่างครอบครัวทำให้ผมรู้สึก
เหมือนผมตัวคนเดียว ผมพยายาม
คิดถึงความสุขของผมและทำให้โค้ช
กับทีมหันมาทำดีกับผม แต่สองปีผ่านไป
ผมทนต่อความใจจัดใจดำของพวกเขา

เขาไม่ได้อีกแล้ว ผมจึงกลับบ้าน
นี่เป็นช่วงเวลามีความหมายสำหรับ
ผม ความเครียดมีผลกระทบต่อ
จิตใจและร่างกาย ความนับถือ
ตนเองลดลงตลอดสองปีนั้น
ความฝันจะเป็นนักกอล์ฟอาชีพ
สิ้นสุด ผมไม่ทราบจะอย่างไร
กับชีวิต และผมโกรธ ผมโกรธ
ทุกคน ทั้งโค้ช เพื่อนร่วมทีม
และคุณพ่อคุณแม่ ผมโกรธมาก
ความคิดของผมทำให้ผมกลัว
ผมไม่มีเพื่อน และรู้สึกว่ามันไม่

สามารถไว้วางใจหรือคบกับใครได้
เป็นเวลาหกเดือนที่ผมแค่ออกจาก
บ้านไปออกกำลังที่โรงยิม

ในช่วงที่ชีวิตมีดรามานี้เอง ผมเป็น
เพื่อนกับจัสติน คริสตี้ ผมพบเขาที่
โรงยิม เมื่อเจอเขาครั้งแรก ผมคิดว่า
เขาเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน ผมไม่
กล้าคุยกับเขาจนเห็นเขาพูดกับคน
อื่นที่โรงยิม และประหลาดใจที่ได้ยิน
เขาพูดภาษาญี่ปุ่น ผมยังรู้สึกว่ามัน
สามารถไว้วางใจใครได้ แต่เขาเสนอให้เรา
ฝึกด้วยกัน มีบางอย่างในตัวเขาที่ต่าง
จากคนอื่น ซึ่งตอนนั้นผมไม่เข้าใจ
ผมใจเย็นเมื่ออยู่ใกล้ๆ เขา ผมเริ่มเฝ้า

รอเวลาที่เราจะฝึกด้วยกัน ผมพบ
คนที่ผมรู้สึกแล้วว่าผมสามารถ
ไว้วางใจให้เป็นเพื่อนได้

หลังจากฝึกด้วยกันหลายเดือน
จัสตินชวนผมไปกลุ่มดินเนอร์ที่
เขาไปเป็นประจำ ผมลังเล
แต่หลังจากชวนหลายครั้งผม
ตัดสินใจไปร่วมกลุ่มซึ่งจบลง
ด้วยการอยู่รับประทานอาหาร
เย็นกับหนุ่มสาวโสดที่บ้านของ
ริชาร์ดและโคโรนา คลาร์ก พวกเขา
เขาต้อนรับผมอย่างอบอุ่นเมื่อ
ผมเข้าไปในบ้าน บราเดอร์คลาร์กพูด
ภาษาญี่ปุ่นส่วนซิสเตอร์คลาร์กพูด
ภาษาอังกฤษ ผมไม่เข้าใจสิ่งที่เธอพูด
แต่พยายามตอบรับ ถึงแม้หลายคน
ที่นั่นไม่พูดภาษาญี่ปุ่น แต่พวกเขา
เป็นกลุ่มคนที่สนุกสนานเฮฮา อบอุ่น
และเป็นมิตร มีเสียงหัวเราะเยอะมาก
ผมเริ่มเข้าร่วมกิจกรรมอื่นของ
หนุ่มสาวโสดและไม่เคยสนุกกับใคร
มากเท่านี้มาก่อนในชีวิต ผมสงสัยว่า
อะไรทำให้คนเหล่านั้นน่ารักและเป็น
มิตร

ช่วงนี้เองที่จัสตินถามว่าผมอยาก
ทำอะไรกับชีวิต ผมประหลาดใจเมื่อ
พบว่าเป้าหมายของผมเริ่มเปลี่ยน
ผมบอกเขาว่าผมอยากฝึกพูดภาษา
อังกฤษและอยากเป็นเพื่อนกับทุกคน
ที่เหมือนเขา เขาบอกผมว่ามีชั้นเรียน
ภาษาอังกฤษสอนฟรีที่โบสถ์ของเขา
ผมไปชั้นเรียนภาษาอังกฤษและพบ
กับผู้สอนศาสนา ถึงแม้ผมไม่เคยคิด
เรื่องพระเจ้าเป็นเจ้า แต่ผมรู้สึกว่าการ

ผมตัดสินใจ ว่าผมอยาก ช่วยคนที่อยู่ใน สถานการณ์เดียว กับผมให้รอด

ฟังผู้สอนศาสนา พวกเขาสอนพื้นฐาน
ของพระกิตติคุณและโทรศัพท์หาผม
แทบทุกวัน พวกเขากลายเป็นเพื่อนที่
ดี ซึ่งทำให้ผมมีความสุขมากเพราะผม
ยังมีเพื่อนไม่มาก

ผมเริ่มพบสมาชิกหลายคนของ
ศาสนจักรที่มาสอนบทเรียนกับผู้สอน
ศาสนาและกลายเป็นเพื่อนที่ดีกับ
พวกเขา พวกเขาสอนพระกิตติคุณ
ให้ผมและเป็นแบบอย่างสำหรับผม
จัสตินคุยกับผมเกี่ยวกับพระคัมภีร์
มอรมอนและเล่าเรื่องต่างๆ จากใน
นั้นให้ผมฟังเพื่อผมอยากจะทำด้วย
ตนเอง เพื่อนอีกคนหนึ่งชื่อชินโกะ
เขานั่นรายละเอียดมาก เขาสนทนา
พระกิตติคุณกับผมในแบบที่ทำให้ผม
เข้าใจง่าย เขาแสดงประจักษ์พยานทุก
ครั้งที่จบการสนทนาของเรา

ผมพบบางอย่างที่ผมเชื่อและสถานที่
ที่ซึ่งผมรู้สึกเป็นพวกเดียวกัน
หลังจากรับบัพติศมาและการยืนยัน
ผมเริ่มคิดเรื่องรับใช้งานเผยแผ่

แต่ผมหวังเรื่องที่ต้องอุทิศสองปี
ไปรับใช้ ผมคุยกับหลายคนเกี่ยวกับ
การรับใช้งานเผยแผ่ โดยเฉพาะกับเพื่อนที่เป็นอดีตผู้สอน
ศาสนา ผมคิดมากเรื่องนี้ และ
ผมทราบดีว่าพระกิตติคุณเป็น
สิ่งเดียวที่จะช่วยให้ผมรอดได้

ผมรู้ว่าพระเจ้าเป็นเจ้าประทาน
ทุกอย่างแก่ผม ความฝัน
ความหวัง เพื่อน และโดยเฉพาะ
อย่างยิ่งความรัก พระกิตติคุณ
ช่วยให้ผมออกจากความมืดเข้าสู่

ความสว่าง ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในโตเกียว ญี่ปุ่น

เป็นแบบอย่าง

“เราแต่ละคนมา
แผ่นดินโลกโดยได้
รับแสงสว่างของ
พระคริสต์ “เมื่อเรา

ทำตามแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้
รอดและดำเนินชีวิตตามที่พระองค์
ทรงดำเนินและทรงสอน แสงสว่าง
นั้นจะรุ่มร้อนภายในเราและจะต้อง
ทางไปสู่ผู้อื่น . . .

“ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่ามีคนเหงา คน
เจ็บป่วย และคนที่รู้สึกท้อแท้อยู่ใน
แวดวงอิทธิพลของเรา เรามีโอกาส
ช่วยพวกเขาและหนุนใจพวกเขา”

ประธานโรนัลด์ เอส. มอนสัน, “จงเป็นแบบอย่างและ
แสงสว่าง,” *เลียวไนนา*, พ.ย. 2015, 86.

วิธีที่ผมแบ่งปันพระกิตติคุณกับชูโฮ

โดย จัสติน คริสตี

เมื่อผมพบชูโฮที่โรงเรียน เขาบอก
ว่าเขอยากเรียนภาษาอังกฤษ
และไปโปรแกรมแลกเปลี่ยน
กอล์ฟ ผมบอกเขาเกี่ยวกับชั้น
เรียนภาษาอังกฤษที่โบสถ์ แต่กว่า
เราจะได้ไปก็ใช้เวลาหลายสัปดาห์
ระหว่างนั้น ขณะที่เรากำลัง
ด้วยกัน เราคุยกันมากเกี่ยวกับ
หัวข้อพระกิตติคุณ เกี่ยวกับพระ
คัมภีร์มอรมอน และเกี่ยวกับชีวิต
โดยทั่วไป

มิตรภาพและแบบอย่างของ
สมาชิกศาสนจักรที่เขาพบช่วยดึง
ความสนใจของเขาและช่วยให้เขา
เรียนพระกิตติคุณ พระวิญญาณ
นั้นเองที่นำมาสู่การเปลี่ยนใจ
เลื่อมใส ทั้งหมดที่เราทำคือให้
ข่าวสารและสนับสนุนผู้คนขณะ
พวกเขาเลือกด้วยตนเอง

ผมเคยเครียดเมื่อนึกถึงการแบ่ง
ปันพระกิตติคุณ แต่ผมพบว่าถ้า
ผมเพียงอ้าปากพูดให้ถูกจังหวะ
เราจะมีโอกาสเผยแผ่ศาสนา
ทั้งหมดที่เราต้องทำคือชวนคนมา
ร่วมกิจกรรมหรือการประชุมของ
ศาสนจักร ถ้าเราเปิดใจกว้าง จะ
มีโอกาสนำแบ่งปันพระกิตติคุณ
เสมอ ■

แสดง บทสำคัญที่สุด

โดย แอนนี แมคคอร์มิค
บอนเนอร์

ละครเวทีเป็น
ความใฝ่ฝัน
ของดิฉัน!

เมื่อยังสาวดิฉันเข้าร่วม
การแสดงและการขับร้อง
บนเวที ดิฉันมีพรสวรรค์และ
หวังจะเป็นนักแสดงอาชีพ

ดิฉันได้รับบททำทนายที่สุดและมัก
จะวางตัวอย่างมีอาชีพเสมอเพื่อให้
ได้ความเคารพจากเพื่อนนักแสดง
ด้วยกัน

ดิฉันตื่นเต้นมากเมื่อผู้กำกับที่ทรง
อิทธิพลมากที่สุด在我的เขตของเรากล่าวว่า
เขาจะคัดตัวแสดงสำหรับละครเพลง
เรื่องหนึ่งและเขาต้องการให้ดิฉันลอง
ดู การแสดงจะจัดในย่านซึ่งมีชื่อเสียง
ที่สุดของเขานั้น และดูเหมือนเพื่อน
ที่เป็นผู้กำกับคิดไว้แล้วว่าจะให้ดิฉัน
รับบทแสดงนำ

บทไม่มีให้อ่านก่อนคัดตัว
แต่ละครเพลงอิงกับนวนิยายที่เขียน
โดยนักปรัชญาศตวรรษที่ 18 ซึ่ง
ดิฉันเคยอ่าน ดิฉันรู้จักเพลงของ
ละครเรื่องนี้ด้วย มีความไพเราะ

และทำทนายเป็นพิเศษ

การคัดตัวผ่านไปด้วยดี และไม่นาน
ดิฉันก็ทราบว่าจะบทแสดงนำ—
บทสำคัญที่สุด—เป็นของดิฉัน!
ดิฉันเชื่อว่าบทดังกล่าวเป็นโอกาสครั้ง
ใหญ่

ดิฉันรู้สึกตื่นเต้นมาก—จนกระทั่ง
ได้บท ขณะอ่านบท ความตื่นเต้น
ดีใจหายเป็นปลิดทิ้ง แม้นวนิยายและ
บทเพลงจะน่าชม แต่บทแสดงไร้
มารยาท มีบทบาทบนเวทีที่ไม่เหมาะ
สมและมีน้อยในเชิงอนาจาร ดิฉันรู้ว่า
ไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับงานนี้ ดิฉันผิดหวัง
อย่างยิ่ง

จู่ๆ ดิฉันก็อยู่ในสภาพกลืนไม่เข้า
คายไม่ออก มารยาทการละครบอกว่า
หลังจากรับบทแล้ว นักแสดงลาออก
ไม่ได้เพราะกำหนดเวลาในการดำเนิน
งานไม่เอื้อต่อการเปลี่ยนตัวนักแสดง
การลาออกตอนนี้จะถือว่าไม่เป็นมือ
อาชีพเอาเสียเลย ดิฉันกลัวจะสูญเสีย
ความไว้วางใจจากบริษัทละคร ทำให้
ผู้กำกับไม่พอใจ และแม้กระทั่งเสีย
โอกาสแสดงที่อื่นต่อ

แน่นอนว่าดิฉันถูกล่อลวงให้หา
เหตุผลเข้าข้างตนเอง! เสียงหนึ่ง

ดิฉันเพิ่งได้รับบท
ใหญ่ที่สุดในชีวิต
การแสดงของดิฉัน
ดิฉันตื่นเต้น—
จนกระทั่งได้บท

เข้ามาในความคิดของดิฉันประกาศ
ว่า “คุณจะไม่เลิกละตอนนี้ไม่ได้ บทไม่ได้
เลวร้ายอะไร ส่วนที่ดีของละครเวทีจะ
ชดเชยส่วนที่ไม่เหมาะสม” แต่พระ
วิญาณศักดิ์สิทธิ์อยู่ในใจดิฉันเสมอ
—บอกดิฉันอย่างหนักแน่น อดทน
และไม่หวั่นไหวว่าดิฉันต้องออกจาก
การแสดงละครเวทีครั้งนี้

ดิฉันรู้ว่าต้องทำอย่างนั้น ดิฉันตัว
สั่นขณะหยิบโทรศัพท์โทรหาผู้กำกับ
“สวัสดีค่ะ” ดิฉันพูดเมื่อเขารับสาย
“นี่แอนนี่ค่ะ”

“แอนนี่! ผมตื่นเต้นมากกับการ

แสดง คุณได้บทหรือยัง”

“ค่ะได้แล้วค่ะ และดิฉัน ... ดิฉัน ...”

ดิฉันเริ่มร้องไห้ ช่างไม่เป็นมืออาชีพเอาเสียเลย!

แต่ระหว่างร้องไห้สะอึกสะอื้น ดิฉันพยายามอธิบายให้ผู้กำกับฟังว่า ทำไมดิฉันอยู่ในการแสดงครั้งนี้ไม่ได้ จากนั้นก็รอผลเลวร้ายที่สุดที่อาจจะเกิดขึ้น

ผู้ชายที่น่ารักคนนี้หัวเราะ เขาเคารพการเลือกของดิฉัน ตอนแรกเขาพยายามพูดให้ดิฉันอยู่แสดง แต่ต่อมาเขาก็เลิกเกลี้ยกล่อม เขาบอกว่าเขายังชื่นชอบดิฉันเหมือนเดิมถึงแม้ดิฉันไม่ต้องการอยู่ในละครเพลงของเขาก็ตาม เขาเพียงแต่ขอให้ดิฉันนำบทไปคืนทันทีเพื่อจะได้นำบทไปให้คนอื่นแทน ดิฉันวางโทรศัพท์ อับอายที่ร้องไห้แต่ซาบซึ้งใจกับคำตอบที่มีเมตตาและเข้าใจของผู้กำกับ

ดิฉันเข็ดน้ำตา จากนั้นก็คว่ำบทกระโดดขึ้นรถ ขณະสตาร์ทรถ วิทย์ดังขึ้นทันที สถานที่ที่ตั้งไว้เป็นสถานที่เพลงคลาสสิกประจำท้องถิ่น และดิฉันประหลาดใจมากเพราะเพลงที่เล่นนั้นเป็นเพลงโหมโรงของละครเพลงเรื่องเดียวกัน ดิฉันไม่เคยได้ยินเพลงนี้ทางวิทยุมาก่อน

ดิฉันรู้สึกเหมือนพระบิดาบนสวรรค์ทรงกำลังบรรเลงเพลงนี้ให้ ดิฉันฟัง พระองค์ทรงต้องการให้ดิฉันเข้าใจว่าพระองค์ทรงรักดิฉันและทรงเห็นด้วยกับการเลือกของดิฉัน เพลงที่กำลังออกอากาศเป็นเพลงแห่งพระเมตตาอันละเอียดอ่อนของพระเจ้าผู้เป็น

เจ้า เพลงนั้นทำให้ดิฉันรู้สึกถึงการปลอบโยนจากความรักของพระองค์ ดิฉันย้ายไปศึกษาการละครที่มหาวิทยาลัย ดิฉันพบตนเองอยู่ในสถานการณ์คล้ายกันมากกว่าหนึ่งครั้ง มีหลายครั้งที่ดิฉันจำเป็นต้องออกจากโครงการความร่วมมือบางโครงการเพราะเนื้อหาไม่เหมาะสม สถานการณ์เหล่านี้ไม่ง่ายหรือไม่น่าพึงใจ แต่ดิฉันสามารถรับมือได้ นุ่มนวลขึ้นและไม่เสียน้ำตา บางทีประสบการณ์ช่วงแรกอาจเป็นการเตรียมดิฉันสำหรับโอกาสเหล่านี้ก็เป็นได้ บางทีนั้นอาจจะช่วยให้ดิฉันเข้าใจดีขึ้นว่าดิฉันเป็นใครและดิฉันต้องการอะไรมากที่สุด

วิลเลียม เชกสเปียร์เขียนว่า

ทั้งโลกเปรียบเหมือนโรงละครใหญ่

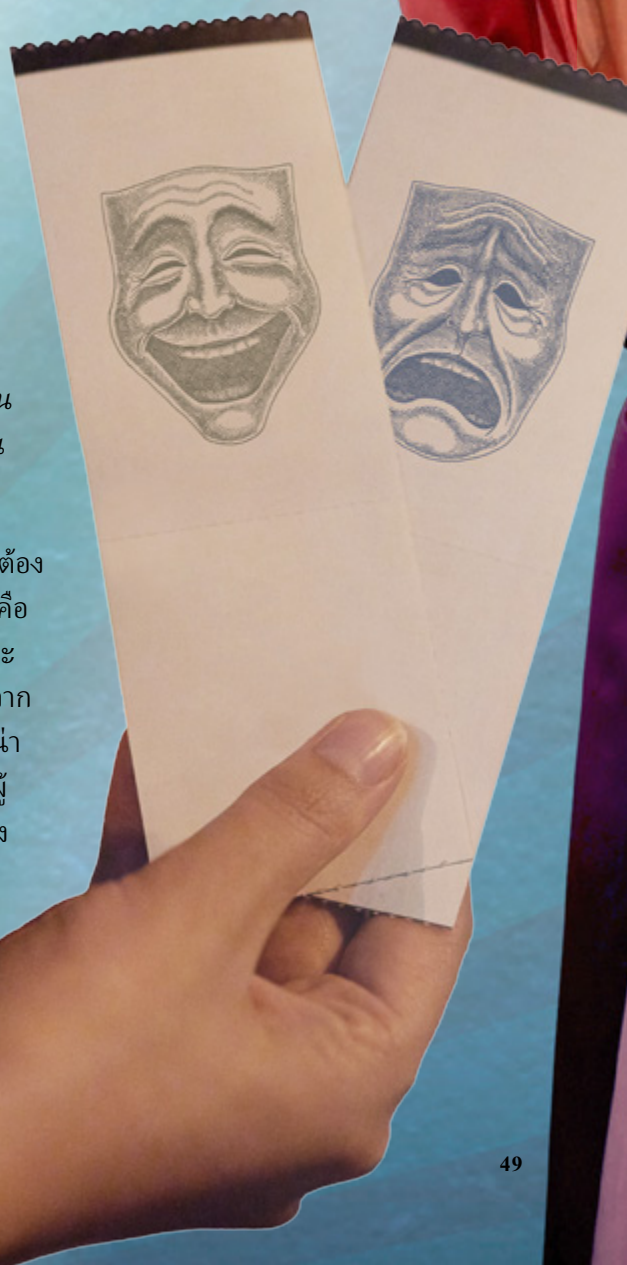
ชายหญิงไพร่เปรี้ยวตัวละครนั้นต่างมียามเข้าออกอยู่เหมือนกัน
คนหนึ่งนั้นย่อมเล่นตัวนานา¹

ดิฉันกำลังเรียนรู้ว่ามีบทหนึ่งที่ต้องเล่นและสำคัญกว่าบทอื่น บทนั้นคือการเป็นสาวน้อยที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ การได้รับเสียงปรบมือจากกลุ่มเพื่อนอาจจะน่าตื่นเต้นและน่าพอใจ แต่ความเห็นชอบจากพระเจ้าเป็นเจ้าต่างหากที่สำคัญ การแสดงครั้งใหญ่ที่สุดของเราเกิดขึ้นเมื่อเราเรียนรู้ที่จะติดตามพระอาจารย์ ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐวอชิงตัน สหรัฐอเมริกา

อ้างอิง

1. วิลเลียม เชกสเปียร์, *As You Like It*, act 2, scene 7, lines 141–44. (พระราชนิพนธ์แปลเรื่อง “ตามใจท่าน” พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าทรงถอดความจากบทละครเรื่อง *As you like it* ของ William Shakespeare)

เชมเบร่า

ตลอดสัปดาห์

เยาวชนเหล่านี้แบ่งปันว่าพระเจ้าประทานพรพวก เขาอย่างไรเมื่อพวกเขาได้รับศีลระลึกและระลึกถึง พันธสัญญาของพวกเขาดลอดสัปดาห์

ค นี่เป็นคืนวันอาทิตย์ นั่นหมายความว่าพรุ่งนี้เป็นวันจันทร์—กลับสู่
การบ้าน งาน การฝึกฟุตบอล เรียนเปียโน และอื่นๆ สัปดาห์นี้มีหลาย
อย่างให้ทำแน่นอน! แต่ท่านจัดการทุกอย่างได้ ท่านสามารถพิชิต
รายการยาวเหยียดที่ต้องทำสัปดาห์นี้ได้

ต้องการรู้หรือไม่ว่าทำอะไร

ท่านได้รับพลังทางวิญญาณในส่วนของท่าน ทุกวันอาทิตย์ท่านสามารถ
รับศีลระลึกและต่อพันธสัญญาที่ทำไว้ ขณะทำเช่นนั้นท่านได้รับสัญญาว่า
หากท่านรับพระนามของพระเยซูคริสต์ ระลึกถึงพระองค์ และรักษาพระ
บัญญัติของพระองค์ ท่านจะมีพระวิญญาณของพระองค์อยู่กับท่าน
ตลอดเวลา (ดู คพ. 20:77, 79) นั่นหมายความว่าท่านสามารถรู้สึกเข้มแข็ง
ทางวิญญาณได้ไม่ว่าท่านจะเผชิญอะไรในสัปดาห์นี้ก็ตาม

เราขอให้เยาวชนบางคนแบ่งปันประสบการณ์ที่พวกเขามีกับศีลระลึก
และศีลระลึกทำให้พวกเขาเข้มแข็งขึ้นอย่างไรเมื่อพวกเขาระลึกถึงพันธ-
สัญญาของพวกเขาดลอดสัปดาห์ ลองสำรวจเรื่องราวบางอย่างของพวกเข
เพื่อท่านจะประสบเรื่องราวคล้ายกัน!

พื้นที่สาธารณะ: ภาพถ่ายจาก GETTY IMAGES

การระลึกถึงพระผู้ช่วยให้รอดตลอดเวลาช่วยให้
ดิฉันกล้าเผชิญการทดลองยากๆ เมื่อเรียนมัธยม
ปลายปีสุดท้ายได้ครึ่งทาง ครอบครัวของดิฉันย้าย
กลับไปสหรัฐ แต่ดิฉันอยู่ในออสเตรเลียคนเดียว
เพื่อเรียนปีนั้นให้จบ หลังจากดิฉันไปเยี่ยมพวกเขา
ช่วงวันหยุด ดิฉันบินกลับไปออสเตรเลียและรู้สึก
เหงามาก แต่ดิฉันตระหนักทันใดว่าดิฉันไม่ได้
เดียว ดิฉันไม่เคยและจะไม่มีวันโดดเดี่ยวเพราะพระ
วิญญาณของพระผู้ช่วยให้รอดจะอยู่กับดิฉันเสมอ
เมื่อดิฉันพยายามคิดตามพระองค์ นั่นเป็นความ
อบอุ่นใจมากที่สุดที่ดิฉันได้รับในขณะนั้น
แซนดอน เอส. อายุ 19 ปี, ซิดนีย์ ออสเตรเลีย

เมื่อผมได้ยินคำสวดอ้อนวอนศีลระลึก ผมเตือน
ตัวเองว่าถ้าผมรักษาพันธสัญญาบัพติศมาในส่วน
ของผม ผมจะมีพระวิญญาณอยู่กับผมเสมอ สัปดาห์
ของผมง่ายขึ้นมากเมื่อผมมีพระวิญญาณอยู่ใกล้ๆ
ตัวอย่างเช่น นักเรียนหลายคนที่โรงเรียนของผมใช้
คำหยาบและพูดจาไม่เหมาะสม การระลึกถึงพันธ-
สัญญาช่วยให้ผมไม่สนใจสิ่งที่ได้ยิน และโน้มตัว
เพื่อนบางคนให้หยุดพูดแบบนั้น
เจกอบ บี. อายุ 14 ปี, รัฐโคโลราโด สหรัฐอเมริกา

สำหรับผม การรับพระนามของพระเยซูคริสต์
หมายถึงการจดจำว่าพระวิญญาณของพระองค์
สามารถอยู่กับเราได้ตลอดเวลาและเราต้องเลือกทำ
สิ่งถูกต้อง ครั้งหนึ่งทำงานเลี้ยงวันเกิด เพื่อนๆ ผมดื่ม
เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์และพวกเขาชวนให้ผมดื่ม
ผมบอกว่าไม่ดื่ม จากนั้นเพื่อนคนหนึ่งของศาสนจักร
มาบอกพวกเขาว่าเราไม่ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์
เพราะศาสนาของเรา การระลึกถึงพระผู้ช่วยให้รอด
ตลอดเวลา นำพระวิญญาณมาใกล้ผมและนำเอาเรื่อง
ไม่ดีออกไป
มิเกล ซี. อายุ 16 ปี, ปารานา บราซิล

ที่โรงเรียนมีเด็กหญิง
พิการคนหนึ่ง คนส่วนใหญ่
ใช้ความพิการนั้นเป็นข้อ
อ้างให้หัวเราะเยาะเธอ ดิฉัน
กับเพื่อนอีกคนหนึ่งเท่านั้น
ที่พยายามช่วยเธอ บางวันดู
เหมือนทั้งชั้นจะรวมหัวกัน
แกล้งเธอ มันทำทรมานมากที่
จะรู้วิธีโต้ตอบ ดิฉันอยาก
เดินออกมาเฉยๆ แต่ก็เลือก
ระลึกว่าเธอเป็นลูกคนหนึ่ง
ของพระผู้เป็นเจ้าและคิด
ว่าพระเยซูจะทรงปฏิบัติ
ต่อเธออย่างไร ดิฉันรู้สึก
ถึงความเจ็บปวดของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ ดิฉันจำได้
ว่าดิฉันสามารถทำให้เกิดการ
เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นได้
การทำตามแบบอย่างของพระ
ผู้ช่วยให้รอดช่วยดิฉันมาก
และดิฉันรู้ว่าทุกอย่างจะดี

ในพันธสัญญาบัพติศมา
ดิฉันได้รับสัญญาว่าจะมี
พระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ด้วย
ตลอดเวลาหากดิฉันทำดังที่
พระผู้ช่วยให้รอดจะทรงทำ
ดิฉันสำนึกคุณที่รู้สึกถึงการ
ปลดปล่อยและพลังนั้นจาก
พระวิญญาณบริสุทธิ์
อเล็กซิส แอล. อายุ 13 ปี,
รัฐแคนซัส สหรัฐอเมริกา

ระหว่างศีลระลึก ดิฉันเคยนึกถึงเรื่องต่างๆ อย่างเช่นสิ่งที่ต้องทำในสัปดาห์ เรื่องที่โรงเรียน หรือเพื่อนๆ แต่เมื่อได้เข้าชั้นเรียนโรงเรียนวันอาทิตย์และฟังข่าวสารจากศาสดาพยากรณ์ของเรา ดิฉันเริ่มเข้าใจความหมายของศีลระลึก เดิฉันนึกถึงการชดใช้ของพระเยซูคริสต์ ดิฉันคิดว่าพระองค์พลีพระชนม์ชีพเพื่อเรา ทรงชำระบาปของเรา และทรงทนรับทุกขทรมานทุกอย่าง นั่นทำให้ดิฉันมีแรงจูงใจให้พูดทุกวันว่าดิฉันจะพยายามเป็นเหมือนพระองค์และแสดงความรักเช่นเดียวกันกับที่พระองค์ทรงแสดงต่อผู้อื่น ดิฉันสามารถแบ่งปันพระกิตติคุณกับผู้อื่น ดิฉันสามารถทำสิ่งที่จะมีค่าควรเข้าพระวิหารและรับศีลระลึกมากขึ้น

อเลสแซนดรา บี. อายุ 17 ปี, ซานดิเอโก ซิติ

การรู้ว่าผมได้ทำพันธสัญญาจะรับพระนามของพระคริสต์ทำให้ผมสำนึกว่าผมมีหน้าที่ต้องติดตามพระองค์ แต่มันไม่ง่ายเสมอไป ครั้งหนึ่งที่กิจกรรมกลุ่มผมเห็นเด็กคนหนึ่งไม่มีใครพูดคุยด้วย ผมรู้สึกว่าเขาควรไปพูดคุยกับเขา ตอนแรกผมไม่อยากไป ผมเข้าสังคมหรือผูกมิตรไม่เก่ง แต่พอนึกว่าพระคริสต์จะทรงทำอะไร ผมรู้สึกมีพลังผูกมิตรกับเพื่อนใหม่ ขณะคุยกับเขา ผมรู้สึกได้ว่าพระวิญญาณกำลังกระตุ้นเตือนให้ผมถามคำถามและสนทน

อีแวน เอ. อายุ 16 ปี, รัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

การรับศีลระลึกทำให้ดิฉันมีความคิดและความรู้สึกสงบที่ทำให้เชื่อมั่นว่าดิฉันสามารถรับมือกับทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิต เดือนมิถุนายนที่ผ่านมา ดิฉันมีเวลาที่ยากในชีวิต เพื่อนสนิทคนหนึ่งย้ายไป ดิฉันประสบกับภาวะซึมเศร้า และมีความคิดผิดเพี้ยนเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนเอง วันอาทิตย์วันหนึ่ง ดิฉันกำลังรับศีลระลึก สันติสุขท่วมท้นจิตใจ ดิฉัน ดิฉันรู้สึกมีความสุขมาก

โอลิเวีย ที. อายุ 14 ปี, รัฐเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา

ศีลระลึกเป็นการเพิ่มพลังทางวิญญาณประจำสัปดาห์ ศีลระลึกเตือนให้ผมระลึกถึงพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระบิดาในสวรรค์ และนำทางผมตลอดสัปดาห์ ศีลระลึกทำให้ผมนึกถึงการเสียสละของพระเยซูคริสต์เพื่อเรา และเตรียมผมให้พร้อมทางวิญญาณสำหรับสัปดาห์ที่จะมาถึง

ครั้งหนึ่งผมเครียดและท้อแท้ แต่เมื่อผมรับศีลระลึกและอ่านเพลงสวดศีลระลึก ผมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ผมลืมความเครียดและจดจ่ออยู่กับพระผู้ช่วยให้รอด

เบรทท์ บี. อายุ 17 ปี, รัฐโคโลราโด สหรัฐอเมริกา

โดย เอ็ดเดอร์
ดัลลิน เอช. โอ๊คส์
แห่งโครัมอัคร-
สาวกสิบสอง

วิธี ได้ประจักษ์พยาน

ขั้นแรกในการได้ความรู้เรื่องใดก็ตามคือต้องมี **ความปรารถนา** จะรู้จริงๆ ในกรณีของความรู้ทางวิญญาณ ขั้นต่อไปคือ **ทูลขอพระผู้เป็นเจ้า** ในการสวดอ้อนวอนที่จริงใจ ตามที่เราอ่านในการเปิดเผยยุคปัจจุบัน “หากเจ้าจะถาม, เจ้าจะได้รับการเปิดเผยมาเติมการเปิดเผย, ความรู้มาเติมความรู้, เพื่อเจ้าจะรู้ความลับและสิ่งที่ส่งเสริมความสงบสุข—สิ่งนั้นที่นำมาซึ่งปิติ, สิ่งนั้นที่นำมาซึ่งนิรันดร์แห่งชีวิต” (คพ. 42:61)

แอลมาเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านทำดังนี้ “ดูเถิด, ข้าพเจ้าอดอาหารและสวดอ้อนวอนมาหลายวันเพื่อข้าพเจ้าจะรู้เรื่องเหล่านี้ด้วยตนเอง. และบัดนี้ข้าพเจ้ารู้ด้วยตนเองว่าเรื่องเหล่านี้จริง; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงเรื่องเหล่านี้ให้ประจักษ์แก่ข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์” (แอลมา 5:46)

ขณะที่เราปรารถนาและแสวงหา เราควรจดจำว่าการได้รับประจักษ์พยานไม่ใช่อยู่เฉยๆ แล้วจะได้แต่ระหว่างนั้นเราต้อง **ทำ** บางอย่างด้วย พระเยซูทรงสอนว่า “ถ้าใคร

ตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ คนนั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบเอง” (ยอห์น 7:17)

อีกวิธีหนึ่งที่จะได้ประจักษ์พยานดูเหมือนจะนำประหลาดเมื่อเทียบกับวิธีได้ความรู้เรื่องอื่น **เราได้หรือทำให้ประจักษ์พยานเข้มแข็งขึ้นโดยแสดงประจักษ์พยาน** บางคนถึงกับบอกว่าประจักษ์พยานบางอย่างเราได้ขณะยืนแสดงประจักษ์พยานมากกว่าคุกเข่าสวดอ้อนวอนขอ

ประจักษ์พยานส่วนตัวเป็นรากฐานศรัทธาของเรา ด้วยเหตุนี้สิ่งที่เราต้องทำเพื่อให้ได้มา ทำให้เข้มแข็ง และรักษาประจักษ์พยานไว้จึงสำคัญยิ่งต่อชีวิตทางวิญญาณของเรา นอกจากที่กล่าวไปแล้วนั้น เราต้อง **รับส่วนศีลระลึกทุกสัปดาห์** (ดู คพ. 59:9) เพื่อให้มีคุณสมบัติควรรับสัญญาอันล้ำค่าที่ว่า เราจะ “มีพระวิญญาณของพระองค์อยู่กับ [เรา] ตลอดเวลา” ด้วย (คพ. 20:77) แน่แน่นอนว่าพระวิญญาณองค์นั้นทรงเป็นแหล่งประจักษ์พยานของเรา ■

จากคำปราศรัยการประชุมใหญ่เดือน
เมษายน 2008

ท่านประยุกต์ใช้สิ่งนี้อย่างไร

ฉันมีประจักษ์พยานเกี่ยวกับ
ศาสนาจักร ประจักษ์พยานนั้น
ผ่านมาทางการคลใจ การอุทิศ
ตน และการอ่านพระคัมภีร์ทุกวัน
เมื่อคุณมีประจักษ์พยานของคุณ
เอง มันน่าทึ่งตรงที่คุณจะเห็นและ
ได้ยืนต่างจากเดิม
แซนดอน มูเรียล เอ็ม.,
รัฐโคโลราโด สหรัฐอเมริกา

เจาะประเด็น

ฉันจะรักษาสมดุลของการ ไม่ตัดสินผู้อื่นกับการมอง ข้ามบาปได้อย่างไร

เราได้รับบัญชาให้รักผู้อื่นและปล่อยการตัดสินสุดท้ายไว้กับพระเจ้า (ดู คพ. 64:9-11) แต่นี่ไม่ได้หมายถึงการมองข้ามบาป หากเราอยู่ใกล้คนที่เกี่ยวข้องกับความประพฤติที่เป็นบาป เราควรเป็นแสงสว่างให้พวกเขาและยื่นหยัดสนับสนุนสิ่งถูกต้องอย่างน้อยที่สุดนี้หมายถึงการเป็นแบบอย่างที่ดีโดยไม่พัวพันกับบาปเองและไม่พาดตนเองเข้าไปอยู่ในสถานการณ์หรือกลุ่มที่มีพิรุณ แต่เราควรชี้บอกความประพฤติไม่ดีของผู้อื่นเพื่อให้พวกเขารู้กฎของพระเจ้าเป็นเจ้าและจุดยืนของเราหรือไม่ หากควรทำเช่นนั้น เราควรทำเมื่อใดและอย่างไร

คำตอบอาจจะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ รูปแบบความสัมพันธ์ที่เรามีกับคนที่เกี่ยวข้อง และความรู้ของพวกเขาในเรื่องกฎของพระเจ้าเป็นเจ้า ตัวอย่างเช่น การพูดคุยสองต่อสองกับสมาชิกครอบครัวและเพื่อนสนิทย่อมดีกว่าบอกคนที่รู้จักอย่างผิวเผิน ทั้งห้องให้กำลังใจ แสวงหาการตัดสินใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงชี้้นำคำพูดและการกระทำของท่านได้ทั้งนี้เพื่อท่านจะสามารถแสดงให้เห็นคุณลักษณะที่ถูกต้องของความรัก ขันติธรรม และคำมั่นสัญญาแน่วแน่ว่าจะทำตามมาตรฐานของพระเจ้า ■

ถ้าฉันหยุดดูสื่อลามกด้วยตนเองแล้ว ฉันยังต้องพูดคุยกับอธิการหรือไม่

ท่านดูสื่อลามก ท่านต้อง “ขอความช่วยเหลือที่ท่านต้องการ ผู้ปกครองและอธิการของท่านสามารถช่วยท่านดำเนินขั้นตอนที่จำเป็นเพื่อกลับใจและขจัดนิสัยที่เป็นภัยออกจากตัวท่าน” (เพื่อความเข้มแข็งของเยาวชน [2011], 12)

ถ้าท่านหยุดดูสื่อลามกด้วยตนเอง คำถามไม่ได้อยู่ที่ว่าท่านยัง “ต้อง” พูดคุยกับอธิการเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่ คำถามจริงๆ คือ “ทำไมไม่ พูดคุยกับอธิการของท่าน” ไม่มีอะไรเสียหายเลย เขาจะเข้าใจและให้กำลังใจ เขาจะพอใจกับความพยายามละทิ้งบาปในอดีตของท่าน อธิการสามารถช่วยท่านไขข้อสงสัยที่ท่านมีมานานเกี่ยวกับความมีค่าควรและความครบถ้วนของการกลับใจของท่าน เขาสามารถช่วยท่านเสริมสร้างศรัทธาและความไว้วางใจในพระเยซูคริสต์และการพลีพระชนม์ชีพเพื่อการชดใช้ของพระองค์ ท่านควรพูดคุยกับผู้ปกครองของท่านด้วยเหตุผลที่คล้ายกัน ■

การเป็นวิสุทธิชนยุค
สุดท้ายคือการเป็น
ผู้บุกเบิก

การเดินทางบุกเบิกของท่าน—

จริง ไม่สมมติ

โดย แอรัน แอล. เวสต์
แผนกประวัติศาสตร์จักร

สัยที่ผมยังเด็ก บางครั้งผมสมมติตัวเองเป็นนักกีฬาต่ง ผมสมมติว่าตัวเองบินได้ ผมสมมติว่าตัวเองเป็นยักษ์ ผมมีความสุขกับชีวิตทั้งที่ผมเป็นนักกีฬาตัวเตี้ย เดินดิน และอ่อนแอหัดมาก แต่การสมมติเป็นเรื่องสนุก ผมชอบมีประสบการณ์หลายอย่างต่างกันไป แม้จะเป็นแค่ในจินตนาการ ผมเดาว่านั่นคือสาเหตุที่หลายคนชอบสมมติ

เมื่อพูดถึงการสมมติ เราเหล่าวิสุทธิชนยุคสุดท้ายชอบเดินตามรอยเกวียนของผู้บุกเบิก เราสวมชุดผู้บุกเบิก (ทำนองนั้น) เราลากเกวียนผู้บุกเบิก (แบบนั้น) เรากินอาหารผู้บุกเบิก (ไม่เหมือนชะที่เดียว) เราพยายามมากเพื่อสมมติว่าตัวเราเป็นผู้บุกเบิก เรื่องที่น่าทึ่งคือเราไม่จำเป็นต้องสมมติ เราเป็นผู้บุกเบิกอยู่แล้ว

ประธานโรนัลด์ เอส. มอนสันกล่าวว่า “การเป็นวิสุทธิชนยุคสุดท้ายคือการเป็นผู้บุกเบิก เพราะนิยามของผู้บุกเบิกคือ ‘คนที่ไปก่อนเพื่อเตรียมหรือเปิดทางให้คนอื่น ๆ เดินตาม’”¹ ประธานมอนสันสอนเราโดยคำพูดและการกระทำของท่านให้รู้ว่าผู้บุกเบิกที่แท้จริงเป็นอย่างไร

“เราเดินตามรอยเท้าของพระผู้บุกเบิกสูงสุด—แม้พระเจ้าช่วยให้รอด—ผู้เสด็จไปล่วงหน้าโดยแสดงทางให้เราเดินตาม

“พระองค์ทรงเชื่อเชียวว่า ‘จงกลับมาติดตามเรา’”²

มา . . . ติดตาม . . . เรา ถ้อยคำเรียบง่ายเหล่านี้สามารถช่วยให้เราเป็นผู้บุกเบิกที่แท้จริงได้

ขอให้เราดูถ้อยคำเหล่านี้จากทัศนะของผู้บุกเบิกยุคปัจจุบันบางคนที่พักเดินตามรอยเกวียนผู้บุกเบิกของสเตค

เทย์เลอร์ เอ.

เอธาน จี.

ฮาร์โมนีย์ ซี.

“มาติดตามเรา”

คำว่า *มา* เป็นคำเชื้อเชิญ บอกถึงการย้ายจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง

เทย์เลอร์ เอ. หมายความว่าฉันดี เทย์เลอร์เป็นคนฉลาด ร่าเริง และเต็มไปด้วยพระวิญญาณ แต่เธอจะบอกคุณอย่างรวดเร็วว่าค่าเหล่านั้นไม่ได้พูดถึงตัวเธอเมื่อสองปีก่อนเวลานี้เธอกลายเป็นคนละคนแล้ว ทั้งทางวิญญาณและร่างกาย เธอเป็นผู้บุกเบิก

“ดิฉันเป็นผู้บุกเบิกในชีวิตดิฉัน” เธอกล่าว “เพราะดิฉันเป็นผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสใหม่ และการเดินทางของดิฉันน่าทึ่ง ดิฉันรู้สึกเหมือนมีชีวิตใหม่หมด ทันทีที่ดิฉันเริ่มก้าวแรกในการเดินทาง ปาฏิหาริย์ก็เกิด”

เทย์เลอร์ไม่เพียงเข้าใจคำเชื้อเชิญให้มาเท่านั้น—แต่เธอรู้ที่มาของคำเชื้อเชิญด้วย เธอตั้งข้อสังเกตว่า “ในโลกเรา เราไม่ใส่ใจว่าเรามาที่นี่ได้อย่างไร เรามุ่งเน้นไปทำงานและเทคโนโลยี ช่วงนี้ข่าวสารที่สำคัญต่อดิฉันจริงๆ คือการให้พระคริสต์มาก่อน เราควรทำตามอย่างที่ผู้บุกเบิกทำจริงๆ—[พวกเขา] จดจ่ออยู่กับพระคริสต์”

ติดตาม เป็นคำเชื้อเชิญอีกคำ เอธาน จี. เข้าใจคำนี้มากขึ้นเมื่อเขา

เดินตามรอยเกวียนผู้บุกเบิก “บางครั้งผมรู้สึกไม่ดีขณะที่เดินบางทีก็รู้สึกท้อ” เขายอมรับ “แต่ผมทราบดีว่าผู้บุกเบิกรู้สึกแบบนั้นด้วย”

เอธานเคยสงสัยว่าทำไมผู้บุกเบิกยุคแรกเต็มใจทำสิ่งที่พวกเขาทำ เขากล่าวว่า “ผมรู้สึกเหมือนอยากจะยอมแพ้ แต่เมื่อนึกถึงผู้บุกเบิก ผมตระหนักว่านั่นเพราะพวกเขารักพระเจ้าช่วยให้รอด และพวกเขามีความหวังว่าจะเป็นคนดีขึ้นได้ผ่านพระองค์ ผมอยากลองแบบนั้นด้วย”

ก่อนเอธานไปเดินตามรอยเกวียน เขาอ่านเรื่องผู้บุกเบิกจากอดีต รู้สึกผูกพันกับคนเหล่านั้น และศรัทธาของพวกเขาสร้างแรงบันดาลใจให้ติดตามพระเยซูคริสต์ เวลานี้เอธานกำลังทำอะไร เขากำลังเตรียมรับหมายเรียกให้รับใช้เป็นผู้สอนศาสนาเต็มเวลา เขาทำตามคำแนะนำของประธานมอนสัน เขากำลังเตรียมแสดงให้เห็นหนทางที่จะเดินตาม

เราควรมาที่ไหน เราควรติดตามใคร พระเจ้าช่วยให้รอดรับสั่งกับเราว่า “จงกลับมาติดตามเรา” (ลูกา 18:22; เน้นตัวเอน) เมื่อฮาร์โมนีออกจากบ้านไปเดินตามรอยเกวียน เธอเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าในประสบการณ์

ของเธอ เธอรู้ว่าเธอกำลังติดตามพระองค์

เส้นทางไปตามรอยเกวียนสเตคของฮาร์โมนีแตกต่างจากเส้นทางของคนอื่น เมื่ออายุ 15 ปีเธอรู้ว่าเธอเป็นมะเร็งผิวหนังชนิดหายาก เธอไม่สามารถร่วมเดินรอยเกวียนกับสเตคได้ “ดิฉันเสียใจมาก” เธอจำได้

สี่ปีต่อมาเมื่อสเตคประกาศจะเดินตามรอยเกวียนอีกครั้ง ฮาร์โมนีหายจากมะเร็งแล้ว เพราะอายุ 19 ปีแล้ว เธอจึงคิดว่าเธอไม่สามารถไปร่วมได้ แต่แล้วเธอก็ได้รับการเรียกให้เข้าร่วมในฐานะผู้นำ เธอกล่าวว่า “นี่เป็นประสบการณ์ยอดเยี่ยมต่อดิฉันว่าพระเจ้าทรงทราบว่าเราเป็นใคร พระองค์ทรงทราบความปรารถนาของใจเรา ถ้าความปรารถนา นั้นชอบธรรมและดี พระองค์จะทรงอวยพรเรา”

ฮาร์โมนีให้คำแนะนำเพื่อช่วยเราเมื่อเราเผชิญการทดลองดังนี้ “ถึงคนที่กำลังดิ้นรน ดิฉันจะพูดเพียงว่าให้ฟังพระเจ้า พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นเสมอ พระองค์ทรงรักเรา และจะไม่ทรงปล่อยให้เราล้ม เราเพียงแต่ต้องเอื้อมมือไปหาพระองค์และพระองค์จะทรงช่วยเราในการเดินทางบุกเบิกของเรา”

ผู้บุกเบิก—บรรพชน
ทางวิญญาณของเรา
 “ข้าพเจ้าไม่มีบรรพชน
 อยู่ในกลุ่มผู้บุกเบิก
 แห่งศตวรรษที่สิบเก้า
 อย่างไม่รู้ก็ตาม ตั้งแต่
 ช่วงแรกๆ ของการเป็น
 สมาชิกในศาสนจักร
 ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือน
 เป็นญาติสนิทกับคณะ
 ผู้บุกเบิกรุ่นแรกผู้ข้าม
 ทิวเขา พวกเขาเป็น
 บรรพชนทางวิญญาณ
 ของข้าพเจ้า เช่นเดียวกับ
 กับของสมาชิกทุก
 คนในศาสนจักร”

ประธานคิเตอร์ เอฟ. อุลท์คอร์ท
 ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธาน
 สูงสุด, “ศาสนจักรทั่วโลกได้รับ
 พร โดยเสียงของศาสดา,”
 เลียโฮนา, พ.ศ. 2002, 12.

ท่านสามารถเป็นผู้บุกเบิกได้

หากท่านไม่เคยเดินตามรอยเกวียนผู้
 บุกเบิก ท่านก็ยังสามารถเป็นผู้บุกเบิกได้
 ท่านไม่ต้องสวมหมวกมีริบบิ้นผูกใต้คางหรือ
 ดึงรถลาก ท่านแค่ติดตามพระเยซูคริสต์เฉก
 เช่นผู้บุกเบิกยุคแรกๆ ในการทำเช่นนั้น
 ท่านจะเป็นดังที่ประธานมอนสันกล่าว
 “คนที่ไปก่อนเพื่อเตรียมหรือเปิดทางให้คน
 อื่นๆ เดินตาม”

หากท่านมีโอกาสดำเนินตามรอยเกวียน
 ผู้บุกเบิก จงเดินให้สนุก! เมื่อเดินเสร็จ
 แล้วและท่านทิ้งรถลากไว้เบื้องหลัง อย่าทิ้ง
 ประจักษ์พยานผู้บุกเบิกไว้ให้นำประจักษ์
 พยานนั้นไปกับท่านด้วย

ท่านเป็นผู้บุกเบิกยุคปัจจุบันในชีวิตจริง

เมื่อมีพระผู้บุกเบิก—พระผู้ช่วยให้รอด—
 เป็นผู้นำทางท่าน ท่านประสบความสำเร็จ
 แน่แน่นอน! ■

อ้างอิง

1. โรมัส เอส. มอนสัน, “แนวแน่ต่อศรัทธาของ
 บรรพบุรุษของเรา,” เลียโฮนา, ก.ค. 2016, 4;
 quoting *The Compact Edition of the Oxford
 English Dictionary* (1971), “pioneer.”
2. โรมัส เอส. มอนสัน, “แนวแน่ต่อศรัทธาของ
 บรรพบุรุษของเรา,” 4–5.

ดูวิดีโอเพื่อพบกับเทย์เลอร์, เอธาน, ฮาร์โม
 นีย์ และผู้บุกเบิกคนอื่นๆ ในสมัยปัจจุบันได้ที่
lds.org/go/pioneer717.

อ่านเรื่องราวของผู้บุกเบิกได้ที่
lds.org/go/handcart717.

เพลง มานอง

สำหรับ

กิจกรรมคำคืนหนึ่งที่มุ่งหมายจะให้ความบันเทิงแต่แรก
กลายเป็นการแสดงความรักต่อเยาวชนหญิงคนนั้น

โดย ริชาร์ด เอ็ม. รอมนี

นิตยสารศาสนจักร

เยาวชนหญิงทั้งหลายรู้สึกตื่นเต้น อันที่จริง ทั้งทั้งวอร์ดทางภาคใต้ของฝรั่งเศสรู้สึกตื่นเต้น เพื่อให้เกิดความสามัคคีมากขึ้น ผู้นำจึงวางแผนจัดงานสังสรรค์วอร์ดพร้อมด้วยอาหารและความบันเทิง โดยรู้ว่าเหล่าดรูณี ยูวนารี และกุลสตรีฝึกร้องเพลงและเต้นรำมาแล้วระหว่างกิจกรรมบางช่วง ผู้นำจึงเชิญพวกเธอมาให้ความบันเทิงยามค่ำ

และด้วยเหตุนี้เยาวชนหญิงของวอร์ดจึงเริ่มฝึกอย่างจริงจัง—ทุกคนยกเว้นคนเดียว มานองไม่สามารถแสดงได้ เธอรับการบำบัดมาสองปีแล้ว

มานอง ซี. วัย 16 ปียังมาร่วมการประชุมและกิจกรรมบ่อยเท่าที่จะมาได้ เธอแบ่งปันรอยยิ้มสดใสให้เสมอทั้งๆ ที่เธอป่วย แต่ระหว่างรับเคมีบำบัดบางครั้งเธออ่อนแรงจนทำอะไรไม่ไหวนอกจากพักผ่อน สมาชิกวอร์ดอดอาหารและสวดอ้อนวอนให้เธอหลายครั้ง ไม่มีใครคาดหวังให้เธอฝึกหรือเต้นรำ

แต่เธอ สามารถ มาร่วมรับประทานอาหารได้ แล้วทำไมไม่ยกคำคืนนั้นให้มานอง

คำคืนที่ยกให้

ทุกคนตื่นเต้นกับแนวคิดนี้ทันที

“เราอยากให้มานองรู้สึกว่ารอร์ดรักและเป็นกำลังใจให้เธอ” เอ็มมา เอส. อายุ 16 ปีอธิบาย “ถ้าวอร์ดของเราต้องการเป็นหนึ่งเดียวกันมากขึ้น วิธีไหนจะดีไปกว่าทำงานด้วยกันเพื่อแสดงความรักต่อมานอง”

ทั้งวอร์ดเข้ามามีส่วนในการเตรียม ครบครันได้รับมอบหมายให้นำอาหารเย็นมาทำงาน สมาคมสงเคราะห์ช่วยตัดชุดแสดงให้เยาวชนหญิง หนุ่มสาวจัดเตรียมด้านเทคนิค (แสงสี เสียง และวิดีโอที่บันทึกเป็นฉากหลัง) ให้การฝึกซ้อมและการแสดง ส่วนพี่น้องฐานะบุญโรหิตช่วยจัดโต๊ะและเก้าอี้

สมาชิกวอร์ดที่กระจายอยู่ทั่วเขตกว้างใหญ่นั้นช่วยกันทำงานทั้งหมดนี้ “เยาวชนในวอร์ดสนิทกันมากในวิทยาลัย แต่ตัวเราอยู่ห่างกัน” ไอโอลาห์ วี. อายุ 16 ปีกล่าว “เราไม่เจอกันที่โรงเรียนเพราะเราอยู่คนละที่ เราจึงพยายามเป็นพิเศษเพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้ลืมใคร”

“เราติดต่อกันตลอดเวลาด้วย ขอบคุณโทรศัพท์มือถือ”

จากซ้าย: เอ็มมาประพันธ์เพลง เยาวชนหญิงแสดง มานองเป็นแขกผู้มีเกียรติ และ เยาวชนกับผู้นำทุกคนช่วยกัน

อินคา เอส. อายุ 15 ปีกล่าว “เราสอนกันโดยแบ่งปันประสบการณ์ต่างๆ ของเรา เรารู้ว่าเราสามารถฟังพากันได้ และเราพยายามเป็นแบบอย่างที่ดีให้กัน” เยาวชนหญิงที่ชอบอยู่ด้วยกันทุกครั้งที่มีโอกาสพบว่าการฝึกซ้อมสำหรับงานเลี้ยงอาหารค่ำให้โอกาสพวกเธอสร้างมิตรภาพที่ลึกซึ้งกว่าเดิม

“ก่อนเริ่มการฝึกซ้อม ดิฉันอายุมาก” อินคาอธิบาย “ดิฉันกลัวทำพลาด แต่เมื่อเราเต้นรำเป็นกลุ่ม ดิฉันเก็บความอายไว้ ดิฉันรู้ว่าถึงเวลาต้องแสดงให้บอร์ดเห็นแล้วว่าเราทำงานหนักแค่ไหน”

มานองเองนั้นทั้งอ่อนน้อมและมีมารยาท “เมื่อพวกเขาบอกดิฉันเรื่องอาหารเย็นกับการแสดง และบอกว่าดิฉันจะเป็นแขกผู้มีเกียรติ ดิฉันคิดว่าดิฉันไม่อยากจะให้พวกเขาต้องวุ่นวายเพราะดิฉัน” เธอนึก “แต่ดิฉันตื่นเต้นที่ได้ไปที่นั่น!”

การแสดงความรักและกำลังใจ

ไม่นานคำนั้นก็มาถึง นับเป็นโอกาสเหมาะที่จะมอบความรักให้มานองและให้กำลังใจเธอ “อาหารอร่อยมากแน่นอน” ไอโอลาห์กล่าว “เป็นอาหารฝรั่งเศสทั้งหมด”

ตามมาด้วยงานบันเทิง—เรียกว่า *spectacle* ในภาษาฝรั่งเศส—ตื่นตาตื่นใจสมชื่อ เกม การร้องเพลง และการเต้นรำทำให้ผู้ชมเบิกบานใจ ต่อจากนั้นคณะนักร้องรวมเยาวชนหญิงได้สร้างความประทับใจพิเศษให้กับงาน

พวกเธอตัดสินใจร้องเพลงให้มานองฟัง เพลงที่เอ็มมาประพันธ์เนื้อร้องและทำนองด้วยตนเอง เนื้อร้องในสร้อยเพลงสรุปความรักและกำลังใจที่ทุกคนต้องการให้มานองรู้สึก

ขออย่ายอมแพ้
เพราะเราเชื่อใจคุณ
อย่าลืมว่าคุณเป็นใคร
เพราะเราเชื่อใจคุณ

เมื่อเยาวชนหญิงร้องเพลงนี้ เสมือนหนึ่งทุกคนในบอร์ดกำลังร้องตาม อย่างน้อยก็ร้องในใจพวกเขา รู้สึกราวกับว่าเพลงที่เรียบง่ายของเอ็มมาเปลี่ยนเป็นการขับร้องประสานเสียงที่ดังก้องในใจวิสุทธิชนยุคสุดท้ายทุกที่—เป็นเพลงสดุดีความกล้าหาญและความเห็นใจ ครอบครัวและมิตรสหาย ความสามัคคี ศรัทธา และความหวัง เป็นคำสวดอ้อนวอนไม่จบสิ้นที่ได้ยินในสวรรค์

เจตนาของผู้นำในการจัดงานครั้งนี้คือเพื่อให้บอร์ดสามัคคีกัน การยกคำคั้นนั้นให้มานองไม่เพียงช่วยให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวเท่านั้นแต่ทำให้เกิดสำนึกยาวนานของการสนับสนุนมานองและครอบครัวเธอ ตลอดจนความเข้าใจว่าลูกของพระเจ้าเป็นเจ้าสำคัญทุกคน “เป้าหมายของศาสนจักรคือช่วยให้เราใกล้ชิดพระบิดาบนสวรรค์และพระเยซูคริสต์มากขึ้น” ไอโอลาห์กล่าว “เรารู้ว่าพระองค์ทรงรักเราและเราไม่มีวันโดดเดี่ยว” ■

ปีนให้สูงขึ้น

“พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำทนายให้เราแกร่งขึ้นและปีนให้สูงขึ้น”

เอ็ดเดอร์แลร์รี่ อาร์. ลอว์เร็นซ์แห่งสภาเจ็ดสิบ, การประชุมใหญ่สามัญ ค.ศ. 2015

ทางไปไซอัน

โดย เจสซิกา ลาร์เซ็น

เรียบเรียงตามเรื่องจริง

เมืองริชมอนด์ รัฐมิสซูรี 2 มิถุนายนปี 1862

“แมรีห์ หนูเห็นอะไร” มารดาเลี้ยงของแมรีห์พูดเบาๆ
“จากเตียงที่เรอนอนป่วย

“ดูเหมือนการต่อสู้จะใกล้เข้ามาทุกที” แมรีห์ตอบ
ขณะมองออกนอกหน้าต่าง กำลังเกิดสงครามกลางเมือง
อเมริกันทางออกไปไม่กี่ไมล์ เสียงยิงปืนดังกึกก้องตั้งแต่
เช้า แมรีห์หันไปมองมารดาเลี้ยง “หนูขอโทษค่ะ หนูคิด
ว่าเราคงออกจากบ้านไปหาหมอไม่ได้”

“มานี่มา” แมรีห์มานั่งใกล้เตียงและจับมือมารดาเลี้ยง
ของเธอ “แม่รู้ว่าพ่อของหนูยังไม่แข็งแรง” มารดาเลี้ยง
พูดเบาๆ “แต่หนูต้องพาครอบครัวไปไซอัน—น้องชาย
น้องสาว แล้วก็น้องฝาแฝด อย่าปล่อยให้พ่อของหนูหนึ่ง
นอนใจจนกว่าเขาจะไปถึงเทือกเขาโรกกี! สัญญานะ!”

แมรีห์รู้ว่าครอบครัวเธอต้องการไปซอลท์เลคซิตี้อย่าง
มาก หลังจากพวกเขาได้ยื่นพระกิตติคุณและรับบัพติศมา
พวกเขาออกจากอังกฤษไปสมทบกับวิสุทธิชนในไซอัน
แต่จะเป็นไปได้อย่างไร เธอชำเลืองมองพ่อที่นั่งเงียบบๆ
อยู่ในเก้าอี้ สามปีก่อน พ่อป่วยเป็นโรคสมองขาดเลือด
ขั้นรุนแรงจนทำให้ร่างกายชกซ้ายเป็นอัมพาต

แมรีห์หยุดคิดไตร่ตรองครู่หนึ่ง “หนูสัญญา”
เธอกระซิบ

ไม่นานมารดาเลี้ยงของแมรีห์ก็หลับตาเป็นครั้งสุดท้าย

เช้าวันหนึ่งหลังจากนั้นไม่นาน แมรีห์ตัดสินใจบอก
พ่อเรื่องสัญญาของเธอ “หนูรู้ว่าหนูอายุแค่ 14 ปี”
แมรีห์บอก “แต่หนูต้องพาครอบครัวเราไปไซอัน”
เธอได้ยินน้องฝาแฝดกำลังตื่นนอน “หนูต้องไปทำ
อาหารเช้าแล้วค่ะ” เธอบอก “ลองคิดเรื่องนี้ดูนะค่ะ”

ไม่กี่วันต่อมา พ่อเรียกแมรีห์ “ทุกอย่างจัดการเรียบร้อยแล้ว
แล้วนะ” เขาบอก เขายังพูดไม่ชัดเพราะโรคสมองขาด

เลือด “พ่อขายที่และเหมืองถ่านหินของเราไปแล้ว เราจะ
ได้อำนาจเงินมาซื้อเกวียน วัวตัวผู้ แม่วัวและเสบียงอีกนิด
หน่อย อีกไม่นานกองเกวียนจะเดินทางไปตะวันตก
พวกเขาไม่ใช่วิสุทธิชนยุคสุดท้าย แต่เราเดินทางไป
ไอโอวากับพวกเขาได้ เมื่อถึงที่นั่นเราสามารถสมทบกับ
กลุ่มวิสุทธิชนไปหุบเขาซอลท์เลคได้”

แมรีห์โอบกอดเขาด้วยความรัก “ขอบคุณค่ะพ่อ”
ไม่นานพวกเขาก็จะไปไซอัน!

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วขณะแมรีห์ช่วยเตรียม

ครอบครัวให้พร้อมเดินทาง “ทุกอย่างจะราบรื่น”
เธอบอกตัวเอง “อีกไม่นานเราจะอยู่ในไซอัน”

แต่แล้วคุณพ่อของเธอก็ล้มป่วย เพราะปากของเขา
เปื่อยข้างหนึ่ง แมรี่จึงกลัวว่าจะเกิดโรคสมองขาดเลือด
อีกครั้ง

“พ่อป่วยมากค่ะ คงเดินทางไม่ไหว” เธอออกหัวหน้า
กองเกวียน “เราต้องให้ท่านพักฟื้นสักสองสามวัน”

“เรารอไม่ได้หรอก” เขาพูดเฉยๆ พอลเห็นสีหน้า
ของแมรี่ น้ำเสียงของเขาก็อ่อนลง “หนูอยู่ที่นี่ได้จนกว่า
เขาพร้อมจะเดินทาง จากนั้นค่อยตามเราไป” แมรี่ไม่มี
ทางเลือกนอกจากตกลง

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา แมรี่เตรียมครอบครัวให้พร้อม

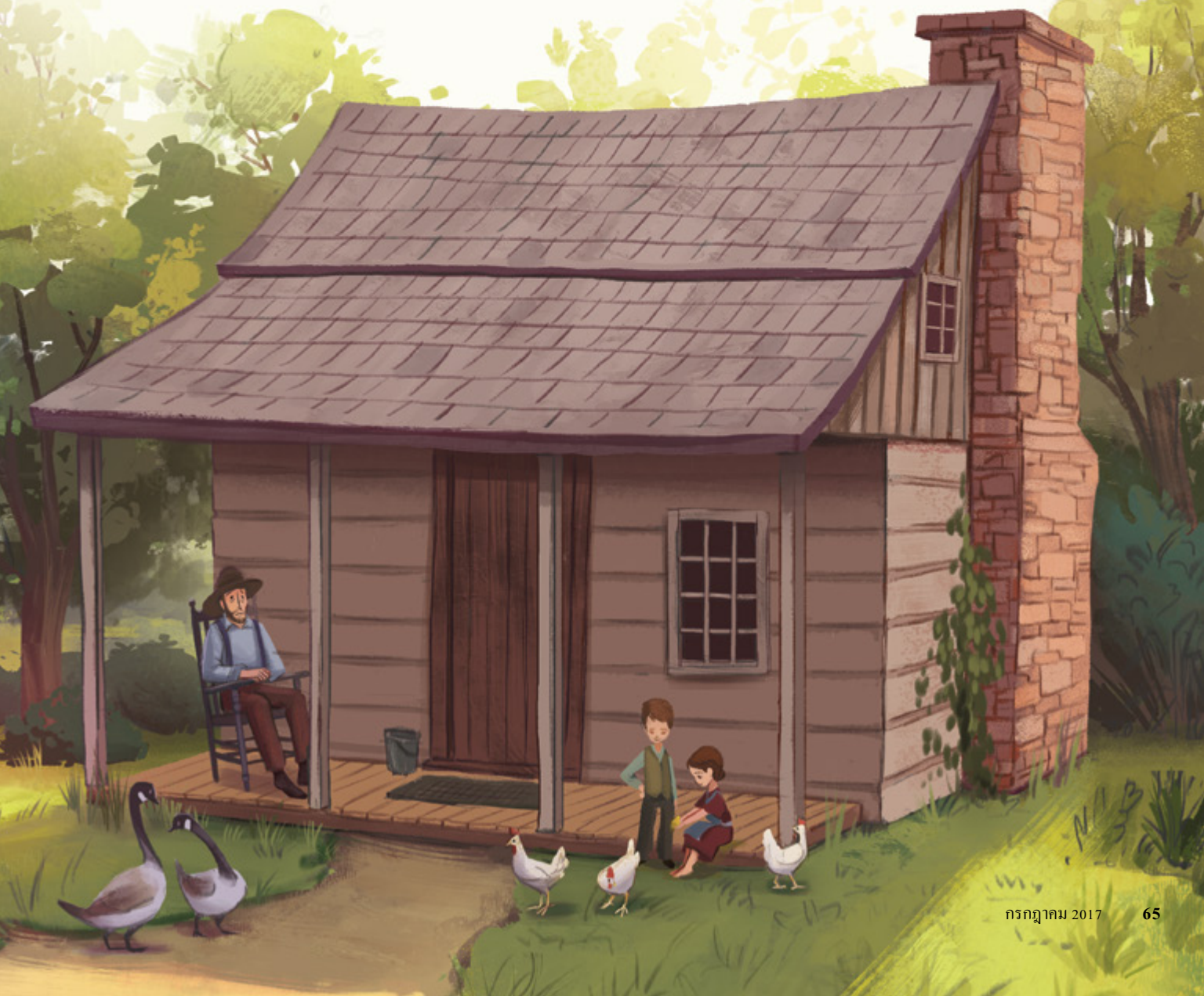
เดินทางอีกครั้ง “น้องฝาแฝดกับซาร่าห้ขี่หลังวัวได้”
เธอบอกแจ๊คสันน้องชายวัยเก้าขวบของเธอ
“พ่อนั่งในเกวียน และเธอจะช่วยขี่ข้างเกวียน”

“หนูกลัว” ซาร่าห้พูดเบาๆ เธออายุแค่หกขวบ
และดูตัวเล็กนิดเดียวเมื่ออยู่บนหลังกว้างของวัว
ฝาแฝดวัยสี่ขวบมองแมรี่ตาโต

“เราจะต้องใช้เวลาและตามให้ทันกลุ่มของเรา!”
แมรี่พูดด้วยความร่าเริงแบบฝันๆ

ครอบครัววอนลาสเดินทางหลายไมล์เป็นเวลาหลาย
วัน ในที่สุด แม้แต่แมรี่ก็ต้องยอมรับความจริง

กองเกวียนไม่ได้รอพวกเขา แมรี่กับครอบครัวจะ
ต้องเดินทางไปไซอันตามลำพัง

แม่น้ำเพลทท์ เนบราสกา ปี 1863

“ว้าว นั่นไง!” แมร์รี่ดึงสายบังเหียนให้วัวเดินช้าลง “ทุกคนสบายดีใช่ไหม” เธอมองดูน้องสามคนของเธอที่นั่งอยู่บนหลังวัว พวกเขาพยักหน้า

แม่น้ำเพลทท์ที่อยู่ตรงหน้าพวกเขา ทั้งกว้างและขุ่น “อะไรนั่น” แจ็คสันน้องชายของเธอถาม เขาอายุเพียงเก้าขวบ แต่กำลังช่วยแมร์รี่ขับเกวียน พ่ออยู่ในเกวียนยังป่วยจากโรคสมองขาดเลือด

“เราไม่จำเป็นต้องข้ามแม่น้ำ” แมร์รี่บอก “แต่เราจะไปตามแม่น้ำ” ไม่มีถนนไปไหน แต่แม่น้ำจะนำทาง พวกเขาขณะบ่ายหน้าไปตะวันตก “วิ่งเร็วเข้า!”

แมร์รี่ไม่รู้ว่าผู้บุกเบิกมอรมอนเดินทางอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำและไปคนละทางกับเธอ เพราะไม่ข้ามแม่น้ำ พวกเขาจึงเข้าไปในเขตอินเดียแดง พวกเขาจะไม่เห็นขบวนเกวียนอีกขบวนหนึ่ง ตลอดการเดินทางที่เหลือ

พวกเขาเดินทางต่อไปเรื่อยๆ หลายสัปดาห์ต่อมา แมร์รี่เห็นฝุ่นคลุ้งเป็นทาง “อยู่นิ่งๆ” เธอกระซิบบอกวัวและตัวเอง “อยู่นิ่งๆ”

พอฝุ่นจางเธอเห็นชาวอินเดียนแดงกลุ่มเล็กอยู่บนหลังม้า คนหนึ่งขี่ม้าไปหลังเกวียนที่คุณพ่อของเธออยู่ แววดาของเขาบ่งบอกความใจดี “เขาป่วยหรือ” เขาถามพลางชี้ไปที่คุณพ่อ

“ค่ะ” แมร์รี่กระซิบ ชายคนนั้นตะโกนขอบางอย่างในภาษาของเขาและคนอื่นควมมามหาเขาอย่างรวดเร็ว

แมร์รี่มองดูดวงอาทิตย์บนฟ้า “เราจะหยุดที่นี่” เธอบอกแจ็คสัน เธออุ้มซาร่าห์กับน้องฝาแฝดลง

“แมร์รี่ มาดูนี่!” แจ็คสันบอก ชายที่มีแววตาใจดีกำลังขี่ม้าตรงมาหาพวกเขา ในมือถือของหนักบางอย่าง

“เปิดป่า” เขาบอก “และกระต่ายให้หนู” แมร์รี่ได้แต่จ้องเขม็ง พุดไม่ออก ขณะเขาหย่อนสัตว์พวกนั้นไว้

ในอ้อมแขนของเธอ เขาผงกศีรษะอีกครั้งและควมำ
ออกไปในแสงอาทิตย์ที่กำลังลับขอบฟ้า

“อาหาร!” แมร์รี่อุทาน “เนื้อ!” ของขวัญจากชายคน
นั้นเป็นปาฏิหาริย์อย่างแท้จริง

ปาฏิหาริย์อีกมากมายเกิดขึ้นระหว่างการเดินทางของ
พวกเขา วัวฝูงหนึ่งมาใกล้พวกเขาแต่แล้วก็แตกฝูงเดิน
อ้อมเกรียนไปอีกด้านหนึ่ง พายุฝุ่นพัดแผดคนหนึ่งลงไป
ในน้ำ แต่แมร์รี่สามารถช่วยชีวิตเธอได้

ทว่าการเดินทางยังยากเหมือนเดิม เกรียนดูซำรุดทรุด
โทรมลงทุกวัน และวัวดูเหนื่อยมากขึ้น พื้นดินชันและ
เต็มไปด้วยหิน ภูเขาก็ขำล่ำบาก แต่แมร์รี่กับครอบครัว
เดินไปข้างหน้าช้าๆ

พวกเขาเพิ่งลงมาจากยอดเขาสูงเมื่อแมร์รี่เห็นชาย
คนหนึ่งขับเกรียนตรงมาหาพวกเขา

“บางที่เขาอาจจะบอกทางไปลีไฮ ยูทาห์ให้เราได้!”

เธอบอกแจ๊คสัน พวกเขามีลุงอยู่ที่นั่น

“พวกหนูอยู่ในเอกโคแคนยอน ไม่ไกลจากหุบเขา
ซอลท์เลค” เขาบอกเมื่อเธอถามว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน
“แล้วคนอื่นในกลุ่มอยู่ไหนหรือ”

เธอจึงเล่าเรื่องทั้งหมดและเขาฟังด้วยความประหลาด
ใจ “หนูเดินทาง 1,000 กว่าไมล์ (1,609 กิโลเมตร) มากัน
ตามลำพังหรือ” เขาพยักหน้าด้วยความชื่นชม “หนูเป็น
เด็กกล้าหาญมาก ลุงจะบอกทางไปลีไฮให้ เกือบถึงแล้ว”

“เกือบถึงแล้ว” แมร์รี่กระซิบบอกตนเองขณะชายคน
นั้นวาดแผนที่คร่าวๆ บนดิน เกือบถึงโซอันแล้ว “หนูคิด
ว่าเราจะไปถึงค่ะ”

แมร์รี่กับครอบครัวไปถึงลีไฮ ยูทาห์ ต่อมาเธอแต่งงาน
และมีครอบครัวใหญ่ของตนเอง แบบอย่างของศรัทธา
และความกล้าหาญของเธอเป็นพรแก่คนมากมาย ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐเทกซัส สหรัฐอเมริกา

อดอาหาร ให้ ศาสดาพยากรณ์

ซลีโอติรักประธานคิมบัลล์ เธอต้องการให้ท่านสุขภาพดีขึ้น

โดย รีเบคกา เจ. การ์ลสัน

เรียบเรียงตามเรื่องจริง

“ป่อนจิตวิญญาณเรา เต็มเต็มใจเรา อวยพรการ
อดอาหารของเรา” (Hymns, no. 138)

เรื่องนี้เกิดขึ้นในตองกาปี 1981

ซลีโอติเดินกลับจากโรงเรียนผ่านต้น
มะละกอสุกสีเหลืองและมะม่วงสุกสี
แดงอมชมพู เมื่อเธอเห็นผลไม้ เธอนึก
ได้ว่าเธอหิวมาก เธอจำได้เช่นกันว่าวันนี้เป็นวัน
พิเศษ วันนี้ทุกคนที่สืบทอดของเธอในตองกา อด
อาหารให้ศาสดาพยากรณ์ ประธานสเป็นเซอร์
ดับเบิลยู. คิมบัลล์ ท่านป่วยและต้องผ่าตัด
คืนนี้ทุกคนในสืบทอดจะประชุมกันเพื่อสวด
อ้อนวอนและสิ้นสุดการอดอาหารพร้อมกัน

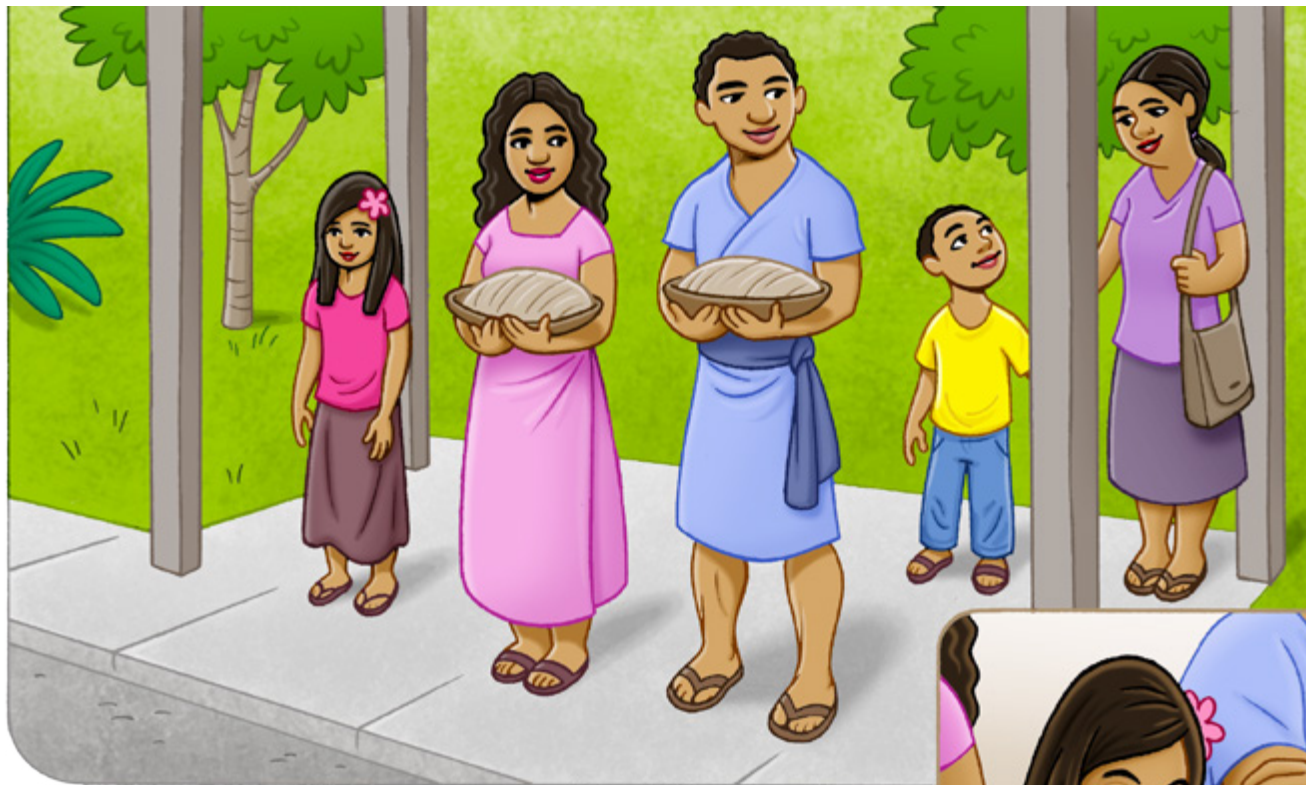
เมื่อซลีโอติกลับถึงบ้าน เธอได้กลิ่นอาหารใน
เตาหลุม ‘umu’ ห้องเธอร้องจ๊อกๆ ซลีโอติดีใจ
ที่เธออายุมากพอจะอดอาหาร แต่การอดอาหาร
ในวันไปโรงเรียนยากยิ่งกว่าการอดอาหารวัน
อาทิตย์

ซลีโอติพยายามลืมน้ำเธอหิวมาก เธอเก็บฟืน
และกวาดใบไม้ที่ปลิวลงมาจากต้นสาเกสูงใหญ่
หลายต้นให้ร่มเงาแก่ลานบ้าน

“พระบิดาบนสวรรค์จะเข้าพระทัยถ้านั้น
จิบน้ำนิดหน่อย” ซลีโอติคิดขณะล้างมือหลัง

ทำงานเสร็จ จากนั้นเธอก็คิดว่าเธอรักประธานคิมบัลล์
มาก เธอต้องการให้ท่านมีสุขภาพที่ดีดังเดิม เธอจึงตัดสินใจว่าจะรอ

ซึลีโอตินั่งบนชานบ้านและหนุนตักคุณแม่ของเธอ
เธอเหนื่อยมาก

“หนูจะเลิกอดอาหารก็ได้นะถ้าหนูไม่ไหว” คุณแม่บอก
“แต่หนูอยากอดค่ะ” ซึลีโอติบอก “หนูทำได้”

เมื่อคุณพ่อกลับจากที่ทำงาน ทุกคนในครอบครัวช่วย
กันเปิด ‘umu’ พวกเขาแนะนำอาหารห่อใบตอง ปลา
และสาเกอบในน้ำมันมะพร้าวออกจากเตา จากนั้นจึงห่อ
อาหารด้วยผ้า ถูไปรอรถประจำทางที่ถนน

เหตุใดเราจึงอดอาหารและ สวดอ้อนวอน

“การอดอาหารจะทำให้ควบคู่กับ
การสวดอ้อนวอน เมื่อเราอด
อาหารและสวดอ้อนวอนด้วย
ศรัทธา เราจะพร้อมรับคำตอบ
ของการสวดอ้อนวอนและพร
จากพระเจ้ามากขึ้น”

สั่งสอนกิตติคุณของบรา: แนวทางการรับใช้งาน
เผยแผ่ศาสนา (2004), 79.

พวกเขาพบครอบครัวอื่นๆ บนถนน
ทุกคนมีอาหาร
ไปด้วย ทุกคนยิ้ม
แย้มและพูดคุยกัน
ขณะขึ้นรถประจำ
ทางไปด้วยกัน ซึลีโอติพบว่า
ที่ว่างเล็กๆ
ข้างคุณแม่ เธอได้
กลิ่นอาหารขณะรถ

ประจำทางแล่น
โคลงเคลงไป
ตลอดทาง

มืดแล้วเมื่อ
รถมาถึงโบสถ์
ในโบสถ์ ซึลีโอติ
คุกเข่ากับพ่อแม่
พี่ชายพี่สาว และ
สมาชิกอีกหลายร้อย
คนของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุค
สุดท้าย

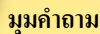

ระหว่างการสวดอ้อนวอน ซึลีโอติสวดอ้อนวอนในใจว่า
“ขอให้ประธานคิมบัลล์สุขภาพที่ดีดังเดิม” เธอรู้ว่าทุก
คนในห้องกำลังสวดอ้อนวอนขอสิ่งเดียวกัน ความรู้สึก
สงบในใจบอกเธอว่าประธานคิมบัลล์จะไม่เป็นอะไร

เมื่อเธอลืมตา เธอเห็นน้ำตาบนใบหน้าของคนที่อยู่
รอบๆ เธอ ทุกคนอดอาหาร และเธออดอาหารกับพวก
เขา ยากทีเดียวแต่เธอทำได้แล้ว!

ประธานคิมบัลล์รอดชีวิตจากการผ่าตัดและรับใช้เป็น
ศาสตราจารย์อีกครั้งในปี

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐฮาวาย สหรัฐอเมริกา

และเราจะให้เงินค่าอาหารของเราช่วยคนที่
ต้องการอาหาร นั่นเรียกว่า “เงินบริจาคอดอาหาร”
ขณะที่เราอดอาหาร เราจะระลึกถึงพรของเรา
สวดอ้อนวอนให้ผู้อื่น และรู้สึกใกล้ชิดพระบิดาบน
สวรรค์ ท่านเริ่มอดอาหารได้เมื่อท่านและพ่อแม่
รู้สึกว่าคุณพร้อม หากท่านไม่สามารถอดอาหาร
ได้เพราะปัญหาสุขภาพ ท่านก็ยังสามารถ
สวดอ้อนวอนและรู้สึกถึงพระวิญญูญาณได้ขณะที่
คนอื่นอดอาหาร

เป็นการดีที่จะอดอาหารเมื่อคุณ
ต้องการช่วยให้พรผู้อื่นและรู้สึกถึง
พระวิญญาน เวลาดีที่คุณจะอด
อาหารคือหลังจากคุณรับประทานอาหาร
เอดิต โอบาย 9 ขวบ, รัฐแคลิฟอร์เนีย
สหรัฐอเมริกา

หนูรู้ว่าหนูโตพอจะเริ่มอดอาหาร
เมื่อหนูรู้สึกว่าการอด
และพระวิญญูญาณบริสุทธิทรง
บอกว่าหนูกำลังทำสิ่งถูกต้อง
เมื่อเริ่มอดอาหาร หนูทำทีละขั้น
ขั้นแรก หนูจะอดหนึ่งมือ จากนั้นจะลอง
อดสองมือ

แอนน์ ดี. อายุ 9 ขวบ, รัฐเนวาดา สหรัฐอเมริกา

หนูจะรู้ว่าหนูโตพอเพราะหนูจะมีความรู้สึกจากพระวิญญูณบริสุทธ^๒ บอกหนูว่าถึงเวลาอดอาหารแล้ว จากนั้นหนูจะถามพ่อแม่ว่าความรู้สึกนั้นถูกต้องหรือไม่

บรีคิลิน อาร์. อายุ 7 ขวบ, โอ๊คแลนด์ นิวซีแลนด์

คุณสามารถสวดอ้อนวอนพระบิดา
บนสวรรค์เพื่อให้รู้ว่า คุณควรเริ่ม
อดอาหารเมื่อใด ผมรู้ว่าพระบิดา
บนสวรรค์จะทรงตอบคำสวด
อ้อนวอนของคุณ

เลียม พี. อายุ 7 ขวบ, รัฐยทาห์ สหรัฐอเมริกา

เมื่อผมได้รับบัพติศมา ผมคิดว่าผมรู้สึก
พร้อมจะเริ่มอดอาหาร ผมสามารถ
สวดอ้อนวอนขอความช่วยเหลือ
จากพระบิดาบนสวรรค์และทูตถาม
พระองค์ว่าผมควรเริ่มเมื่อใดและ
อย่างไร

ไบรอัน เค. อายุ 7 ขวบ, รัฐออลิงตัน สหรัฐอเมริกา

โดย เอ็ดเดอร์
แอส. เคเซอร์
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

ส่องแสงของท่าน

ข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านฟังเกี่ยวกับเด็กผู้หญิงสองคน ที่ข้าพเจ้ารู้ว่ากำลังนายแบบอย่างในการแบ่งปันพระกิตติคุณ เมื่อเนลลีลูกสาวของเราอายุเกือบแปดขวบ ครอบครัวเราอาศัยอยู่ในสวีตเซอร์แลนด์ เนลลีตื่นเต้นที่จะได้รับ baptism ก่อนวันเกิดของเธอ เรามีสังสรรค์ในครอบครัวกับที่นาเพื่อนของเรา ที่นาได้รับการสอนจากผู้สอนศาสนา แต่เธอไม่แน่ใจว่าเธอต้องการรับ baptism หรือไม่

หลังจากบทเรียนของเรา เราขอให้ที่นาสวดอ้อนวอน ที่นาพูดภาษาอังกฤษได้ไม่มาก เธอจึงสวดอ้อนวอนเป็นภาษาจีน เราไม่เข้าใจคำสวดอ้อนวอนของเธอ แต่รู้สึกถึงพระวิญญาณเมื่อเธอสวดอ้อนวอน

เด็กคนนั้น เนลลีถามว่าเธอกับที่นาจะรับ baptism วันเดียวกันได้หรือไม่ เราไม่รู้ว่าที่นาจะรู้สึกอย่างไรกับความคิดดังกล่าว แต่เราทุกคนเห็นพ้องว่าเนลลีควรโทรไปถามเธอก่อน ยังความประหลาดใจแก่เรา ที่นาคง!

เนลลีกับที่นาได้รับ baptism สดสัปดาห์นั้น ต่อมา

ที่นาเล่าเรื่องที่ดีมากให้เราฟัง เธอเตือนความจำของเราเกี่ยวกับคำสวดอ้อนวอนของเธอที่การสังสรรค์ในครอบครัวคราวนั้น ในคำสวดอ้อนวอนเธอทูลขอพระบิดาบนสวรรค์ให้เธอรู้ว่าเธอควรรับ baptism หรือไม่ เมื่อเนลลีโทรหาเธอคนนั้น ที่นารู้ว่าพระบนสวรรค์ทรงได้ยินคำสวดอ้อนวอนของเธอ

แจสมินเพื่อนของเราเป็นแบบอย่างที่ดีต่อเราเช่นกัน แจสมินอายุ 12 ปี ครอบครัวเธอกลายเป็นเพื่อนที่ดีของเราเมื่อเธออยู่ในตะวันออกกลาง ในประเทศของเธอ สมาชิกศาสนจักรจะพูดเรื่องพระกิตติคุณกับคนอื่นไม่ได้ ถือว่าผิดกฎหมาย แต่แจสมินตัดสินใจว่าจะแบ่งปันพระกิตติคุณโดยทำสิ่งที่พระเยซูทรงทำ เธอจะแสดงความรักและความมีน้ำใจต่อคนอื่นๆ ไม่ว่าแจสมินจะไปไหนหรือทำอะไร เธอพยายามเป็นเหมือนพระเยซู เธอเป็นแบบอย่างสว่างไสวต่อผู้อื่น

เนลลีกับแจสมินแสดงให้เห็นวิธีที่เราสามารถเป็นแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ได้ เราทำได้เช่นกันไม่ว่าเราจะอายุเท่าใดหรืออยู่ที่ไหน ■

กระเป๋าสตางค์วิเศษ

โดย อมันดา วอเทอร์ส

เรียบเรียงตามเรื่องจริง

“เลือกทางที่ดีและมีความสุข นั่นต้องเลือกทางดีเสมอ”
(หนังสือเพลงสำหรับเด็ก, 82)

“ได้ได้แล้ว!” แมนดี้บอก เธอแตงน่องชายแล้วก็ว่า
“ไหน ครอบครัวของแมนดี้พักในโมเต็ลจนกว่าพวก
เขาจะย้ายไปบ้านหลังใหม่ได้ สนุกที่ได้กินราวีโอลิอัน
ด้วยไมโครเวฟเป็นอาหารกลางวัน และพวกเขาได้ว่ายน้ำ
น้ำในสระของโมเต็ลแทบทุกวัน!

แต่มีอยู่ส่วนหนึ่งที่ไม่ดีเลยเกี่ยวกับโมเต็ล
ห้องทำงานของผู้จัดการโมเต็ลอยู่ใต้ห้องของพวกเขา
พอดี และผู้จัดการคิดว่าแมนดี้กับพี่ชายน้องสาวทำเสียง
ดังเกินไป เขาถามคุณพ่อว่า “ผมจะให้เข้าห้องได้อย่างไร
ในเมื่อทำเสียงดังเหมือนช้างทั้งโขลงอยู่บนหัวผม”

หลังอาหารกลางวัน แอร์นัน้องชายของแมนดี้กระโดด
ลงจากเตียงกระแทกพื้นดังโครม แมนดี้ทำหน้าเสีย
และเงยหน้ามองคุณแม่

“อย่ากระโดด เดินเบาๆ ขอร้องละ” คุณแม่บอก
แต่สายเกินไปเสียแล้ว เสียงโทรศัพท์ดัง

“ตายละ” แมนดี้คิด

คุณแม่รับโทรศัพท์ แมนดี้ได้ยินเธอขอโทษผู้จัดการ
คุณแม่ไหล่ตกขณะวางโทรศัพท์ “เอ็ดเวิร์ดกับแมนดี้”
เธอพูด “แม่ต้องทำให้แอร์นันกับเอมิลีจิบหน้อย ลูกช่วย
พาคริสตินกับดาเนียลไปเดินเล่นได้ไหมจ๊ะ”

เมื่อพวกเขาเริ่มเดินลัดที่จอดรถของโมเต็ล
แมนดี้เห็นอะไรบางอย่างเล็กๆ สีน้ำตาลอยู่บนพื้น
กระเป๋าสตางค์นี่นา มีเงินอยู่ในนั่นด้วย!

“ดูนี่สิ เอ็ดเวิร์ด!” เธอบอกพลางชูกระเป๋าสตางค์ขึ้น

“เราต้องเอาไปให้ห้องทำงานของผู้จัดการตอนนี้”

เอ็ดเวิร์ดบอก

แมนดี้รู้สึกมวนท้อง ทำไมพวกเขาต้องเอาไปให้ตอน
นี้ ไว้ให้คุณแม่หรือคุณพ่อเอาไปคืนที่หลังไม่ได้หรือ

แต่แมนดี้รู้ว่าต้องทำสิ่งถูกต้อง

เด็กๆ เปิดประตูห้องทำงานและก้าวเข้าไปในห้อง
อย่างขลาดๆ ผู้จัดการหน้านั้น “อืม เราเจอกระเป๋าสตางค์
ใบนี้ที่ลานจอดรถละ” แมนดี้บอก มือเธอสั่นขณะวาง
กระเป๋าสตางค์ไว้บนเคาน์เตอร์

คนที่ยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์เหลียวมอง “นั่นกระเป๋

สตางค์ของผม” เขาบอก เขาตรวจดูกระเป๋าสตางค์ทันที
“ทุกอย่างอยู่ครบ ขอบใจมากเด็กๆ!”

แมนดี้เงยหน้ามองผู้จัดการ เขาไม่ทำหน้านิ่งคิ้ว
ขมวดแล้ว และดวงตาเขาเป็นประกาย

หลังจากออกจากห้องทำงานแล้ว ดาเนียลถามว่า

“นั่นมันกระเป๋าสตางค์วิเศษหรือเปล่า”

“ทำไมถึงคิดว่าวิเศษล่ะ” เอ็ดเวิร์ดถาม

“เพราะทำให้คนอารมณ์บุญดีมีความสุขไง!”

เอ็ดเวิร์ดส่ายหน้า “กระเป๋าสตางค์ไม่วิเศษหรอก”
เขาพูด “เขามีความสุขเพราะเราทำสิ่งถูกต้องต่างหาก”

แมนดี้มีความรู้สึกพิเศษอยู่ในใจ เธอไม่รู้เลยว่าการ
เลือกสิ่งดีจะทำให้คนมีความสุขได้ขนาดนั้น

สองสามวันต่อมา แมนดี้กับคุณพ่อไปจ่ายเงินประจำ
สัปดาห์ ผู้จัดการยิ้มให้แมนดี้ เขาโทรมาแค่ครั้งเดียว
ตั้งแต่พวกเขาพบกระเป๋าสตางค์ และโทรมาเพียงเพื่อ
ขอบคุณที่พวกเขาซื่อสัตย์ แมนดี้รู้สึกเหมือนเธอมี
เพื่อนใหม่

“การเลือกสิ่งดีวิเศษจริงๆ” แมนดี้คิด เธอโบกมือลา
และผู้จัดการโบกมือตอบ “และเขาไม่อารมณ์เสียอีก
เลย” ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐเนวาดา สหรัฐอเมริกา

การเป็นคนซื่อสัตย์

เป็นหนึ่งในช่วงพัก

มีคนที่ทำเงินหล่น

ยี่สิบห้าเซ็นต์ ผมหยิบ

ขึ้นมา แม้จะอยากเก็บ

ไว้ แต่ก็เอาไปให้ครูคนหนึ่ง ผมรู้สึกดี

เพราะผมเลือกสิ่งดี ผมเรียนรู้ว่าถ้าคุณ

พบเจออะไรก็ตามที่ไม่ใช่ของคุณ ถึงแม้

คุณจะได้มัน ก็อย่าเก็บไว้ เพราะนั่นจะ

เป็นการลักขโมย

ไทเลอร์ บี. อายุ 7 ขวบ, รัฐออริกอน

สหรัฐอเมริกา

โดย เอ็ดเดอร์เอ็ม.
รัสเซลล์ บัลลาร์ด
แห่งโครัมอัคร-
สาวกสิบสอง

สภาคบครัวคืออะไร

สภาคบครัวคือการประชุมวันใดก็ได้ของสัปดาห์ อาจจะมีเพียงท่านกับคุณพ่อคุณแม่หรือกับทุกคนในครอบครัว นั่นเป็นเวลาที่ท่านสามารถ...

ปิดอุปกรณ์
อิเล็กทรอนิกส์
มองและฟังกัน

บอกพ่อแม่
ถึงเรื่องที่
ท่านวิตก
หรือกลัว

ตั้งเป้าหมาย
และจดไว้

อาสาช่วยพี่
น้องในช่วง
ลำบาก

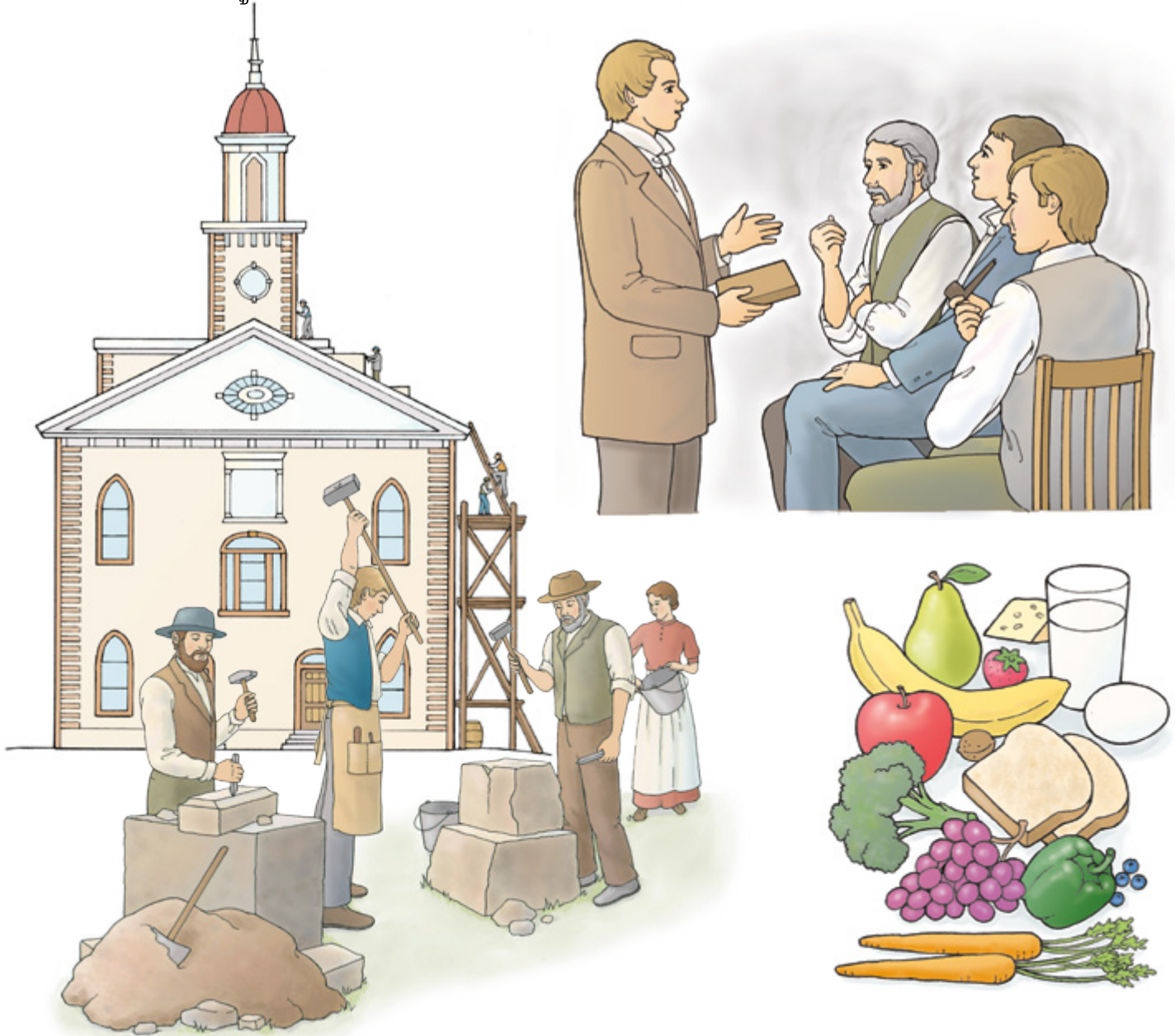
สภาคบครัวร่วมกับการสวดอ้อนวอนสามารถช่วยให้เราช่วยให้รอดให้ประทับในบ้านท่าน
สภาคบครัวจะช่วยให้ครอบครัวท่านมีความสุข

จาก “สภาคบครัว,” เลียโฮนา, พ.ศ. 2016, 63-65

เคิร์ทแลนด์และพระคำแห่งปัญญา

ตัดรูปภาพเหล่านี้เพื่อช่วยให้ท่านแบ่งปันเรื่องราวประวัติศาสตร์จักร!

ขณะวิสุทธิชนยุคแรกอยู่ในเคิร์ทแลนด์ โอไฮโอ พระเจ้ารับสั่งให้พวกเขาสร้างพระวิหาร (อ่านเรื่องราวที่เกิดขึ้นหลังจากอุทิศพระวิหารใน คพ. 110) พระเจ้ารับสั่งให้โจเซฟ สมิธเริ่มตั้งโรงเรียนสอนผู้นำศาสนจักรเกี่ยวกับพระกิตติคุณเช่นกัน หลายคนในโรงเรียนสับสนหรือไม่ก็เกียวยาสั้น โจเซฟกลับเข้ามาไม่ชอบวันบูห์และยาเส้นที่สกปรกและเอะอะ เมื่อโจเซฟพูลถามพระเจ้าว่าต้องทำอะไรกับเรื่องนี้ ท่านได้รับการเปิดเผยที่เวลานี้เราเรียกว่าพระคำแห่งปัญญา ท่านสามารถอ่านเรื่องนี้ได้ใน คพ. 89

ท่านสามารถหาบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์จักรเพิ่มเติมได้ที่ iahona.lds.org

พระเยซูทรงเลี้ยงอาหารคนจำนวนมาก

โดย คิม เวบบ์ ริด

วันหนึ่งพระเยซูทรงต้องการอยู่ตาม
ลำพัง พระองค์จึงเสด็จลงเรือล่องไปยัง
ที่เงียบสงัดแห่งหนึ่ง ไม่นานคนจำนวน
มากตามพระองค์ไปที่นั่น

พระเยซูทรงสอนผู้คนและทรง
รักษาคนเจ็บป่วย เมื่อสิ้นวัน
ทุกคนเริ่มรู้สึกหิว บรรดาสาวก
ของพระเยซูต้องการให้พระองค์
บอกผู้คนให้ไปซื้ออาหารใน
เมือง

พระเยซูรับสั่งกับบรรดาสาวกเหล่านั้นว่าให้เลี้ยง
ผู้คนเพื่อคนเหล่านั้นจะได้ไม่ต้องไปจากที่นั้น
แต่บรรดาสาวกก็มีเพียงขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว
ไม่พอเลี้ยงทุกคน

พระเยซูทรงให้พรอาหารและ
หักขนมปังเป็นชิ้นๆ จากนั้น
บรรดาสาวกจึงแจกให้ผู้คน
จะมีอาหารพอหรือ

เด็ก ผู้หญิง และผู้ชายหลายพันคนกินขนมปังและปลา หลังจากพวกเขา
กินเสร็จแล้ว มีอาหารเหลือ 12 ตะกร้า! นั่นคือปาฏิหาริย์ ปาฏิหาริย์ยังคง
เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกทุกวันนี้! ■

ฉันชอบอ่านพระคัมภีร์

โดย ประธานเจ.
รูเบน คลาร์ก จูเนียร์
(1871–1961)
ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่าย
ประธานสูงสุด

คนที่อยู่ใน เกวียนเล่ม สุดท้าย

ในเกวียนเล่มสุดท้ายมีความ
ซื่อสัตย์และความจงรักภักดีและ
เหนือสิ่งอื่นใดมีศรัทธาในผู้นำ
ฐานะปุโรหิตและในเดชนาภาพ
ของพระผู้เป็นเจ้า

ข้าพเจ้าจะพูดบางอย่างเกี่ยวกับ
เกวียนเล่มสุดท้ายในขบวนเกวียน
ยาวเหยียดแต่ละขบวนที่เดินทาง
ตราตรึงข้ามทุ่งราบอย่างช้าๆ ...

... ท้ายขบวนในเกวียนเล่มสุดท้าย
พวกเขาอาจจะเห็นผู้นำฐานะปุโรหิต
ที่นำพวกเขาไม่บ่อยนัก และผู้คนคละ
คลุ้งหนาแน่นของแผ่นดินโลกมักจะ
ยังไม่ให้พวกเขามองเห็นฟ้าสีคราม
ทว่าคนที่อยู่ในเกวียนเล่มสุดท้ายก็ยัง
เดินหน้าต่อไปวันแล้ววันเล่า เหนื่อย
ล้าและอ่อนแรง เจ็บเท้า บางครั้งแทบ
ถอดใจ แต่ไม่ยอมแพ้เพราะมีศรัทธา
ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงรักพวกเขา
พระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูเป็น
ความจริง พระเจ้าทรงนำและทรง
กำกับดูแลผู้นำฐานะปุโรหิตที่นำ
พวกเขา บางครั้ง เมื่อศรัทธาของคน
ที่อยู่ในเกวียนเล่มสุดท้ายแรงกล้า

ที่สุด พวกเขาเห็นรัศมีภาพของโลก
ซีเลสเชียลแวบหนึ่ง แต่ดูเหมือนไกล
เหลือเกิน และภาพที่เห็นหายไปอย่าง
รวดเร็วเพราะความขาดแคลน ความ
เหนื่อยล้า ความปวดร้าว และบางครั้ง
ความท้อแท้ที่อยู่ใกล้ๆ บีบคั้นพวกเขา
อยู่ร่ำไป

เมื่อภาพที่เห็นเลือนหายไปพวกเขา
จึงห่อเหี่ยว แต่พวกเขาสวด
อ้อนวอนอีกครั้งและเดินทางต่อ โดย
มีคำสรรเสริญเล็กน้อย มีกำลังใจไม่
มาก และไม่มีใครเฝ้าคอย ... ทว่าใน
เกวียนเล่มสุดท้ายนั้นมีความซื่อสัตย์
และความจงรักภักดี เหนือสิ่งอื่นใดมี
ศรัทธาในผู้นำฐานะปุโรหิต ศรัทธาใน
เดชนาภาพและพระคุณความดีของ
พระผู้เป็นเจ้า ...

พวกเขาฝ่าดินและฝุ่น ... เคลื่อน
ไปอย่างช้าๆ ผ่านโกรกธารจนมาถึง
หุบเขาที่พวกเขาได้พักอาศัยและเป็น
บ้านของพวกเขา

แต่การเดินทางของผู้มีจิตใจเด็ด
เดี่ยว มีศรัทธาแน่วแน่ และมีความ
องอาจกล้าหาญหลายร้อยคนเหล่านี้ยังไม่
สิ้นสุด

บราเดอร์บริคัม [ยังก์] เรียกพวก
เขาให้รับใช้อาณาจักรของพระผู้เป็น
เจ้าอีกครั้งและส่งพวกเขาไปตั้งรกราก
ตามหุบเขาใกล้ไกลในเทือกเขากว้าง
ใหญ่เพื่อหาที่ลี้ภัย พวกเขาเทียมวัว
คล้องไว้กับเกวียนอีกครั้งและ ...
เดินทางช้าๆ ไปสู่หุบเขาแห่งใหม่โดย
วางใจอีกครั้งด้วยศรัทธาเต็มเปี่ยมใน
สติปัญญาและการนำทางจากโมเสส
ของพวกเขา ...

และหลายต่อหลายพันคนของ
หลายหมื่นคนเหล่านี้ ตั้งแต่แรก
จนถึงเดี๋ยวนี้ ทุกคนที่พระผู้เป็นเจ้า
ทรงเลือก ต่างทำการเรียกอันต่ำต้อย
ของตนและบรรลุลุจดหมายอย่าง
สมบูรณ์เช่นเดียวกับบราเดอร์บริคัม
ยังก์และคนอื่นๆ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้า
จึงประทานรางวัลแก่พวกเขา
พวกเขาคือผู้บุกเบิกทั้งในคำพูด
ความคิด การกระทำ และศรัทธา เช่น
เดียวกับผู้มีตำแหน่งสูงกว่าพวกเขา
การสร้างจักรวรรดิในเทือกเขาต่างๆ
นี้ไม่ทำกันอย่างลับๆ เพียงไม่กี่คน
แต่คนกลุ่มใหญ่ในที่หลังไหลมาจาก
นานาประเทศช่วยกันลงแรงสร้างโดย
ทำตามผู้นำที่พระเจ้าทรงเรียกอย่าง
ซื่อสัตย์ ...

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงขอมอบความ
รัก ความเคารพ และความคารวะจาก
ใจ ... แต่จิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่และ
อ่อนน้อมถ่อมตนเหล่านี้ ■

จากคำปราศรัยการประชุมใหญ่สามัญเดือน
ตุลาคม ค.ศ. 1947, "To Them of the Last Wagon
(ถึงคนที่อยู่ในเกวียนเล่มสุดท้าย)"

ถึงคนที่อยู่ในเกวียนเล่มสุดท้าย
(ประมาณปี 1954)
โดย ลินน์ ฟอสเตอร์

ศรัทธาในพระเยซูคริสต์คำจูงคนบิกเหล่านี้ให้ก้าวเดินอย่างกล้าหาญไปตามเส้นทางที่รู้กันว่าเป็นรอยทางของ
มอรมอนตลอดการเดินทาง 1,000 ไมล์ (1,600 กิโลเมตร) จนถึงหุบเขาซอลท์เลค คนที่อยู่หุบเขามORMONมักไม่เห็น
ผู้นำของพวกเขา แต่พวกเขาเดินไปข้างหน้าอย่างแน่วแน่

อื่นๆ ในฉบับนี้

สำหรับคนหนุ่มสาว

สิ่งเดียวที่ช่วยให้ผมรอด

ชูโอเจอการเหยียดสีผิวและการไม่ยอมรับแต่พบพระกิตติคุณและเรียนรู้ที่จะวางใจผู้อื่นอีกครั้ง

น. 44

สำหรับเยาวชน

น. 50

เข้มแข็งตลอดสัปดาห์

วิธีที่ศิโรตถะจะช่วยให้คุณเข้มแข็งตลอดสัปดาห์

สำหรับเด็ก

มุมมองคำถาม

เด็กควรเริ่มอดอาหารเมื่อใด

น. 70